

Nasledující text vznikl za přispění editora, grafika, sazece, korektora a mnoha dalších. Všichni vám společně s autorem děkujeme za zakoupení této knihy.

Pokud jste se k textu dostali bez zaplacení a kniha se vám líbila, podpořte prosím vznik publikace zakoupením jedné kopie na

www.eReading.cz.

SELEKCE

q

KIERA CASSOVÁ

Přeložila Jana Montorio Doležalová

Copyright © 2012 by Kiera Cass

Translation © Jana Montorio Doležalová, 2014

ISBN 978-80-7447-624-2

Kapitola 1

q

Když nám ten dopis přišel do schránky, máma byla radostí bez sebe. Byla přesvědčená, že se tak vyřeší všechny naše problémy, že prostě zmizí. Její skvostný plán měl jediný háček, a to mě.

Nebyla jsem vyloženě neposlušná dcera, ale v tomhle jsem se jí vzepřela.

Nechtěla jsem patřit do královské rodiny. Nechtěla jsem být

První. Nechtěla jsem se o to ani pokusit.

Zavřela jsem se ve svém pokoji, jediném místě, kam nedolehlo brebentění celého domu, a snažila jsem se přijít na nějaký argument, kterým bych mámu zviklala. Měla jsem sice už celkem slušnou sbírku vlastních a upřímných názorů... jenže slyšet by nechtěla ani jeden z nich.

Moc dlouho jsem se jí vyhýbat nemohla. Blížil se čas večere, a jelikož jsem byla z dětí nejstarší, náležely mi kuchařské povinnosti. Vyhrabala jsem se z postele a zamířila do hadího hnízda.

Máma se na mě jenom beze slova podívala.

Zatímco jsme připravovaly kuře, těstoviny a jablečné plátky 5

a prostíraly pro pět, předváděly jsme mezi kuchyní a jídelnou tichý taneček. Kdykoli jsem k matce zvedla oči, upřela na mě tak nelítostný pohled, jako by chtěla, abych se cítila provinile a přála si to, co ona. Takhle to na mě občas zkoušela. Třeba kdykoli jsem odmítla

pracovat pro rodinu, o které jsem věděla, že je hrubá. To po mně máma například chtěla, abych provedla generální úklid, protože jsme si nemohli dovolit Šestého na výpomoc.

Někdy to zabralo, někdy ne. V tomhle se mnou ale nic nezohla.

Máma nesnášela, když jsem byla tvrdohlavá. Jenže to jsem měla po ní, takže ji to nemělo překvapovat. Tady ale nešlo jenom o mě. Máma byla poslední dobou hodně nervózní. Léto se chýli-lo ke konci a brzy nás čekala zima. A starosti.

Vtom máma rozzlobeně položila džbánek čaje s bouchnutím doprostřed stolu. Při myšlence na čaj s citronem se mi v ústech začaly sbíhat sliny. Musela jsem si ale počkat. Byla by škoda vypít si svou sklenku ještě před večeří a pak zůstat jen o vodě.

„Zabilo by tě, kdybys tu přihlášku vyplnila?“ vyštěkla, když už se nedokázala udržet. „Selekce by pro tebe mohla být skvělá příležitost. Pro nás pro všechny.“

Nahlas jsem si povzdychla. Kdybych formulář vyplnila, dobrovolně bych se přiblížila smrti. Nebylo žádným tajemstvím, že na palác často a nemilosrdně útočili rebelové – podzemní kolo-nie, které nesnášely Illeu, naši rozlehlou a srovnatelně mladou zemi. V Karolíně jsme jejich řádění už zažili. Spálili na troud jeden z domů soudců a zničili auta několika Druhým. Jednou

dokonce přepadli vězení, ale tehdy jsem se nemohla zbavit pocitu, že udělali správně, protože vysvobodili jen jakousi těhotnou náctiletou dívku a jednoho Sedmého, otce devíti dětí.

Možné nebezpečí ale nebylo to jediné, co mě od účasti v Selek-6 ci odrazovalo. Přišlo mi, že by mi snad puklo srdce, kdybych ji jen vzala v úvahu. S úsměvem jsem pomyslela na všechny důvo-dy, pro které jsem chtěla zůstat přesně tam, kde jsem byla.

„Poslední roky byly pro tvého otce strašně těžké,“ poznamenala máma. „Měla bys myslet na něj, pokud je v tobě aspoň špetka soucitu.“

Táta. No jo. Vážně jsem mu chtěla pomoci. I May a Geradovi.

A matce nejspíš taky. Když o tom takhle mluvila, moc do smíchu mi nebylo. Situace byla napjatá už pěkně dlouhou dobu. Zajíma-lo mě, jestli tohle táta považuje za způsob, jak se vrátit k normá-

lu, pokud ovšem peníze mohly vůbec něco zlepšit.

Nebyli jsme na tom tak bídně, abychom se báli o přežití. Neby-li jsme úplně chudí, ale moc nám k tomu nechybělo.

Naše kasta byla jen třetí odspodu. Patřili jsme mezi umělce a stejně jako třeba klasické hudebníky nás dělily jen tři stupně od špíny.

Doslovně. Opasky jsme měli utažené, že víc to už nešlo, a náš příjem závisel na změnách ročních období.

V jedné zastaralé učebnici dějepisu jsem četla, že kdysi do zim-ních měsíců spadaly všechny větší svátky. Jakýsi Halloween, po něm Díkůvzdání, pak Vánoce a Silvestr. Všechny pěkně po sobě.

Vánoce byly stále stejné. Datum Božího narození jen tak nezměníte. Ovšem Nový rok se po uzavření mírové smlouvy s Čínou začal v Illeji slavit podle lunárního kalendáře až v lednu či únoru. Ostatní jednotlivé oslavy díků a nezávislosti se na naší straně světa shlukly do jediného Svátku vděku, který se konal v létě. Byla to slavnost k výročí založení Illey a taky výraz radosti, že jsme ještě živí.

Halloween jsem nikdy nepoznala. Ztratil se bůhvíkam.

Takže naše rodina byla plně zaměstnaná aspoň třikrát v roce.

Táta s May vyráběli umělecké předměty, které si panstvo kupova-7

lo jako dárky, máma a já jsme vystupovaly na oslavách – já jsem zpívala, ona hrála na klavír – a nikdy jsme neodmítli práci, kterou jsme mohli zvládnout. Když jsem byla mladší, děsilo mě to, ale později jsem s kulisovou hudbou splynula. Tak nás totiž naši zaměstnavatelé brali. Měli jsme být slyšet, ale ne vidět.

Gerad svůj talent ještě neobjevil. Bylo mu teprve sedm, měl ještě trochu času.

Listí mělo brzy změnit barvu a náš skromný svět měl opět znejistět. Pět hladových krků, ale jenom čtyři pracující. A žádná za-ručená zakázka až do vánočních svátků.

V tomhle ohledu mi Selekce přece jenom připadala jako zachranné lano, kterého bych se mohla zachytit. Ten hloupý dopis mě mohl vytáhnout z temnoty i s celou mou rodinou.

Ohlédla jsem se na matku. Na Pátou byla trochu moc plnoštíh-

lá, což bylo dost zvláštní. Nebyla žádný velký jedlík, kromě toho jsme ani neměli nic, čím by se mohla přejídat. Nejspíš tak vypadá každé tělo po tolika porodech. Stejně jako já měla zrzavé vlasy, ale v jejích zářila spousta bílých pramínků. Ty se zničehonic a ve velkém počtu objevily dva roky předtím. U očí měla hluboké vrásky, přesto byla pořád moc hezká. Zatímco se pohybovala po kuchyni, všimla jsem si, jak je shrbená. Jako by na ramenou nesla neviditelnou tíhu.

Věděla jsem, že má hodně starostí. Taky mi bylo jasné, že právě kvůli nim se mnou snaží manipulovat. Hádaly jsme se spolu i v méně obtížných obdobích, jenže jak se blížil podzim bez práce, byla čím dál podrážděnější. Nepochybně mě považovala

za nerozumnou holku, když jsem tu stupidní přihlášku nechtěla ani vyplnit.

Jenže na světě byly určité věci, důležité věci, které jsem milovala. A ten kus papíru představoval zeď, která mě oddělovala 8

od toho, po čem jsem toužila. Možná jsem toužila po hloupos-tech, možná po něčem, co jsem ani nemohla mít. Ale bylo to něco mého. Svých snů jsem se nehodlala vzdát a bylo jedno, kolik pro mě rodina znamená. Kromě toho jsem jí dala už dost.

Po tom, co se Kenna vdala a Kota odešel, jsem byla nejstarší dítě a své role jsem se ujala tak rychle, jak jen to šlo. Děkala jsem všechno proto, abych rodině přispěla. Domácí výuku jsme pod-

řídili zkouškám, které zabíraly většinu dne, protože vedle zpěvu jsem se učila hrát i na několik nástrojů.

Jenže ve chvíli, kdy nám doručili ten dopis, veškerá moje dřina ztratila smysl. V máminých představách jsem už byla královna.

Kdybych byla chytřejší, schovala bych tu hloupou zásilku ještě předtím, než se táta s May a Geradem vrátili domů. Netušila jsem ale, že ji máma strčila mezi své šaty, aby ji otevřela během jídla.

„Singerovým,“ zapěla nahlas.

Pokusila jsem se jí dopis vytrhnout z rukou, ale máma byla

rychlejší. Dřív nebo později by se to rodina stejně dozvěděla, ale štválo mě, že jim to máma chce sdělit tímhle způsobem. Tak si bude moct všechny získat na svou stranu.

„Mami, prosím!“ žadonila jsem.

„Já to chci slyšet!“ vypískla May. To mě ani nepřekvapilo. Moje mladší sestra vypadala úplně stejně jako já, akorát s tříletým zpož-

děním. Ačkoli vzhledově jsme byly téměř totožné, naše osobnosti se naprosto lišily. Na rozdíl ode mě byla May společenská a taky velice talentovaná. A momentálně blázen do kluků. Bylo jasné, že tahle příležitost jí bude připadat neuvěřitelně romantická.

Bylo mi tak trapně, až jsem zrudla. Táta pozorně poslouchal, zatímco May doslova skákala radostí. Gerad, můj drahoušek, pokračoval klidně v jídle. Máma si odkašlala a dala se do čtení.

9

„Nedávné sčítání obyvatelstva potvrdilo, že ve vašem domě v současnosti pobývá mladá žena ve věku mezi šestnácti a dvaceti lety. Rádi bychom vás upozornili na blížící se příležitost k uctění velkého illejského národa.“

May mě popadla za předloktí a znovu vypískla. „To jsi ty!“

„Já vím, ty opičko. Pusť mě, nebo mi zlomíš ruku.“ Ruku mi ovšem nepustila a dál vesele poskakovala.

„Náš milovaný princ, Maxon Schreave,“ pokračovala máma,

„dosáhne tento měsíc plnoletosti. Na cestu touto novou život-ní etapou by si rád mezi pravými dcerami Illey našel společni-ci a oženil se s ní. Pokud vaši dceru, sestru či chráněnkou, která splňuje podmínky, zajímá možnost stát se chotí prince Maxona a zbožňovanou illejskou princeznou, vyplňte prosím přiloženou přihlášku a doručte ji zpět na nejbližší Správní úřad. Z každé provincie bude pro setkání s princem nahodile vybrána jedna

žena. Účastnice budou po celou dobu ubytovány v nádherném

illejském paláci v Angeles. Rodiny všech účastnic budou za

službu prokázanou království *štědře odměněny*.“ Máma schválně zdůraznila poslední slova.

Zakoulela jsem očima a nechala ji číst dál. Takhle to u dvora chodilo. Všechny princezny narozené do královské rodiny se musely podřídit domluveným sňatkům, které měly upevnit

vztahy s jinými zeměmi. Chápala jsem, že potřebujeme získat spojence, ale tenhle způsob se mi vůbec nelíbil, a to i přesto, že se mě to ne-týkalo, a doufala jsem, že nikdy ani nebude. V královské rodině chyběla princezna už celé tři generace. Princové měli zase za úkol udržovat morálku našeho občas prchlivého národa, a proto se ženili s ženami z lidu. Tím nás nejspíš chtěli všechny spojit a připomenout nám, že i samotná Illeá vznikla prakticky z ničeho.

Nic z toho mě nelákalo. A představa, že bych vstoupila do te-10

levizní soutěže, při které celá země sleduje, jak si ten nafoukaný strašpytel vybírá z řady holek tu nejúžasnější a nejpovrchnější, aby jen mlčky stála vedle něj a usmívala se... už jen z toho bych řvala. Existuje něco víc ponižujícího?

V domech Druhých a Třetích jsem toho viděla dost, abych vě-

děla, že mezi ně nechci nikdy patřit, natož pak mezi První. Kromě časů, kdy jsme skutečně trpěli hladem, mi nevadilo, že jsem Pátá. To máma se chtěla vyšplhat do vyšších kast, ne já.

„A princ by si samozřejmě vybral Americu! Je totiž nejkrásnější ze všech,“ rozplývala se máma.

„Prosím tě, mami. Vždyť jsem tuctová.“

„To teda nejsi!“ vykřikla May. „Vypadáme přece stejně a já

jsem krásná!“ Zubila se na mě tak zešíroka, že jsem se rozesmála. Vlastně se nemýlila. May byla skutečně krásná. Nejen díky své tváříčce, vítěznému úsměvu a jasným očím, bylo v tom něco víc. Z May vyzařovala energie a nadšení, kvůli kterým jste chtěli zůstat v její blízkosti. Byla magnetická, což já jsem tedy popravdě nebyla. „Gerade, co si myslíš ty? Podle tebe jsem hezká?“ zeptala jsem se. Všechny oči se upřely na nejmladšího člena rodiny. „Ne! Holky jsou trapný!“ „No tak, Gerade,“ povzdychla si máma přehnaně nahlas, ale zlobila se jen naoko. Na Gerada se nikdo naštvat neuměl. „Americo, ty přece víš, že jsi moc pohledná dívka.“ „Když jsem tak pohledná, proč o mě kluci nemají zájem?“ „Ale oni mají zájem, jenže já je vždycky odeženu. Moje holky jsou příliš hezké na to, aby se vdaly za nějakého Pátého. Kenna si vzala Čtvrtého a vsadím se, že ty se můžeš dostat ještě výš.“ Nato se máma napila čaje. „Jmenuje se James. Přestaň mu říkat číslem. A odkdy za mnou
11
ti kluci chodí?“ Hlas se mi postupně zvýšil. Nikdy jsem u našich dveří žádného kluka neviděla. „Už nějakou chvíli,“ ozval se poprvé za celý večer táta. Jeho hlas zněl utrápeně a oči upíral jen do svého šálku. Zajímalo mě, co ho tak strašně znepokojuje. Že za mnou chodí kluci? Že se s mámou zase hádáme? Že se nechci přihlásit do soutěže? Nebo to, kam až bych to mohla dotáhnout, kdybych do ní přece jenom šla? S tátou jsme si byli dost blízcí. Myslím, že když jsem se narodila, máma byla už tak unavená, že se o mě většinu času staral táta. Povahu jsem zdělila po mámě, ale soucit jsem měla po něm. Vtom ke mně táta na kratičkou chvíli vzhlédl a celé mi to oka-mžité došlo. Nechce to po mně žádat. Neposílal by mě tam. Jen- že nemůže popřít užitek, který by naše rodina měla, kdybych se do soutěže dostala byt jen na jediný den. „Bud' rozumná, Americo,“ řekla máma. „V celé zemi jsme nej- spíš jediní rodiče, kteří k tomu musí svou dceru přemlouvat. Mysli na to, jaká je to příležitost! Jednou by z tebe mohla být královna!“ „Mami. I kdybych chtěla být královna, což rozhodně nechci, z provincie se tam hlásí tisícovky dalších holek. Tisícovky. A i kdybych nějakým zázrakem prošla, soutěžit bude dalších třicet čtyři holek a v koketování budou určitě mnohem lepší, než bych já mohla předstírat.“ Gerad našpicoval uši. „Co je to koketování?“ „Nic,“ odbyli jsme ho všichni sborově. „Pokud si myslíte, že bych přes to všechno mohla vyhrát, tak jste směšní,“ dokončila jsem. Matka se odtáhla, pak vstala a nahnula se ke mně přes stůl. „Někdo to vyhrát musí, Americo. A ty máš stejnou šanci jako ostatní.“ Odhodila svůj ubrousek a zamířila ke dveřím. „Gerade, až dojíš, půjdeš se vykoupat.“

Bráška jen zamručel.

May v tichosti jedla. Gerad si chtěl přidat, ale nic nezbylo. Když oba vstali, začala jsem sklízet ze stolu. Táta ještě seděl a popíjel čaj. Ve vlasech měl zase barvu, trošičku žluté, což mě rozesmálo.

Pak se zvedl a rukou si smetl drobky z košile.

„Nezlob se, tati,“ zamumlala jsem, zatímco jsem sbírala talíře.

„Co tě napadá, broučku. Já se nezlobím,“ usmál se něžně a vzal mě jednou rukou kolem ramen.

„Já prostě...“

„Nemusíš mi nic vysvětlovat, zlatíčko. Já to chápu.“ Políbil mě na čelo. „Musím zpátky do práce.“

Pak jsem šla do kuchyně, abych uklidila. Svě jídlo, kterého jsem se téměř ani nedotkla, jsem zabalila do ubrousku a schovala do lednice. Ostatní nechali jen drobečky.

S povzdechem jsem se vydala do svého pokoje, připravená do postele. Celé to bylo k vzteku.

Proč na mě máma musí tak tlačit? Copak není s tátou šťastná?

Copak ho nemiluje? Proč pro ni nic není dost dobré? Proč nás pořád musí někam cpát?

Natáhla jsem se na svou proleželou matraci a snažila se utřídit si myšlenky ohledně Selekce. Nejspíš měla i své výhody. Nebylo by špatné aspoň chvíli dobře jíst. Navíc nehrozilo, že bych se do prince Maxona zamilovala, protože podle toho, co jsem viděla ve Zprávách z Illejského kapitulu, by se mi ten kluk ani nelíbil.

Připadalo mi to jako věčnost, než se přehoupala půlnoc. Zastavila jsem se u zrcadla vedle dveří, ujistila se, že moje vlasy vypadají stejně dobře, jako vypadaly ráno, a nanesla jsem si lesk na rty, abych svému obličejí dodala trochu barvy. Máma dost striktně hlídala, abychom šminky používaly jen na veřejná vystoupení, ale já jsem pro noci, jako byla tahle, vždycky nějaké potajmu sebrala.

13

Co nejtíšeji jsem se vkradla do kuchyně, kde jsem vzala svůj talíř se zbytky od večeře, kus ztvrdlého chleba, jedno jablko a všechno jsem to zabalila. Měla jsem zpoždění a šťvalo mě, že se k sobě do pokoje musím vrátit pomalu a tiše, jenže kdybych vyšla dřív, byla bych zase moc nervózní.

Otevřela jsem okno a vyhlédla ven na dvorek. Z měsíce byl

vidět jenom srpek, takže jsem oči musela nechat přivyknout tmě, než jsem vyrazila.

Stromový domek vzadu na trávníku nebyl skoro vidět. Když jsme byli menší, Kota uvazoval na větvě prostě-

radla, aby to vypadalo jako loď. Brácha byl vždycky kapitán a já jeho první plavčík. Mezi moje povinnosti patřilo hlavně zametání podlahy a vaření jídla, které jsem v máminých kastrolech připravovala z bláta a klestí. Kota si nabíral plné lžíce a „jedl“ tak, že si všechno házel přes rameno. Tím pádem jsem měla zase co zametat. Byla jsem ale šťastná, že s ním na lodi jsem.

Rozhlédla jsem se. Ve všech sousedních domech bylo zhasnuto.

Nikdo mě nemohl vidět. Opatrně jsem z okna vylezla. Když jsem to ještě neuměla, mívala jsem břicho samou modřinu, ale už mi to šlo. Během let jsem to natrénovala. Taky proto, že jsem musela dávat pozor na jídlo.

V nejpěknějším pyžamu, co jsem měla, jsem přecupitala trávník. Nemusela jsem se převlékat, ale takhle jsem se cítila líp.

Pravděpodobně bylo úplně jedno, co mám na sobě, ale v krátkých hnědých šortkách a bílé košili jsem si připadala hezká. Schůdky přibité ke stromu jsem zvládla vylézt i s jednou rukou. To jsem taky nacvičila. S každým zdolaným stupínkem jsem cítila větší úlevu. Od domu jsem sice nebyla daleko, ale rozruch v něm mi připadal kilometry vzdálený. Na stromě jsem nemusela být ničí princezna.

Jakmile jsem se vyšplhala až do budky, kde bylo moje útočiště, 14 poznala jsem, že nejsem sama. V protějším rohu se někdo skrýval ve tmě. Dech se mi zrychlil, nemohla jsem s tím nic dělat. Polo-

žila jsem jídlo na zem a přimhouřila oči. Postava se pohnula a za-pálila téměř shořelou svíčku. Světla nebylo moc, nikdo v domě by ho neviděl, ale stačilo. Nakonec vetřelec promluvil a na tváři se mu roztáhl potutelný úsměv.

„Ahoj krásko.“

Kapitola 2

q

Zalezla jsem hlouběji do domku. Byla to taková kostka, co měla nanejvýš jeden a půl metru čtverečního. Ani Gerad by se v ní nedokázal postavit, ale já jsem tam bývala moc ráda. Vstupním otvorem se lezlo dovnitř a ven a na protější stěně bylo malé okénko. Do jednoho rohu jsem umístila štokrlátko jako stoleček pro svíčku a na podlahu kobereček tak starý, že bylo skoro lepší sedět na holých prknech. Jen bouda, ale moje útočiště. *Naše útočiště.*

„Prosím tě, neříkej mi krásko. Nejdřív máma, pak May a teď i ty. Leze mi to na nervy.“

Podle toho, jak se na mě Aspen díval, mi bylo jasné, že ho o své ne-krásce nepřesvědčím. Usmál se na mě.

„Nemůžu za to. Jsi to nejkrásnější, co jsem kdy viděl. A nezlob se, že to říkám právě teď, ale jindy to nejde.“ Natáhl ke mně ruce a chytil mi obličej do dlaní. Pohlédla jsem se mu hluboko do očí.

A to úplně stačilo k tomu, aby se naše rty spojily a všechny myšlenky se rozprchly. Neexistovala žádná Selekce, žádná chu-16

dá rodina ani žádná Illeá. Jen Aspenovy ruce na mých zádech, jimiž si mě přitahoval blíž k sobě, a jeho dech na mých tvářích.

Prsty jsem mu zajela do černých vlasů ještě stále vlhkých ze sprchy (vždycky se sprchoval večer) a propojila je v dokonalý uzlík.

Voněl po mýdle, které jeho máma vyráběla doma. O té vůni jsem snila už tolikrát. Když jsme se od sebe odtáhli, nemohla jsem se ubránit úsměvu.

Aspen seděl s široce roztaženými nohama, tak jsem si mu sedla do klína jako do kolébky.

„Nezlob se, že mám blbou náladu. To jen, že... Dneska nám přišla ta hloupá výzva.“

„Aha, jasně, ten dopis,“ povzdychl si Aspen. „Nám přišly dva.“

No jistě, dvojčatům přece už bylo šestnáct.

Zatímco ke mně Aspen mluvil, zkoumal můj obličej. Dělal to vždycky, když jsme spolu byli. Jako by si chtěl mou tvář vrýt do paměti. Neviděli jsme se už déle než týden, a kdykoli to bylo víc než několik dní, oba jsme byli strašně netrpěliví.

Taky jsem si ho prohlížela. Aspen byl zdaleka nejpřitažlivější kluk ze všech kast v celém městě. Měl velmi tmavé vlasy, zelené oči a zvláště tajuplný úsměv. Byl vysoký, ale ne moc. Hubený, ale ne příliš. Ani v šeru mi neunikly kruhy pod jeho očima.

Určitě pracoval celý týden dlouho do noci. Na sobě měl černé obnošené triko, které bylo místy úplně prošoupané stejně jako jeho otrhané džíny, co nosil skoro každý den.

Kdybych si tak mohla sednout a spravit mu je. To byl můj velký sen. Nechtěla jsem se stát illejskou princeznou. Přála jsem si jen být Aspenova. Mučilo mě, že jsme nemohli být spolu. Byly dny, kdy jsem myslela, že se zblázním, pokud nepřestanu myslet na to, co asi dělá. Když už se to nedalo zvládnout, soustředila jsem se na hud-17

bu. Za to, jak šikovná jsem byla hudebnice, jsem vděčila hlavně Aspenovi. Byla jsem do něj úplně blázen.

Jenže to bylo špatně.

Porušovali jsme zákon, protože Aspen byl Šestý. Šestí byli služebníci a od Sedmých se lišili jen o něco málo vyšším vzděláním a průpravou pro venkovní práci. Aspen byl mnohem chytřejší

než kdokoli, koho jsem znala, a navíc byl neuvěřitelně pohledný, jenže ženy se za muže z nižší kasty neprovdávaly. Takový muž vás sice mohl požádat o ruku, ale jen vzácně jste dostali souhlas.

Kromě toho, když se někdo ženil či vdával za člověka z jiné kasty, chtělo to kupu papírování a museli jste čekat snad devadesát dní, než vám úřady sňatek povolily. Párkrát jsem slyšela, že úřady zdr-

žovaly schválně, aby si to lidé mohli ještě rozmyslet. Takže tím, že jsme se vídali, a to i po zákazu vycházení... Prostě jsme se mohli dostat do pěkné kaše. Nemluvě o tom, jak by řádila moje máma.

Jenže já jsem Aspena milovala. Milovala jsem ho už skoro dva roky. A on miloval mě. Zatímco jsem na něm seděla a on mě hladil po vlasech, nedovedla jsem si představit, že bych měla vstoupit do Selekce. Já už jsem svou lásku našla.

„Jak ti to připadá? Myslím ta soutěž,“ nadhodila jsem.

„V pohodě, asi. *Nějak* si holku najít musí, chudáček.“ V jeho hlase zazněl sarkasmus, ale já jsem stála o jeho upřímný názor.

„Aspene.“

„Fajn, dobře. Na jednu stranu mi to přijde ubohé. Copak princ nerandí? To jako vážně nedokáže *žádnou* sbalit? Když princezny provdávají za cizí prince, proč neudělají to stejné i s ním? Musí přece existovat nějaká šlechtična, která by pro něj byla dost dobrá. Tohle mi prostě nejde do hlavy.

Jenže zase...” povzdychl si. „Na druhou stranu se mi to zdá jako dobrý nápad. Celkem vzrůšo, že se zamiluje všem na očích.

18

Taky se mi líbí představa, že někdo se dočká svého ,a žili spolu šťastně až do smrti‘. Kterákoli holka by se mohla stát královnou.

Je v tom určitá naděje. Mám tak pocit, že i já můžu mít pěkné vyhlídky.“

Prsty mi přejel po rtech. Jeho zelené oči mi pronikaly hluboko do duše. Ucítila jsem zajiskření, které jsem znala jen s ním. Také jsem chtěla naše ,a žili spolu šťastně až do smrti‘.

„Takže sestry podporuješ, aby do toho šly?“ zeptala jsem se.

„Jasně. Všichni ho sem tam vídáme a vypadá jako slušný člo-

věk. Je to usmrkanec, o tom není pochyb, ale přátelský. A holky jsou celé natěšené, je to sranda. Dneska večer, když jsem se vrátil domů, tancovaly po celém bytě. Navíc nikdo nemůže

popřít, že pro rodinu by to bylo vysvobození. Máma si dělá naděje, protože místo jedné pozvánky máme hned dvě.“

Tohle byla ohledně té příšerné soutěže první dobrá zpráva. Nemohla jsem uvěřit, že jsem byla tak sebestředná a nevzpomněla si na Aspenovy sestry. Kdyby jedna z nich prošla, kdyby jedna z nich vyhrála...

„Aspene, uvědomuješ si, co by to znamenalo? Kdyby vyhrála Kamber nebo Celia?“

Sevřel mě pevněji v náruči a zlehka mě políbil na čelo. Jednou rukou mě přitom hladil po zádech.

„Myslím na to celý den,“ přiznal. Odhodlaný tón jeho hlasu vytlačil všechny další myšlenky. Chtěla jsem jen, aby se mě dotýkal a líbal mě. A k tomu se taky schylovalo, když vtom mu zakručelo v břiše a já se vzpamatovala.

„Jé, poslyš, vzala jsem nám svačinu,“ prohodila jsem vesele.

„Vážně?“ Poznala jsem, že se snaží nedat najevo, jak je rád.

„Upekla jsem kuře, bude ti chutnat.“

Našla jsem svůj uzlíček a podala ho Aspenovi, který z něj začal pomalu uždibovat. Já jsem si ukousla z jablka, aby měl pocit, že je pro nás, ale pak jsem ho odložila a nechala ho jen pro něj.

U nás doma nebylo jídla nazbyt, ale v Aspenově rodině bylo méně. Aspen pracoval na stabilnějších zakázkách než my, ale platili mu o dost méně. V jeho rodině nebylo jídla nikdy dost. Byl nejstarší se sedmi dětmi a tak jako já začal pomáhat, jak nejdřív to šlo. Svůj skromný příděl jídla navíc přenechával svým mladším sourozencům a své mámě, která byla neustále ztrhaná

prací. Táta mu zemřel před třemi roky a celá rodina byla prakticky ve všem závislá na Aspenovi.

Spokojeně jsem sledovala, jak si na prstech olizuje koření z kuřete a trhá chleba na kousky. Bůhví kdy jedl naposledy.

„Jsi skvělá kuchařka. Tvůj muž bude jednou strašně tlustý a šťastný,“ řekl s pusou plnou jablka.

„To ty budeš jednou můj tlustý a šťastný muž, vždyť víš.“

„Já a tlustoch!“

Oba jsme se rozesmáli. Pak mi vyprávěl, co dělal v době, kdy jsme se neviděli. Pro jednu z fabrik odvedl jakousi kancelářskou práci a ta ho čekala taky celý příští týden. Jeho máma našla konečně práci jako uklízečka pro několik Druhých v naší oblasti.

Dvojčata byla zklamaná, protože jim máma zrušila dramatický kroužek po škole, aby mohly víc pracovat.

„Zkusím si sehnat nějakou práci i na neděli a něco si přivydělat. Nelíbí se mi, že se musí vzdát něčeho, co mají tak moc rády,“ řekl s nadějí, jako by se mu to mohlo vážně povést.

„To se neopovažuj, Aspene Legere! Už tak pracuješ příliš.“

„Ale, Mer,“ zašeptal mi do ucha a mně z toho naskočila husí kůže. „Znáš přece dvojčata. Potřebujou být mezi lidmi. Nemůžou sedět zavřená a jen uklízet nebo přepisovat. Na to nemají povahu.“

„To ale není fér, když od tebe čekají, že to všechno uděláš ty, 20

Aspene. Já vím, co ke svým sestrám cítíš, ale musíš dávat pozor i na sebe. Jestli je máš doopravdy rád, musíš se starat víc o jejich pečovatele.“

„Nic se neboj, Mer. Myslím, že se blýská na lepší časy. Nebylo by to napořád.“

Ale bylo. Jeho rodina bude peníze potřebovat vždycky.

„Aspene, já vím, že bys to dokázal, ale nejsi přece superhrdina.

Nemůžeš si myslet, že pro všechny, které máš rád, dovedeš sehnat úplně všechno.

Prostě... nemůžeš zvládnout všechno sám.“

Na chvíli jsme se odmlčeli. Doufala jsem, že si moje slova vezme k srdci, že trochu zvolní, aby se nesesedl z kůže. U Šestých, Sedmých či Osmých by to nebylo poprvé, kdyby někdo zemřel

vyčerpáním. To bych neunesla. Přitiskla jsem se mu těsněji k hrudi a snažila se tu strašnou představu zahnat.

„Americo?“

„Ano?“ zašeptala jsem.

„Ty se do Selekce nepřihlášíš?“

„Jasně že ne! Nechápu, jak někoho může vůbec *napadnout*, že bych si chtěla vzít cizího chlapa. Já miluju *tebe*,“ pronesla jsem vážně.

„Copak ty chceš být Šestá? Mít pořád hlad? Jen samé starosti?“

nadhodil. V jeho hlase jsem vycítila bolest, ale taky jeho skuteč-

nou otázku: Kdybych si mohla vybrat, chtěla bych radši palác se služebnictvem, nebo třípokojový byt společně s celou Aspenovou rodinou?

„My to zvládneme, Aspene. Jsme chytří. Všechno bude fajn.“

V duchu jsem se modlila, aby to byla pravda.

„Ty víš, že nebude, Mer. Pořád se budu muset starat o svou rodinu, nejsem typ člověka, co by je jen tak opustil.“ Malinko jsem sebou v jeho náručí škubla. „A kdybysme měli děti...“

21

„Až budeme mít děti. No tak to nějak zařídíme. Kdo říká, že musíme mít víc než dvě?“

„Víš přece, že tohle nemůžeme nijak plánovat!“ Aspen se začal zlobit.

Nemohla jsem mu to ale vyčítat. Pokud jste byli dost zámožní, mohli jste rozrůstání rodiny regulovat, ale pokud jste patři-li mezi Čtvrté a níž, neměli jste stejné možnosti ani v tomhle.

S Aspenem jsme to řešili už déle než půl roku, od doby, kdy jsme začali vážně uvažovat o způsobu, jak být spolu. Děti byly jako divoká karta. Čím víc jste jich měli, tím víc jste měli pracovní síly.

Ovšem na druhou stranu, tím víc jste měli hladových krků...

Na okamžik jsme opět zmlkli. Ani jeden jsme nevěděli, co říct.

Aspen byl dost vášnivý, některými tématy se nechával unášet až příliš. Naštěstí svůj vztek zvládal potlačit dřív, než se rozčilil úplně. O to se taky právě teď snažil.

Nechtěla jsem ho naštvat ani ho trápit, vážně jsem si myslela, že to zvládneme.

Kdybychom mohli naplánovat všechno, co se

dá, dokázali bychom překonat i to, co se nedá. Možná to znělo moc optimisticky, možná jsem byla jen bláznivě zamilovaná, ale skutečně jsem věřila, že pokud budeme s Aspenem doopravdy

chtít, dokážeme cokoli.

„Podle mě bys to měla zkusit,“ ozval se zničehonic.

„Co zkusit?“

„Dostat se do Selekce. Podle mě bys do toho měla jít.“

Zůstala jsem na něj ohromeně zírat. „Zešlel jsi?“

„Mer, poslouchej.“ Jeho ústa se mi nalepila přímo na ucho. To nebylo fér. Věděl přece, že mě to rozptyluje. Mluvil zastřeně a pomalu, jako by říkal něco romantického, přitom mi navrhoval naprostou pitomost. „Pokud máš šanci na lepší život, než je tenhle, ale kvůli mně ji odmítneš, nikdy si to neodpustím. To bych nesnesl.“

22

Podrážděně jsem vydechla. „Vždyť je to úplně směšné. Hlásí se tam tisíce holek, nikdy mě nevyberou.“

„Když tě nevyberou, tak v čem je problém?“ Rukama mi přejel nahoru a dolů po pažích. Takhle jsem se s ním hádat nedokázala.

„Chci po tobě jen, aby ses přihlásila. Abys to zkusila. Když projdeš, tím líp. Když neprojdeš, aspoň si nebudu vyčítat, že jsem tě brzdil.“

„Ale já ho nemiluju, Aspene. Ani se mi nelíbí. Vůbec ho *ne-znám*.“

„Nikdo ho nezná. Třeba nakonec zjistíš, že se ti vlastně líbí.“

„Přestaň, Aspene. Miluju *tebe*.“

„A já zase tebe.“ Na důkaz mě něžně políbil. „Jestli mě miluješ, tak to pro mě uděleš, abych se nezbláznil. Už nikdy bych totiž nepřestal hloubat nad tím, co kdyby.“

Když to takhle vztáhl na sebe, nemohla jsem mu odporovat.

Nechtěla jsem mu ublížit. Všemi možnými způsoby jsem se mu snažila ulehčit život. Navíc bylo opravdu naprosto nemožné, aby vybrali zrovna mě. Mohla bych se tedy přemocť kvůli ostatním, aby se zklidnili, a až se do soutěže nedostanu, nechají mě na pokoji. Kdyby máma věděla, že jsem to aspoň zkusila, možná by byla vlídnější, až Aspen našetří a přijde mě požádat o ruku.

„Prosím,“ vydechl mi do ucha. Vzrušením mi přejel mráz po zádech.

„Fajn,“ zašeptala jsem. „Tak já do toho půjdu. Ale pamatuj si, že nechci být princezna. Chci být tvoje žena.“

Pohládl mě po vlasech.

„Jednou budeš.“

Nejspíš to bylo světlem, nebo naopak šerem, ale přísahala bych, že měl při těch slovech slzy v očích. Aspen zažil už spoustu ošklivého, ale plakat jsem ho viděla jen jednou. Když jeho bra-23

tra bičovali na náměstí. Tehdy malý Jemmy ukradl nějaké ovoce z káry na trhu. Dospělého by hnali před soud a podle toho, kolik ukradl, by ho buď strčili do vězení, nebo poslali na smrt.

Jemmymu bylo teprve devět, tak ho zbičovali. Aspenova máma si nemohla dovolit pořádného doktora a Jemmymu zůstaly po ce-lých zádech jizvy.

Tehdy jsem v noci čekala u okna, jestli Aspenu uvidím lézt do stromového domku. Když jsem ho zmerčila, vytratila jsem se potají za ním. Brečel mi v náručí snad hodinu a vyčítal si, že kdyby pracoval víc, kdyby se líp staral, Jemmy by nemusel krást. Zdálo se mu nefér, že za jeho selhání zaplatil Jemmy.

Úplně mě to mučilo. Nebyla to pravda, jenže to jsem mu říct nemohla. Neposlouchal by mě. Nakládal si na bedra starostí všech, které miloval. Nějakým zázrakem jsem se mezi ně dostala i já. Snažila jsem se aspoň, aby byl můj náklad co nejlehčí.

„Zazpíváš mi? Něco pěkného na usnutí?“

Usmála jsem se. Strašně ráda jsem mu zpívala, proto jsem se uvelebila blíž k němu a spustila tichou ukolébavku.

Po několika minutách písně mi jeho prsty začaly nepřítomně kroužit pod uchem. Pak mi roztáhl límec u košile a líbal mě po-dél krku až k uším.

Vyhrnul mi krátký rukáv a polibky mi přešel po celé délce paže odshora až dolů. Málem se mi z toho zastavil dech. Tohle dělal skoro pokaždé, když jsem mu zpívala. Můj vzrušený dech se mu asi líbil ještě víc než můj zpěv.

Zanedlouho jsme už byli na špinavém, tenkém koberci celí propletení. Aspen si mě vysadil do klína a já jsem mu prsty zajížděla do rozčuchaných vlasů. Úplně mě hypnotizovalo dotýkat se jich. Líbal mě horečnatě a drsně. Cítila jsem, jak se mi jeho prsty zabořují do pasu, do zad, do boků a do stehén. Vždycky jsem se divila, že mi nezůstávají drobné modřiny ve tvaru palců.

24

Dávali jsme si pozor. Pokaždé jsme nesměle přestali, i když jsme oba chtěli víc. Jako bychom zákon neporušovali už dost.

I přes všechna omezení, co jsme měli, jsem nevěřila, že v Illeji ještě někdo jiný prožívá tolik vášně jako my dva.

„Miluju tě, Americo Singerová. Dokud budu naživu, budu tě pořád milovat.“ Zaskočilo mě, kolik bylo v jeho hlase hlubokého citu.

„Taky tě miluju, Aspene. Už navždycky budeš můj princ.“

A pak jsme se líbali, až svíčka dohořela.

Po dvou hodinách mi už padala víčka. Aspen by vydržel mnohem déle, ale dělal si starosti o můj spánek. Unaveně jsem slezla schůdky i s talířem a mou pencí.

Aspen zbožňoval, když jsem pro něj zpívala, a občas mi za mou písničku dával pencí, přestože sám neměl skoro nic. Říkala jsem mu, aby je dával spíš své rodině, která potřebuje peníze mnohem víc, ale nakonec jsem si ty drobné mince schovávala jako upo-mínku na to, jak moc na mně Aspenovi záleží a co všechno je pro mě ochotný udělat.

Zpátky ve svém pokoji jsem ze skříže vytáhla skleněnou nádobu s pencemi a s potěšením jsem si poslechla, jak nová mince při dopadu ťukla o své sousedy. Pak jsem počkala deset minut u okna, dokud ze stromu neslezl Aspenův stín a neodběhl pryč.

Ještě chvíli jsem zůstala vzhůru, abych přemýšlela o Aspenovi a o tom, jak moc ho miluju a jak krásný je to pocit, když on miluje mě. Připadala jsem si výjimečná, nedocenitelná a nena-hraditelná. Tak důležitě jako já se nemohla cítit žádná královna na žádném trůnu.

S touhle myšlenkou, bezpečně zarytou v mém srdci, jsem usnula.

Kapitola 3

q

Aspen byl celý v bílém. Vypadal jako anděl. Nacházeli jsme se pořád v Karolíně, ale nikdo jiný kolem nebyl. Byli jsme sami a přitom nám nikdo nechyběl. Z proutků upletl korunu. Byli

jste spolu.

„Americo!“ zakrákala máma a vytrhla mě ze snu.

Když rozsvítila světlo, oči mě pálily tolik, že jsem si je musela promnout, abych vůbec viděla.

„Vzbud' se, Americo. Mám pro tebe návrh.“

Podívala jsem se na budík. Bylo sotva po sedmé ranní. Takže jsem spala... jen pět hodin.

„Že můžu spát dýl?“ zamumlala jsem.

„Ne, zlatíčko, posad' se. Musím s tebou probrat něco vážného.“

Vyhrabala jsem se do sedu, celá pomačkaná a s vlasy trčícími do všech směrů. Máma mezitím netrpělivě tleskala, jako by to chtěla urychlit.

„Tak už se vzbud', Americo.“

Zívla jsem. Dvakrát.

26

„Co chceš?“ zeptala jsem se.

„Aby ses přihlásila do Selekce. Podle mě bys byla skvělá princezna.“

Na tohle bylo ještě moc brzy.

„Mami, prosím tě...“ povzdychla jsem si, když vtom jsem si vzpomněla na svůj noční slib Aspenovi, že tu soutěž aspoň zku-sím. Jenže při denním světle jsem si už nebyla tak jistá, jestli se do toho donutím.

„Já vím, že jsi proti, ale chci s tebou uzavřít dohodu, kvůli které možná změníš názor.“

Našpicovala jsem uši. Co by mi tak asi mohla nabídnout?

„V noci jsme o tom mluvili s tvým otcem a rozhodli jsme se, že jsi už dost stará na to, abys pracovala sama. Na klavír hraješ stejně dobře jako já, a pokud se budeš trochu snažit, s houslemi budeš dokonalá. A co se týče tvého hlasu, v provincii nezpívá nikdo lépe, abys věděla.“

Nejistě jsem se usmála. „Díky, mami. Vážně.“ Nechápala jsem

ale, na co mě chce nalákat, protože mi bylo celkem jedno, jestli pracuju sama, nebo ne.

„To není všechno. Budeš moct přijmout vlastní práci a jít si za ní sama a... a budeš si moct nechat polovinu z výdělku.“ Při posledních slovech se trochu zašklebila.

Vytřeštila jsem oči.

„Ale jenom, pokud se přihlásíš do Selekce.“ Na tváři se jí pomalu roztáhl úsměv, jelikož věděla, že tímhle mě dostane. Určitě čekala víc odmlouvání, jenže jak jsem mohla odmlouvat? Stejně jsem už byla rozhodnutá přihlásit se a k tomu jsem si navíc mohla vydělat vlastní peníze! Mohla jsem je dát Aspenovi. Kdybychom šetřili společně, mohli bychom se vzít ještě dřív, než jsem doufala.

27

„Víš ale, že se můžu jen přihlásit a nic víc? Nemůžu je donutit, aby mě vybrali.“

„Ano, to vím. Ale za pokus to stojí.“

„Týjo, mami.“ Stále šokovaná jsem potřásla hlavou. „Fajn, dneska tu přihlášku vyplním. Myslíš to s těmi penězi vážně?“

„Samozřejmě. Dřív nebo později bys stejně šla svou cestou.“

Taky ti prospěje, když začneš být zodpovědná za vlastní úspory.

Jenom, prosím tě, nezapomeň na rodinu. Pořád tě budeme potřebovat.“

„To víš, že na vás nezapomenu, mami. Jak bych mohla při tom všem sekýrování?“ Mrkla jsem na ni, což ji rozesmálo, a tím jsme naši dohodu zpečetily. Zatímco jsem zpracovávala všechno, co se během posledních čtyřiaadvaceti hodin událo, vysprchovala jsem se. Stačilo jednoduše vyplnit přihlášku a mohla jsem získat souhlas své rodiny, potě-

šit Aspena a vydělat si peníze, které by nám pomohly ke svatbě!

Ne že bych tolik visela na penězích, ale Aspen trval na tom, že si musíme našetřit. I papírování kolem sňatku něco stálo a po něm jsme chtěli ještě malou hostinu s rodinami. Na tohle jsme si mohli ušetřit celkem rychle, jenže Aspen chtěl víc.

Kdybych měla pořádnou práci, možná by uvěřil, že nebudeme vždycky jen trpět nedostatkem.

Po sprše jsem si upravila vlasy, jen trošičku se nalíčila, abych ten den oslavila, pak jsem přešla ke skříni a oblékla se. Na výběr jsem toho moc neměla. Téměř všechno bylo v béžové, hnědé či

zelené. Měla jsem i několik hezčích kousků, jenže ty byly zamčené v šatně a obléct jsem si je mohla jenom do práce. Tak to prostě bylo. Šestí a Sedmí chodili většinou v džínovině nebo v něčem odolném. Pátí se oblékali do nicneříkajících oděvů, protože vý-

tvárnici si stejně navlékali pracovní haleny a zpěváci s tanečníky 28

potřebovali vypadat hezky jen při vystoupeních. Vyšší kasty mě-

nily džínovinu sem tam za khaki, ale jejich oblékání mělo úroveň. Jako by nestačilo, že mohly mít, cokoli si usmyslely, udělaly si z toho, co pro nás bylo nezbytné, luxusní kousky.

Natáhla jsem si khaki šortky a zelenou tuniku, zatím nejpěk-

nější oblečení, co jsem vlastnila. Než jsem se vydala do obývá-

ku, ještě jsem se zkontrolovala v zrcadle. Připadala jsem si docela hezká. Možná za to mohlo nadšení, které mi zářilo v očích.

Máma seděla s tátou u kuchyňského stolu a broukala si. Opa-

kovaně si mě prohlédli, ale ani jejich zírání mě nemohlo vyvést z míry.

Jak jsem vzala dopis do rukou, okamžitě mě překvapil jeho

kvalitní papír. Nic podobného jsem mezi prsty ještě necítila. Byl tlustý a trochu zrnitý.

Jeho tíha mě na chvíli zarazila a připomněla mi význam toho, co jsem se chystala udělat. V mysli mi vyskočila dvě slova: Co když?

Tu myšlenku jsem ale rychle zapudila a přiložila pero k papíru.

Dotazník byl dost přímočarý. Vyplnila jsem jméno, věk, kastu a kontaktní informace.

Musela jsem přidat i svou výšku, váhu, barvu vlasů, očí a pleti. S hrdostí jsem připsala, že mluvím třemi jazyky. Většina lidí mluvila aspoň dvěma, ale máma trvala na tom, abychom se vedle francouzštiny naučili také španělsky, protože oba jazyky se v některých částech země ještě stále po-užívaly. Hodilo se mi to i ve zpěvu, protože ve francouzštině existovala spousta krásných písní. Mezi kolonkami v přihlášce bylo i nejvyšší dosažené vzdělání. To se mohlo u jednotlivých kandidá-

tek velice lišit, protože jenom Šestí a Sedmí chodili do veřejných škol a dosahovali skutečných stupňů. Moje vzdělání bylo skoro u konce. Jako zvláštní dovednosti jsem uvedla zpěv a všechny své hudební nástroje.

29

„Myslíš, že mezi zvláštní dovednosti patří i umění zaspát?“

nadhodila jsem tátovi s tónem, jako bych se tím skutečně trá-pila.

„Určitě, napiš to tam. A nezapomeň připsat, že zvládneš sníst plný talíř do pěti minut,“ odpovídal. Zasmála jsem se. Měl pravdu, skutečně jsem do sebe jídlo nasávala.

„Tak už dost, vy dva! Proč tam rovnou nenapišeš, že jsi naprostá barbarka?“ zahřměla matka z vedlejší místnosti. Nechápala jsem, proč je tak otrávená. Dostala přece to, co chtěla.

Tázavě jsem se podívala na tátu.

„Chce pro tebe jen to nejlepší, to je celé.“ Otec se opřel, aby si chvíli odpočinul, než se vrhne na zakázku, kterou měl vyrobit do konce měsíce.

„To ty přece taky, ale tahle se nerozčiluješ,“ poznamenala jsem.

„Ano, ale tvoje matka a já máme ohledně toho, co je pro tebe nejlepší, trochu odlišné představy,“ zazubil se na mě. Po tátovi jsem zdělila pusu – její tvar i sklon říkat nevinně věci, které mě mohly dostat do potíží. Výbušná jsem byla zase po mamě, jenže jí šlo lépe držet jazyk za zuby, pokud to bylo skutečně důležité.

To mně ne. Jako právě teď...

„Tati, kdybych se chtěla vdát za Šestého nebo dokonce Sedmého a vážně bych ho milovala, nechal bys mě?“

Táta odložil svůj hrnek a upřel na mě oči. Snažila jsem se nedat na sobě nic znát. Jeho pohled byl tíživý a plný smutku.

„Americo, i kdybys milovala Osmého, dovolil bych ti, aby sis ho vzala. Měla bys ale vědět, že kvůli starostem v manželství lás-ka leckdy vyprchá. Nejdřív můžeš mít pocit, že někoho miluješ, ale toho stejného člověka můžeš později začít nenávidět, pokud není schopný tě zabezpečit. A ještě hůř, když se nemůžete dobře postarat o děti. Takové okolnosti láska vždycky nepřekoná.“

30

Pak mě vzal za ruku a přinutil mě podívat se mu do očí. Dělal jsem, co jsem mohla, abych skryla své obavy.

„Ale ať se stane cokoli, chci, abys poznala lásku. Ty si zasloužíš, aby tě někdo skutečně miloval. Taky bych rád, kdyby ses vdala z lásky, a ne kvůli kastě.“

Nemohl mi slíbit, co jsem chtěla – že se *doopravdy* vdám z lás-ky, a ne kvůli kastě – ale já jsem v to moc doufala.

„Díky, tati.“

„Bud' na matku hodná, jen se snaží udělat správnou věc.“ Pak mě políbil do vlasů a odešel do práce.

S povzdechem jsem se vrátila k vyplňování formuláře. Měla jsem z toho všeho pocit, jako bych podle rodičů neměla vůbec právo chtít něco jen pro sebe. Štvalo mě to, ale věděla jsem, že dlouho jim to zazlívát nemůžu. Takový luxus, jakým bylo „chtít“, jsme si nemohli dovolit. Pro nás existovalo jen „muset“.

S vyplněnou přihláškou jsem se vydala za mámou na zadní dvorek, kde seděla a stehovala lem u sukně, zatímco May si ve stínu stromového domku dělala domácí úkoly.

„Ty jsi to fakt vyplnila?“ vyzvídala May a přitom vyskočila na kolena.

„Jasně.“

„Jak to, že jsi změnila názor?“

„Máma umí být přesvědčivá,“ neodpustila jsem si pichlavou po-známku, ačkoli máma se za své úplatkářství ani v nejmenším ne-styděla. „Jak budeš moct, mami, můžeme zajít na Správní úřad.“

Matka se malinko usmála. „To je moje holka. Běž si pro věci a rovnou vyrazíme. Ať se k nim tvoje přihláška dostane co nejdřív.“

Odběhla jsem si pro boty a tašku, jak mi máma nařídila, ale

u Geradova pokoje jsem se zarazila. Bráška stál uvnitř před prázdným plátnem a tvářil se zničeně. Dokola jsme s ním zkoušeli 31

všechno možné, ale nic ho nebralo. Stačil jediný pohled na oko-paný fotbalový míč v rohu nebo na mikroskop z druhé ruky, který nám dal někdo jednou na Vánoce místo platu, a bylo jasné, že Geradovo srdce nebije pro umění.

„Dneska jsi bez inspirace, co?“ nadnesla jsem při vstupu do je-ho pokoje.

Gerad na mě pohlédl a zavrtěl hlavou.

„Možná bys měl zkusit sochařství. Jako Kota. Máš velké ruce, vsadím se, že by ti to šlo.“

„Já nechci dělat sochy. Ani malovat ani zpívat ani hrát na klavír. Mám radši sport.“ Nato kopl do ošoupaného koberce.

„Já vím. Ten si můžeš nechat jako koníček, ale k živobytí potřebuješ pořádné řemeslo. Pak můžeš dělat obojí.“

„Ale proč?“ naříkal.

„Ty víš proč. To je zákon.“

„To ale není fér!“ Gerad shodil plátno na podlahu, odkud se ve světle okna zvedl prach. „My nemůžeme za to, že náš pradědek, nebo kdo, byl chudák.“

„Já vím.“ Opravdu se zdálo nesmyslné omezovat životní volby každého podle toho, jak jeho předci pomáhali vládě, ale tak to prostě fungovalo.

Myslím, že nakonec jsme mohli být vděční za to, že jsme byli aspoň v bezpečí. „Tehdy to nejspíš jinak zařídit nešlo.“

Gerad mlčel. S povzdechem jsem plátno zvedla a postavila ho zpátky na místo. Tohle byl Geradův život, nemohl ho jen tak smazat.

„Svých koníčků se vzdávat nemusíš, chlapáku. Chceš ale přece pomoci mámě a tátovi, vyrůst a oženit se, ne?“ Dloubla jsem ho do žeber.

Znechuceně vyplázl jazyk a oba jsme se rozesmáli.

32

„Americo!“ zavolala máma z předsíně. „Proč ti to tak dlouho trvá?“

„Už jdu!“ zakřičela jsem na ni a pak jsem se ještě otočila k bráškoví. „Já vím, je to těžké, ale s tím nic neuděláme, dobře?“

I když jsem věděla, že v pořádku to není. To ani zdaleka.

S mámou jsme se vydaly k úřadu. Když jsme se potřebovaly dostat daleko nebo když jsme pracovaly, jezdily jsme autobusem, protože v domě

Druhých jsme se nemohly ukázat celé zpoceně.

Už tak jsme pro ně vypadaly směšně. Venku bylo ovšem moc hezky a úřad od nás nebyl zas tak vzdálený.

Samozřejmě jsem nebyla jediná, kdo se snažil honem přihlásit.

Než jsme ke Správnímu úřadu provincie Karolína dorazily, ulice před budovou byla plná žen.

Postavily jsme se do fronty, odkud jsem si všimla i několika dívek z naší čtvrti, které před námi čekaly na to, až se dostanou dovnitř. Řada byla široká na čtyři lidi a v půlce se stáčela za roh.

Do soutěže se chtěla zapsat každá dívka z provincie. Na jednu stranu mě to děsilo, na druhou jsem cítila úlevu.

„Magdo!“ zavolal někdo. Máma i já jsme se při vyslovení jejího jména otočily.

Blížily se k nám Celia s Kamber a Aspenova matka. Ta si jistě musela vzít volno. Její dcery byly oblečené, jak nejlépe si mohly dovolit, a vypadaly velmi upraveně. Slušelo jim to i přesto, že na sobě neměly nic zvláštního. Stejně jako Aspenovi. Kamber a Celia měly jeho tmavé vlasy a krásný úsměv.

Aspenova matka se na mě usmála a já jsem se na ni zazubila zpát-ky. Měla jsem ji moc ráda. Vidaly jsme se jen občas, ale vždycky na mě byla milá. A vím určitě, že to nedělala kvůli mé vyšší kastě.

Viděla jsem ji darovat oblečení, které jejím dětem už nesedělo, ještě chudším rodinám, než byla ta její. Byla prostě milá od přírody.

33

„Ahoj Leno. Kamber, Celio, jak se máte?“ pozdravila se s nimi máma.

„Dobře!“ odpověděly sborově.

„Vám to ale sekne, holky,“ uznala jsem a přitom jsem Celi odhrnula jednu loknu z ramene na záda.

„Chceme vypadat hezky na fotce,“ oznámila Kamber.

„Na fotce?“ podivila jsem se.

„No ano,“ potvrdila Aspenova máma šeptem. „Včera jsem uklízela u jednoho soudce. Ve skutečnosti nejde o žádnou loterii.

Proto všechna děvčata fotí a snaží se o nich získat co nejvíc informací. Kdyby šlo opravdu o náhodný výběr, proč by je zajímalo, kolik umíte cizích řečí?“

To mi *opravdu* přišlo trochu divné, ale myslela jsem, že taková informace poslouží až později v samotné soutěži.

„Zdá se, že se to stejně rozneslo. Jen se koukněte kolem. Některé holky jsou příliš načančané.“

Prozkoumala jsem frontu. Aspenova matka měla pravdu. Bylo úplně jasné, kdo o fotografování ví, a kdo ne. Hned za námi stála dívka, očividně Sedmá, která na sobě ještě měla pracovní oděv.

Její zablácené holiny se na fotce objevit možná nemusely, ale zaprášený overal pravděpodobně ano. O několik metrů dál jsem zmerčila další Sedmou s opaskem na náradí. Šlechtil ji nanejvýš umytý obličej.

Na druhou stranu spektra patřila například dívka přede mnou, která měla vyčesané, zapletené vlasy a tvář jí lemovaly nakroucené pramínky. Hned vedle ní se jasná Druhá, což jsem usou-

dila podle oblečení, pokoušela vtáhnout do svého výstřihu snad celý svět. Některé byly tak zmalované, že se podobaly klaunům.

Řekněme, že měly snahu.

I mně to celkem slušelo, ale žádnou velkou práci jsem si neda-34

la. Stejně jako ty Sedmé jsem o focení nevěděla. Zničehonic jsem znervózněla. Proč ale? Zarazila jsem se a uspořádala si myšlenky.

Vždyť postoupit nechci. Bylo by lepší, kdyby mi to neslušelo vůbec. Tak by se přede mě určitě dostaly Aspenovy sestry. Jsou přirozeně krásné a malinko naličené vypadají ještě kouzelněji.

Kdyby vyhrála Kamber nebo Celia, celou Aspenovu rodinu by to posunulo výš. Mojí matce by pak jistě nevadilo, že bych se vdala za Prvního, i když by to nebyl sám princ. Vlastně je jenom dobře, že jsem se o focení nedozvěděla dřív.

„Asi budeš mít pravdu,“ pronesla máma. „Tamhle ta holka vy-

padá, jako by měla jít na vánoční oslavu,“ zasmála se, ale já jsem poznala, že ji moje nevýhoda rozčiluje.

„Nechápu, proč některá děvčata tolik přehánějí. Podívej se na Americu. Je nádherná. Mám radost, že nejsi žádná fiflena,“ řek-la paní Legerová.

„Ale vždyť jsem úplně obyčejná. Vedle Kamber a Celie by si mě nikdo nevybral.“ Mrkla jsem na dvojčata a ta se usmála. Máma také, ale od ní to bylo nucené. Nejspíš se rozhodovala, jestli zů-

stat ve frontě, nebo se mnou běžet domů a převléct mě.

„Nebud' blázen! Pokaždé, když se Aspen vrátí od tvého bratra, říká, že Singerovi dostali do vínku mnohem víc talentu a krásy, než je spravedlivé,“ pronesla.

„To vážně říká? Ten je ale milý?“ zavrkala moje matka.

„To on vážně je. Každá matka by si přála takového syna. Podporuje nás a opravdu těžce pracuje.“

„Jednou s ním bude nějaká dívka moc šťastná,“ poznamenala máma. Rozhovoru se ovšem věnovala jen jedním uchem, protože neustále kontrolovala konkurenci.

Paní Legerová se spěšně rozhlédla. „Jen tak mezi námi, nejspíš si už na nějakou myslí.“

35

Ztuhla jsem. Nevěděla jsem, jestli to mám komentovat, nebo ne. Bála jsem se, že jakákoli odpověď by mě prozradila.

„A jaká je?“ vyzvídala moje máma. Na drby měla dost času dokonce i ve chvíli, kdy mi plánovala svatbu s naprostým cizincem.

„To netuším! Ještě jsem ji neviděla. Jen odhaduju, že se Aspen s někým vídá, protože je poslední dobou veselejší,“ vysvětlila paní Legerová, celá rozzářená.

Poslední dobou? Scházíme se přece už dva roky. Jak to, že teprve poslední dobou?

„A pobrukuje si,“ doplnila Celia.

„Jo a taky vzdychá,“ souhlasila Kamber.

„Vzdychá?“ zeptala jsem se.

„No jo,“ odvětily sborově.

„Tak to určitě někoho má!“ švitořila moje máma. „Kdopak to asi bude?“

„To by mě taky zajímalo. Ale určitě je to skvělá dívka. Aspen pracuje poslední měsíce dost tvrdě, ještě víc než obvykle. Stírá si peníze. Podle mě si šetří na svatbu.“

Neudržela jsem se a nahlas jsem se prudce nadechla. Naštěstí to všechny připsaly obvyklému rozrušení z takové novinky.

„Mám z toho velkou radost,“ pokračovala Aspenova matka.

„I když nám o ní Aspen zatím nechce nic říct, už teď ji mám ráda. Můj syn se usmívá a vypadá spokojeně. Od smrti Herricka to má těžké a bere si toho na sebe příliš. Jestliže ho ta dívka, ať je to kdokoli, umí takhle rozveselit, už teď ji беру jako svou dceru.“

„To bude šťastná dívka! Aspen je úžasný kluk,“ poznamenala máma.

Nemohla jsem tomu uvěřit. Jeho rodina, která stojí přímo přede mnou, si každý měsíc sotva vystačí s platem, kdežto Aspen 36 šetří pro mě! Nevěděla jsem, jestli mu vynadat, nebo ho zlíbat.

Prostě... prostě jsem neměla slov.

On se *skutečně* chystá na to, že mě požádá o ruku!

Nemohla jsem myslet na nic jiného. Aspen, Aspen, Aspen.

S Aspenem v hlavě jsem prošla celou frontu, u okénka jsem pod-pisem stvrdila pravdivost všech informací v přihlášce a nechala se vyfotit. Posadila jsem se na židli, přehodila si několikrát vlasy, aby získaly objem, a otočila se čelem k fotografovi.

Pochybuju, že se některá z illejských dívek usmívala víc než já.

Kapitola 4

q

V pátek v osm, jako vždycky, dávali Zprávy z Illejského kapitolu.

Jejich sledování nebylo vyložene povinné, ale přijít o ně nebylo ani moc moudré.

Dokonce i Osmí – bezdomovci a tuláci – se

scházeli v obchodech nebo kostelech, kde je mohli vidět. S blížící se Selekcí se zprávy navíc staly takřka nutností. Každý obyvatel země chtěl vědět podrobnosti o průběhu soutěže.

„A to vybrané kandidátky oznámí už dneska večer?“ zajímala se May, zatímco si do pusy cpala mačkané brambory.

„Kdepak, miláčku. Děvčata, co se můžou přihlásit, mají ještě devět dní na to, aby to udělala. Výsledek se dozvíme nejspíš tak za dva týdny.“ Mámin hlas zněl klidně jako už roky ne. Byla naprosto uvolněná. Prostě ji těšilo, že dosáhla toho, po čem toužila.

„Ach jo! To nevydržím,“ postěžovala si May.

Ona to nevydrží? Vždyť v sázce je *moje* jméno!

„Máma říkala, že jste musely čekat dost dlouho ve frontě.“ Překvapilo mě, že ten rozhovor zajímá i tátu.

„No jo,“ potvrdila jsem. „Takový zástup jsem nečekala. Ne-

38

chápu, proč nám nechávají dalších devět dní. Všechny holky z provincie se už určitě přihlášily.“

Táta se uchechl. „Tak sis očíhla konkurenci?“

„Ta mě nezajímá,“ přiznala jsem rovnou. „Tu jsem přenechala mámě.“

Máma přitakala na souhlas. „Já ano, já jsem si ji očíhla. Nemohla jsem si pomoci.

Myslím ale, že America udělala skutečně dobrý dojem. Elegantní, zároveň přirozená. A zlatíčko, jsi vážně *moc* krásná. Jestli je pravda, že nevybírají namátkou, ale pěkně si vás proberou, tak máš větší šanci, než jsem doufala.“

„No, nevím,“ vytáčela jsem se. „Jedna holka tam měla tak ru-

dou rtěnku, že vypadala, jako by krvácela. Třeba se principi takové věci líbí.“

Všichni se rozesmáli a pak jsme s mámou pokračovaly v dr-

bání konkurentek, kterých jsme si ve frontě všimly. May naše vyprávění úplně hltala a Gerad se mezi sousty usmíval. Někdy jsem zapomínala na to, že už možná rozumí, co se kolem něj

děje, a musí tak cítit, jaká je u nás napjatá atmosféra. Chudák asi vůbec nevěděl, co znamená poklidná večere.

V osm jsme se nahrnuli do obývacího. Táta se posadil do svého

křesla, May a máma s Geradem v klíně na pohovku a já jsem se natáhla na podlahu.

Veřejný kanál byla jediná bezplatná stanice, takže ji mohli sledovat i Osmí, pokud ovšem měli televizor.

Nejdřív zahrála hymna. Asi je to hloupé, ale mně se naše státní hymna vždycky líbila. Také jsem ji ráda zpívala.

Pak se objevil portrét královské rodiny. Na stupínku stál král Clarkson a hned po něm byl záběr na jeho rádce, kteří seděli na jedné straně s přichystanými novinkami ohledně infrastruktury a životního prostředí. Pravděpodobně jsme se měli dočkat několika důležitých oznámení. V pravé části obrazovky seděli 39

na svých typických trůnních židlích a v elegantních šatech královna a princ Maxon a tvářili se majestátně.

„Hele, tvůj kluk,“ prohodila May a všichni se rozesmáli.

Pořádně jsem si Maxona prohlédla. Svým způsobem byl cel-

kem hezký. I když Aspenovi se rovnat nemohl. Měl vlasy medové barvy a hnědé oči. Tak nějak připomínal léto, což asi někomu připadalo atraktivní. Byl ostříhaný nakrátko a šedý oblek mu vážně slušel.

Až na to, že na své židli seděl poněkud ztuhle. Vypadal divně podrážděný. Vlasy měl příliš dokonale upravené a oblek na míru příliš nažehlený. Připomínal spíš obrázek než skutečného člově-

ka. Skoro mi bylo líto dívky, která s ním měla skončit. Nejspíš ji čekal neuvěřitelně nudný život.

Zaměřila jsem se na jeho matku. Tvářila se vyrovnaně a nese-děla tak prkenně jako její syn. Vtom jsem si uvědomila, že tahle žena v paláci, na rozdíl od krále a prince, nevyrostla. Byla to osla-vovaná Dcera Illey. Kdysi byla možná někdo jako já.

Král už začal svůj proslov, ale mě zajímalo něco jiného.

„Mami?“ zašeptala jsem, abych nerušila tátu.

„Ano?“

„Královna... co byla předtím? Teda, v jaké byla kastě?“

Mámu můj zájem potěšil. „Byla Čtvrtá.“

Čtvrtá. Vyučila se tedy někde v továrně nebo v obchodě nebo možná na farmě. Prála bych si dozvědět se o jejím životě víc. Pocházela z početné rodiny? Nedostatkem jídla nikdy pravděpodobně netrpěla. Žárlily na ni její kamarádky, když vy-hrála Selekcí? Kdybych já měla blízké přítelkyně, žárlily by na mě?

Taková hloupost. Stejně mě nevyberou.

Radši jsem se zaposlouchala do králových slov.

40

„Dnes ráno otrásl našimi základy další útok v Nové Asii. Naše jednotky se tak dostaly do mírného oslabení, nicméně věříme, že nový nábor čerstvých sil příští měsíc nejen rozšíří naše vojsko, ale i všeobecně pozvedne morálku.“

Nenáviděla jsem válku. Bohužel jsme byli velmi mladý stát,

který se musel bránit proti všem. Další invazi by naše země jen těžko přežila.

Po tom, co nám král podal zprávu o nedávném zátahu na tá-

bor rebelů, Finanční tým nás informoval o stavu státního dluhu a předseda Výboru pro infrastrukturu oznámil, že do dvou let se plánuje zahájení přestavby několika dálnic, z nichž některé zůstaly netknuté už od čtvrté světové války. A nakonec vystoupil na pódium poslední mluvčí, konferenciér.

„Dobrý večer, dámy a pánové Illeji. Jak všichni víte, před ně-

kolika dny pošta doručila našim mladým ženám písemnou výzvu

V rohu obrazovky sebou princ Maxon mírně trhl. On se potí? „Jménem královské rodiny bych všem rád poděkoval za pro-
jevené nadšení a vlastenectví. S trochou štěstí oslavíme ještě před Novým rokem
zasnoubení našeho drahého prince Maxona
s okouzující, talentovanou a inteligentní Dcerou Illey!“
Nato rádci zatleskali a Maxon se usmál, ačkoli se tvářil spíš nervózně. Když potlesk
utichl, konferenciér pokračoval.
„Po vyhlášení kandidátek vám samozřejmě nabídneme rozho-
vory s každou z nich a čekají nás také speciály z jejich života v paláci. Jako průvodce
touto vzrušující show jsme si nemohli přát nikoho lepšího, než je sám Gavril Fadaye!“
Nato se ozval další kratší aplaus, tentokrát se o něj postarali 41
máma s tátou. Gavril Fadaye byl legenda. Už snad dvacet let uvá-
děl přehlídky během Svátku vděku, vánoční představení a vůbec cokoli, co se oslavovalo
v paláci. Ještě jsem neviděla, aby rozhovory s členy královské rodiny nebo jejich nejbližšími
přáteli dělal někdo jiný.
„Jé, Americo, mohla by ses setkat s Gavrilem!“ rozplývala se máma.
„Pšt, už jde!“ vyhrkla May a rozhodila ručkami.
Na scénu pomalu a sebejistě přikráčel Gavril v nažehleném modrém obleku. Mohlo mu
být tak kolem padesáti a odjakživa působil jako velmi inteligentní muž. Jak přecházel pódium,
ve světle reflektoru se mu zablýskla spona na klopě. Tvarem se podobala dynamické značce pro
forte v notových zápisech ke hře na klavír.
„Dobrýýýý večer, Illeo!“ zapěl. „Je mi skutečně velkou ctí, že se můžu Selekce účastnit.
a považuji to za velké štěstí. Vždyť se seznámím s třiceti pěti nádhernými dívkami! Který hlupák
by
nechtěl dělat mou práci?“ Mrkl na nás do kamery. „Ovšem ještě předtím, než se setkám s
těmito úžasnými dámami, z nichž se
jedna stane naší novou princeznou, je mi velkým potěšením promluvit si s mužem dne, s
naším princem Maxonem.“
Po jeho slovech přešel Maxon po koberci k dvěma vysokým
židlím, připraveným pro něj a Gavрила. Cestou si utáhl vázanku a uhladil oblek, jako by
potřeboval vypadat ještě *upraveněji*. Po-trásl si s Gavrielem rukou, posadil se naproti němu a
vzal si mikrofon. Židle byla opravdu dost vysoká a Maxon se opřel patami o příčku mezi jejími
nohami. Vytvářel tak méně nucený dojem.
„Rád vás opět vidím, Výsosti.“
„Děkuji, Gavriole. Potěšení je na mé straně.“ Maxův hlas byl
stejně strojený jako jeho vzhled. Vyzařovala z něj děsná formál-42
nost. Při myšlence, že bych se s ním ocitla v jedné místnosti, jsem nakrčila nos.
„Za necelý měsíc se do vašeho domu nastěhuje třicet pět mla-
dých žen. Jaké jsou vaše pocity?“
Maxon se rozesmál. „Abych byl upřímný, jsem z toho *dost* nervózní. S tolika hosty u nás
bude pravděpodobně mnohem víc
hluku. Zároveň se na to i těším.“
„Radil jste se s vaším ctěným otcem? Prozradil vám, jak se mu povedlo získat tak
nádhernou manželku, když byl v Selekcí on?“

Maxon i Gavril pohlédli ke králi a královně, ke kterým hned nato najela i kamera, aby ukázala, jak se na sebe královský pár usmívá a drží se za ruce. Vypadali přirozeně, ale kdoví, jak to skutečně bylo?

„Vlastně ne. Jak víte, napětí v Nové Asii se stupňuje a s otcem se teď soustředíme spíš na vojenské záležitosti. Na to, abychom si popovídali o dívkách, moc času nezbývá.“

Mámu s tátou to pobavilo. Nejspíš to mělo být vtipné.

„Ani nám už moc času nezbývá, proto bych vám rád položil ještě poslední otázku. Jak si představujete svou dokonalou part-nerku?“

Maxon se zarazil. Nebyla jsem si úplně jistá, ale zdálo se mi, že se červená.

„Upřímně řečeno, ani nevím. V tom je Selekce zajímavá. Dívky, které postoupí, budou naprosto rozdílné – jak vzhledově, tak i svými schopnostmi a povahami. Doufám, že v průběhu soutěže, kdy se setkám a promluvím si s každou z nich, zjistím, co přesně chci. Snad na to přijdu postupně,“ usmál se Maxon.

„Děkuji, Vaše Výsosti. Pěkně řečeno. Přeji vám tedy hodně štěstí a myslím, že mluvím za celou Illeu.“ Gavriel k němu natáhl ruku, aby si opět potřásl.

43

„Děkuji,“ pronesl Maxon. Záběr se nezměnil dost rychle, a tak si mohli diváci všimnout, jak se obrátil tázavě na rodiče, jako by se ptal, zda odpovídal správně. O královu a královninu reakci jsme ovšem přišli, protože pak už obrazovku zabral Gavrielův obličej.

„Je mi líto, ale pro dnešek je to od nás vše. Děkujeme vám, že jste sledovali Zprávy z Illejského kapitolu a na viděnou příští týden.“

Se znělkou pořadu se objevily i závěrečné titulky.

„America a Maxon, jak spolu sedí na stromě!“ zapěla May. Po- padla jsem polštář a mrštila ho po ní, ačkoli mě samotnou ta představa rozesmála. Maxon byl tak škrobený a upjatý. S takovým sucharem by nemohla být šťastná snad žádná holka.

Po zbytek večera jsem se snažila ignorovat May, která si mě neustále dobírala. Nakonec jsem odešla do svého pokoje, abych měla klid. Už jen myšlenka na to, že bych byla poblíž Maxona Schreavea, mi byla nepříjemná a Mayiny posměšky mi stále vířily v hlavě. Dlouho jsem kvůli nim nemohla ani usnout.

Zvuk, který mě později probudil, jsem nedokázala dost dobře rozpoznat. Naprosto nehybně jsem očima prozkoumávala setmělý pokoj, jestli v něm náhodou někdo není.

Ťuk, ťuk, ťuk.

Pomalu jsem se obličejem přetočila k oknu nade mnou a z něj se na mě zubil Aspen. Vylezla jsem z postele a po špičkách přešla ke dveřím, abych je dověřela a zamkla. Pak jsem se vrátila na postel a pomalu otevřela okno.

Zatímco Aspen lezl dovnitř, zavalila mě vlna horka, která ne-měla s létem nic společného.

„Co tady děláš?“ zašeptala jsem a usmála se ve tmě.

„Potřeboval jsem tě vidět,“ dýchl mi do tváře, když mě objal a stáhl s sebou na polštář, abychom leželi vedle sebe.

44

„Musím ti toho tolik říct, Aspene.“

„Přst, nic neříkej. Kdyby nás někdo slyšel, měli bysme pěkný průšvih. Chci se na tebe jen dívat.“

Poslechla jsem ho. Zůstala jsem tiše a nehybně, zatímco mi

Aspen hleděl do očí. Když se na mě vynadíval, začal mi nosem jezdit po krku a ve vlasech. Potom mi rukou přešel po křivce mezi pasem a bokem a nepřestal ten pohyb opakovat. Vzrušeně

jsem poslouchala jeho zrychlený dech.

S tváří zabořenou do mého krku mě začal zasypávat polibky.

Dýchala jsem přerývaně, jinak to nešlo. Teprve Aspenovy rty, které mi přes bradu doputovaly až k ústům, dokázaly umlčet mé vzdychání. Přimáčkla jsem se k němu celým svým tělem. Zrychlené doteky a vlhká noc nás pokryly potem.

Tu chvíli jsme si ukradli pro sebe.

Když se Aspenovy rty konečně zklidnily, neměla jsem chuť přestat. Jenže jsme museli být opatrní. Kdybychom zašli příliš daleko a mělo to následky, skončili bychom oba ve vězení. Tímto krutým způsobem se rodiny držely v šachu.

I proto se lidé brali velmi mladí. Čekání bylo hotové utrpení.

„Měl bych už jít,“ zašeptal.

„Chci, abys zůstal.“ Rty jsem měla nalepené na jeho uchu.

Znovu jsem ucítila vůni jeho mýdla.

„Americo Singerová, jednoho dne mi budeš náručí usínat každý večer. A každé ráno tě vzbudí moje polibky. A bude toho i mnohem víc.“ Při té myšlence jsem se kousla do rtu. „Ale teď už musím jít. Trochu moc pokoušíme štěstí.“

Povzdychla jsem si a pustila ho ze svého sevření. Měl samozřejmě pravdu.

„Miluju tě, Americo.“

„Miluju tě, Aspene.“

45

Pro tyhle utajené chvíle bych vydržela cokoli. Matčino zkla-mání, kdyby mě nevybrali, práci navíc, abych pomohla Aspenovi šetřit, bouři, která by nastala, kdyby mě Aspen požádal o ruku, a také všechno, co nás mohlo potkat v manželství. Všechno bych zvládla. Všechno, hlavně že bych byla s Aspenem.

Kapitola 5

q

O týden později jsem čekala na Aspenu ve stromovém domku.

Dalo mi trochu práci dostat nahoru všechno, co jsem chtěla, ale zvládla jsem to. Zrovna když jsem poněkolkáté upravila talíře, zaslechla jsem ho vylézat za mnou.

„Baf.“

Lekl se a pak se rozesmál. Zapálila jsem novou svíčku, kterou jsem nám koupila. Aspen přešel až ke mně, aby mě políbil, a chvíli nato jsem mu už vyprávěla o mém týdnu.

„Ještě jsem ti nepověděla o tom přihlášení do Selekce,“ nadhodila jsem nadšeně.

„Jak to proběhlo? Máma říkala, že tam bylo plno lidí.“

„Bylo to šílené, Aspene. Měl bys vidět, jak byly některé holky nafintěné! Určitě víš, že s tou loterií to není tak úplně pravda.“

Tím líp pro mě. Za Karolínu tam bude spousta zajímavějších holek, než jsem já, takže to bylo fakt o ničem.“

„To je jedno, stejně díky, že jsi tam šla. Hodně to pro mě znamená.“ Aspenovy oči se ode mě ještě stále neodlepily. Zatím se 47

ani nerozhlédl po místnůstce stromového domku. Jako vždy se

na mě nemohl vynadívat.

„Nejlepší na tom je, že mě máma uplatila, abych se přihlásila.

Samozřejmě netušila, že jsem to předtím slíbila už tobě.“ Nemohla jsem zadržet smích. Některé rodiny byly natolik přesvědčené, že do Selekce půjde právě jejich dcera, že dívkám už pořádaly oslavy.

Osobně jsem zpívala na sedmi takových slavnostech. Zvládla jsem i dvě za jeden večer, abych měla pořádnou mzdu. Máma svůj slib dodržela a byl to opravdu osvobozující pocit, že můžu mít své vlastní peníze.

„Uplatila? A čím?“ Obličej se mu rozzářil vzrušením.

„Penězi samozřejmě. Koukni, připravila jsem ti hostinu!“ Od-

táhla jsem se od něj a vzala do ruky talíře. K večeři jsem toho uva-

řila schválně hodně, aby zbylo i pro něj. Také jsem už několik dní pekla cukroví. May a já jsme milovaly sladké, a když sestřička zjistila, za co hodlám své první peníze utratit, byla nadšením bez sebe.

„Co je tohle všechno?“

„Jídlo přece. Sama jsem ho připravila.“ Úplně jsem se dmu-
la pýchou. Aspen se mohl konečně pořádně nacpat. Jenže jak přejížděl pohledem z jednoho talíře na další, úsměv mu na tváři povadal.

„Aspene, děje se něco?“

„Tohle nejde.“ Potřásl hlavou a od hostiny se odvrátil.

„Jak to myslíš?“

„Americo, to já bych se měl starat o tebe. Ponižuje mě, když sem přijdu a ty uděláš tohle všechno pro mě.“

„Vždyť jídlo ti nosím vždycky.“

„Jen to, co zbyde. Myslíš si, že to nevím? Když jde ale o něco, co ty už nechceš, nemám z toho blbý pocit. Jenže tohle... To *já* se mám...“

48

„Aspene, dáváš mi toho přece spoustu. Staráš se o mě. Co všechny ty moje pen...“

„Pence? Ty bych *ted'* radši ani nezmiňoval. No vážně, Americo, copak nevíš, jak mě to trápí? Miluju tvůj hlas, a přitom ti za zpívání nemůžu zaplatit jako všichni ostatní.“

„Neměl bys mi platit vůbec! Je to dárek. Co je moje, to je i tvoje!“ V té chvíli mi bylo jedno, že křičím, ačkoli jsme si museli dávat pozor a být potichu.

„Já nepotřebuju charitu, Americo. Jsem chlap. To já se mám starat.“

Rukama si zajel do vlasů. Slyšela jsem, jak se mu zrychlil dech.

Tahle se obvykle snažil přijít na nějaký pádný argument. Tentokrát bylo v jeho pohledu ještě něco jiného. Místo toho, aby bylo na jeho obličeji poznat soustředění, postupně přecházel ve stále větší zmatek. Když jsem viděla, jak ztraceně se tváří, okamžitě mě zlost přešla. Cítila jsem se spíš provinile. Chtěla jsem ho jen rozmazlit, ne ponížit.

„Miluju tě,“ zašeptala jsem.

Potřásl hlavou.

„Já tě taky miluju, Americo.“ Ale nepodíval se na mě. Vzala jsem krajíc chleba, který jsem upekla, a položila mu ho do dlaně.

Měl příliš velký hlad, aby si nekousl.

„Nechtěla jsem ti ublížit. Myslela jsem, že ti udělám radost.“

„Ale já mám radost. Mer. Nemůžu uvěřit, že jsi tohle všechno udělala pro mě. To jen, že... ty ani netušíš, jak moc mě trápí, že já nemůžu udělat totéž pro tebe. Zasloužila by sis někoho lepšího.“ Naštěstí při řeči nepřestával jít.

„Takhle nesmíš přemýšlet. Když jsme spolu, jen ty a já, nejsem Pátá a ty nejsi Šestý. Jsme jen Aspen a America. A já na světě nechci nikoho jiného, jen tebe.“

49

„Ale já o tom musím přemýšlet.“ Přitom se na mě podíval.

„Takhle mě vychovali. Už jako dítě jsem poslouchal ‚Šestí se rodí, aby sloužili‘ a ‚Šestí nemají být vidět‘. Celý život mě učili, abych byl neviditelný.“ Chytil mě za ruku jako do kleští. „Jestli budeme spolu, Mer, budeš taky neviditelná. A to pro tebe nechci.“

„Aspene, o tomhle jsme už mluvili. Já vím, že se toho dost změní, a jsem na to připravená. Jak ti to mám jenom vysvětlit.“

Přiložila jsem mu svou dlaň na srdce. „Až přijdeš požádat o mou ruku, já odpovím ano.“ Skoro mě děsilo, jak moc se mu otevírám a odkrývám své nejhlubší city, a Aspen si to uvědomoval. Pokud ale potřeboval vědět, že jsem také zranitelná, aby ho to povzbudilo, musela jsem to ustát. Vyhledal očima můj pohled. Jestli v něm pátral po náznaku pochybnosti, jen ztrácel čas. Aspen byl jediná věc, kterou jsem si byla skutečně jistá.

„Ne.“

„Cože?“

„Ne.“ Jako by mi vlepil facku.

„Aspene?“

„Nechápu, jak jsem si mohl namlouvat, že by to mohlo fungovat.“ Znovu si prsty pročísl vlasy, jako by se snažil vytáhnout si všechny myšlenky, které o mě kdy měl, z hlavy.

„Vždyť jsi právě řekl, že mě miluješ.“

„Taky že jo, Mer. V tom je ten problém. Nemůžu po tobě chtít, abys mě měla ráda. Nesnesu představu, že bys se mnou trpěla hlady a zimou. Nemůžu z tebe udělat Šestou.“

V očích mě začaly pálit slzy. Nemluví vážně. Nemůže. Než jsem mu stačila říct, aby to vzal zpátky, už se měl k odchodu.

„Kam... kam jdeš?“

„Pryč. Domů. Mrzí mě, co jsem ti provedl, Americo. Je konec.“

50

„Cože?“

„Je konec. Už za tebou nepřijdu. Ne takhle.“

Rozbrečela jsem se. „Aspene, prosím. Probereme to ještě. Máš jen špatnou náladu.“

„Horší než si myslíš. Ale ne kvůli tobě. Já tohle prostě udělat nemůžu, Mer. Nejde to.“

„Aspene, prosím...“

Objal mě a políbil – skutečně políbil. Naposledy. Pak se vytratil do noci. To všechno kvůli zemi, v jaké jsme žili, kvůli pravidlům, které nás nutily, abychom se skrývali. Nemohla jsem na něj ani zavolat. Nemohla jsem mu zopakovat, že ho miluju.

Během několika následujících dní u nás doma vycítili, že mi něco je, ale svedla jsem to na nervozitu kvůli Selekcí. Snad ti-síkrát jsem musela zapudit pláč a vydržela jsem to až do pátku.

Doufala jsem, že po vyhlášení té pitomé soutěže se všechno vrátí zase k normálu.

Úplně jsem si to vysnila v hlavě. Jak vyhlašuji jméno Celie nebo Kamber a máma je sice zklamaná, ale ne tak moc, jak by

byla, kdyby to vyhrála nějaká docela cizí holka. Táta s May by jim moc fandili, protože naše rodiny si byly celkem blízké. Vě-

děla jsem, že Aspen na mě určitě myslí tak jako já na něho. Byla jsem přesvědčená, že ještě než zprávy skončí, objeví se u nás, aby mě poprosil o odpuštění a požádal o mou ruku. Bylo by to sice trochu brzo, protože vítězství by pro jeho sestry ještě nebylo jisté, ale mohl by tak využít obecného nadšení. To by mnohé

usnadnilo.

V mysli jsem to viděla naprosto jasně. V mojí mysli byli všichni šťastní...

51

Do začátku zpráv zbývalo deset minut, ale všichni jsme už seděli na svých místech. A určitě jsme nebyli jediní, kdo nechtěl přijít ani o vteřinu z vyhlášení.

„Pamatuju si, když vybrali královnu Amberly. Od začátku jsem věděla, že vyhraje!“ Máma připravovala popcorn, jako by šlo o nějaký film.

„Ty ses tehdy taky přihlásila, mami?“ zajímal se Gerad.

„Ne, zlatíčko, maminka byla o dva roky mladší, než určovaly podmínky. Ale měla jsem vlastně štěstí, protože tak jsem skončila s tvým otcem,“ usmála se a přitom na brášku mrkla.

Týjo, musí mít hodně dobrou náladu. Ani jsem si nevzpomínala, kdy naposled byla k tátovi tak láskyplná.

„Královna Amberly je úplně nejlepší královna ze všech. Je tak krásná a chytrá. Vždycky, když ji vidím v televizi, chci být jako ona,“ povzdychla si May.

„Je to dobrá královna,“ souhlasila jsem tiše.

Pak se ručička hodin konečně přehoupla na osmou a za melodie illejské hymny se na obrazovce objevila růže, náš státní znak.

Vážně se celá třesu? Nemohla jsem se dočkat, až bude po všem.

Nejdřív se objevil král, aby nás krátce poinformoval o probíhající válce. Ani ostatní prohlášení nebyla dlouhá. Jako by všichni v televizi měli dobrou náladu. Nejspíš byli také napnutí.

Poté přišel na pódium konferenciér a přizval k sobě Gavrilu, který si to namířil rovnou ke královské rodině.

„Dobrý večer, Vaše Výsosti,“ pozdravil krále.

„Gavrile, rád vás zase vidím.“ Král se mi zdál podivně roztržitý.

„Těšíte se na vyhlášení?“

„No ano, včera jsem byl u toho, když jich pár vytáhly, a všechno jsou to skutečně kouzelné dívky.“

„Takže vy už vylosované dívky znáte?“ podivil se Gavril.

52

„Jenom pár z nich, jenom pár.“

„Podělil se s vámi otec o své dojmy, princí?“ Gavril se obrátil na Maxona.

„Vůbec ne. Já je uvidím ve stejný moment jako všichni ostatní,“ odpověděl Maxon. Bylo na něm poznat, že se snaží skrýt nervozitu.

Uvědomila jsem si, že se mi potí dlaně.

„Vaše Výsosti,“ promluvil Gavril ke královně. „Co byste vybraným dívkám poradila?“

Královna se klidně usmála. Netušila jsem, jak vypadaly další ženy, které s ní prošly Selekcí, ale nedokázala jsem si představit, že by mezi nimi byla ještě jedna stejně půvabná a rozkošná jako ona.

„Užijte si poslední noc jako obyčejné dívky. Ať už to dopadne jakkoli, od zítřka se váš život navždy změní. A ještě jedna stará, ale dobrá rada: Buďte samy sebou.“

„Moudrá slova, má královno, moudrá slova. A tímto nám dovolu, abychom vám odhalili třicet pět mladých dam, které byly do Selektce vybrány.

Dámy a pánové, pográtulujme nyní společně následujícím Dcerám Illey!“

Na obrazovce se znovu objevil státní znak. V pravém horním rohu zůstalo okénko s Maxonovým obličejem, abychom mohli sledovat jeho reakce u jednotlivých fotografií. Rozhodovat by se mohl začít už podle nich, podobně jako my všichni u televizních obrazovek.

Gavril držel v rukou štos karet a byl připravený přečíst jména dívek, kterým se měl podle královny už navždycky změnit život.

Selektce právě odstartovala.

„Slečka Elayna Stolesová z Hansportu, Třetí.“ Nato nám před oči vyskočil obrázek drobné dívky s alabastrovou pletí. Vypadala jako opravdová dáma.

Maxon se rozzářil.

53

„Slečna Tuesday Keeperová z Waverly, Čtvrtá.“ Objevila se pihovatá dívka. Zdála se starší, zralejší. Maxon zašeptal něco králi.

„Slečna Fiona Castleyová z Palomy, Třetí.“ Hnědovláska se zha-výma očima. Tak v mém věku, ale vypadala víc... zkušeněji.

Otočila jsem se k mámě a May na gauči. „Nezdá se vám trochu moc...“

„Slečna America Singerová, Pátá.“

Trhla jsem hlavou zpátky k obrazovce a hele, můj portrét. Vy-focený těsně po tom, co jsem se dozvěděla, že Aspen šetří na naši svatbu. Sálalo ze mě štěstí, naděje a byla jsem krásná. Vypadala jsem tam jako zamilovaná. A nějaký idiot si zřejmě myslel, že moje láska patří princí Maxonovi.

Máma mi zaječela hned u ucha, May vyskočila na nohy a rozsy-pala popcorn všude kolem. Gerad se nadšením roztančil. Táta...

těžko říct, ale myslím, že se za svou knihou tajně usmíval.

Maxonovu reakci jsem nestihla.

Vtom se rozdrnčel telefon.

A několik dní drnčet nepřestal.

Kapitola 6

q

Následující týden se do našeho domu hrnuly davy funkcionářů, aby mě připravily do Selektce. Mezi nimi i jedna protivná ženská, co si snad myslela, že jsem si polovinu odpovědi na

přihlášce vy-myslela. Hned po ní jeden ze strážců paláce, který přišel kvůli bezpečnostním opatřením, a s několika místními vojáky u nás

provedli zběžnou prohlídku. Možných útoků od rebelů jsem se zřejmě nemusela dočkat pouze v paláci. Super.

Dvakrát nám volala jistá Silvia, velmi energická a zároveň praktická, která se zajímala, jestli něco nepotřebujeme. Nejvíc se mi líbil štíhlý pán s kozí bradkou, co mi přišel vzít míry, aby vybavil můj nový šatník. Nebyla jsem si jistá, jaké to bude nosit celou dobu tak formální šaty jako královna, ale těšila jsem se na změnu.

Poslední z těchto návštěvníků se objevil ve středu odpoledne, dva dny před mým odjezdem. Měl za úkol projít se mnou všechna oficiální pravidla. Byl neuvěřitelně hubený, nagleované vlasy měl sčísnuté dozadu a pořád se potil. Jakmile k nám vstoupil, zeptal 55

se, jestli s námi může mluvit někde v soukromí. Tehdy mi poprvé došlo, že to není žádná sranda.

„Můžeme si sednout do kuchyně, pokud vám to vyhovuje,“ navrhla máma.

Pán si otřel čelo kapesníkem a kývl směrem k May. „Vlastně kdekoli, jen bych poprosil vaši mladší dceru, aby z místnosti odešla.“

Co nám asi chce, že to nemůže slyšet May?

„Mami?“ Sestřička se posmutněle obrátila na matku.

„May, zlatíčko, běž malovat. Minulý týden jsi svou práci trochu zanedbávala.“

„Ale...“

„Pojď, já tě vyprovodím,“ nabídla jsem jí, když se jí oči zalily slzami.

V chodbě, kde nás nemohl nikdo slyšet, jsem ji objala.

„Neboj,“ zašeptala jsem jí do ucha. „Dneska večer ti všechno povím. Slibuju.“

May se naštěstí udržela a neprozradila nás svými obvyklými výskoky a jásotem. Jenom zádumčivě přikývla a šla do svého koutku v tátově ateliéru.

Máma připravila pro hubeňoura čaj a všichni jsme se posadili kolem stolu. Měl s sebou štos papírů a pero připnuté ke složce s mým jménem. Pečlivě si dokumenty rozložil na stůl a spustil.

„Omlouvám se za ty tajnosti, ale určité věci můžu svěřit jen dospělým osobám.“

S mámou jsme na sebe letmo pohlédly.

„Slečno Singerová, bude to znít tvrdě, ale od minulého pátku jste považována za majetek Illey. Odteď musíte pečovat o své tělo.

Mám pro vás k podpisu několik formulářů, všechny si je společně projdeme. Musím vás také informovat, že pokud dojde k ja- 56

kémukoli pochybení z vaší strany, následkem bude vaše okamžité vyloučení ze soutěže. Rozumíte tomu?“

„Ano,“ odpověděla jsem opatrně.

„Výborně. Začneme s něčím jednodušším. Tohle jsou vitamíny. Jelikož jste Pátá, předpokládám, že nemáte vždycky úplně správnou výživu. Tyhle musíte brát každý den. Zatím jste na to sama, ale v paláci dostanete někoho na pomoc.“ Po stole ke mně posunul velikou nádobu společně s písemným prohlášením o převzetí, které jsem měla podepsat.

Musela jsem zadržovat smích. Kdo potřebuje pomoc k tomu, aby si vzal pilulku?

„Mám tu s sebou zprávu od vašeho lékaře. Všechno v pořádku. Vypadá to, že jste zdravá jako rybička, ačkoli mi řekl, že máte trochu problémy se spaním.“

„Ehm, to kvůli... to je tím vzrušením kolem soutěže.“ Byla to skoro pravda. Celé dny probíhaly ve víru příprav a po nocích jsem neustále musela myslet na Aspena. Jedině tehdy jsem nemohla zabránit tomu, aby se mi nevkradl do mysli, a navíc se zdálo, že se mu z ní vůbec nechce odejít.

„Chápu. No, pokud byste potřebovala, můžu vám nechat ještě dnes doručit nějaké prášky na spaní. Chceme, abyste byla odpočatá.“

„Ne, to ne...“

„Ano,“ přerušila mě máma. „Nezlob se, zlatíčko, ale vypadáš vyčerpaně. Prosím vás, sežeňte jí ty prášky.“

„Dobře.“ Hubeňour si udělal další poznámku do mého spisu.

„Pojďme dál. Tohle bude dost intimní, ale musím to projednat s každou soutěžící, tak se prosím nestyděte.“ Na okamžik se odmlčel. „Potřeboval bych, abyste mi potvrdila, že jste stále panna.“

Máma vytřeštila oči. Tak kvůli tomuhle musela May odejít.

57

„To myslíte vážně?“ Nemohla jsem uvěřit, že poslali někoho, aby se vyptával na tohle. Kdyby to byla aspoň žena...

„Obávám se, že ano. Pokud nejste, potřebujeme to vědět okamžitě.“

Týjo. A s matkou v jedné místnosti. „Já vím, jaké jsou v naší zemi zákony, pane. Nejsem hloupá. Samozřejmě že jsem ještě panna.“

„Vezměte, prosím, v úvahu, že pokud zjistíme, že lžete...“

„Ježíšikriste, America ještě s nikým ani nechodila!“ zděsila se máma.

„Přesně tak.“ Chytila jsem se toho v naději, že tím téma ukončíme.

„Výborně. Mohla byste mi vaše prohlášení laskavě stvrdit podpisem?“

Zakoulela jsem očima, ale papír jsem mu podepsala. Vzhledem k tomu, že z naší země zbyl málem jenom štěrka, jsem byla ráda, že Illeá vůbec existuje, ale některá její pravidla mě začínala dusit. Byla jako neviditelné okovy, co mě stahovaly dolů. Zákony ohledně toho, koho jste mohli milovat, a lejstra potvrzující vaše neposkvrněné panenství... pěkná otrava.

„Musím s vámi projít pravidla soutěže. Jsou velmi jasná a jejich dodržování by vám nemělo činit potíže. Pokud budete mít nějaké dotazy, klidně se ptejte.“

Vzhlédl ke mně od štosu papírů.

„Dobře,“ zamumlala jsem.

„Palác nemůžete opustit dobrovolně, ale musí vás propustit samotný princ. Dokonce ani král či královna vás nemohou nutit

palác opustit. Mohou říct princovi, že vás neschvalují, ale jenom on rozhoduje, kdo zůstane a kdo odejde.

Schůzky s princem si nemůžete domlouvat sama. Pokud on

58

bude chtít, vyhledá si vás a setká se s vámi mezi čtyřma očima. Něco jiného je, když se objevíte na nějaké větší společenské události, kde je princ přítomen. Jinak k němu ovšem bez pozvání nemůžete. Nikdo od vás samozřejmě neočekává, že si budete rozumět se všemi třiceti čtyřmi soutěžícími, nicméně nesmíte s nimi bojovat či je sabotovat. Pokud se zjistí, že jste vztáhla na jinou dívku ruku, způsobila jí újmu, okradla ji či nějakým způsobem poka-zila její osobní vztah s princem, bude na princi, zda vás na místě vyloučí, či ne.

Románek můžete mít pouze s princem Maxonem. Pokud se zjistí, že píšete zamilované dopisy někomu zvenčí, či vás přistihnou s jinou osobou v paláci, bude se jednat o velezradu, která se trestá smrtí.“

Při jeho posledních slovech máma obrátila oči v sloup, ačkoli to bylo jediné pravidlo, které mě skutečně znepokojilo.

„Pokud budete shledána vinná z porušení některého z illejských zákonů, čeká vás zasloužený trest. Status jedné ze soutěžících v Selekcí vás nezavazuje povinnosti dodržovat platné zákony. Budete moci oblékat a jíst výhradně jen to, co vám bude poskytnuto v paláci. Zde se jedná o pravidlo bezpečnosti, které musí být přísně dodržováno. Každý pátek budete přítomna u vysílání Zpráv z Illejského kapitolu. V paláci se příležitostně objeví kameramani či fotografové, o nichž budete vždy dopředu vědět a jež ochotně necháte nahlédnout do vašeho soukromí s princem.

Vaše rodina získá finanční odměnu za každý týden, který v paláci strávíte. Než odejdu, dám vám první šek. A také, pokud byste v soutěži nepostoupila a musela palác opustit, máme prostředníky, kteří vám pomohou uspořádat si život po Selekcí.

59

Pokud se dostanete do první desítky, budete považována za Eli-tu. Jestliže dosáhnete tohoto titulu, budete poučena o vnitřním fungování státu a zvláštních povinnostech, které by vás jako princeznu čekaly. Do té doby vám není dovoleno po takových podrobnostech pátrat.

Váš status je prozatím Třetí.“

„Třetí?!“ vykřikly jsme s mámou naráz.

„Ano. Pro dívky je návrat ze Selekcí k bývalým životům velmi těžký. Druhé a Třetí tuto situaci zvládají, ale Čtvrté a nižší s tím mívají velké potíže. Vy, slečno, jste odteď Třetí, ale zbytek rodiny zůstává v páté kastě. Pokud byste zvítězila, vy i celá rodina se jakožto členové královské rodiny stanete Prvními.“

„Prvními,“ vyslovila máma téměř neslyšně.

„A pokud byste došla až na samý konec, stala byste se manželkou prince Maxona, korunovanou illejskou princeznou a nabyla všech práv a povinností, které s titulem souvisí. Porozuměly jste všemu?“

„Ano.“ Tahle část, ačkoli zněla neuvěřitelně významně, byla ze všech nejsnesitelnější.

„Výborně. Mohla byste, slečno, podepsat tento formulář, kde potvrzujete, že jste se seznámila s oficiálními pravidly soutěže?

A vy, paní Singerová, můžete mi podepsat potvrzení o převzetí šeku, prosím?“

Neviděla jsem, o jakou sumu se jedná, ale mámě vehnala slzy do očí. Myšlenka na odjezd mě mučila, ale i kdyby mě hned druhý den poslali zpátky domů, ten šek by stačil na to, abychom si užili aspoň jeden bezstarostný rok. A po návratu bych měla spoustu práce. Každý by chtěl, abych pro něj zpívala. Mohla

bych ale jako Třetí vůbec vystupovat? Kdybych si měla vybrat některou z klasických profesí třetí kasty, nejspíš bych učila. Třeba bych mohla vyučovat hudbu.

60

Hubeňour sklídl všechny formuláře a zvedl se k odchodu, přičemž nám poděkoval za náš čas a také za čaj. Před odjezdem do paláce jsem se měla potkat ještě s jedním funkcionářem, s mým průvodcem. Měl mě dovézt z domu na letiště, kde jsem

se měla se všemi rozloučit. A pak... pak už to mělo být jen a jen na mně.

Náš host mě požádal, jestli ho můžu vyprovodit, s čímž máma souhlasila, protože se chystala připravovat večeři. Nelíbilo se mi zůstat s ním o samotě, ale šlo jen o pár kroků.

„Ještě jedna věc,“ řekl hubeňour s rukou na klice. „Není to vyloženě pravidlo, ale bylo by moudré, kdybyste to neignorovala.“

Když vás princ Maxon pozve na schůzku, rozhodně neodmíítejte. Ať už jde o večeři, o výlet, o něžnosti či... o víc než nevinné něžnosti... prostě o cokoli. Hlavně mu nedávejte košem.“

„Prosím?“ Muž, který mě nechal podepsat prohlášení o mé panenské čistotě, mi právě radí, abych Maxonovi dala všechno, co si bude přát?

„Já vím, zní to... nepřístojně. Neslušelo by se ovšem, abyste prince odmítla, a to za žádných okolností. Na shledanou, slečno Singerová.“

Přišlo mi to odporné, byla jsem zhnusená. Podle illejského zákona jste museli počkat až do svatby. Tímto způsobem se účinně omezovaly nemoci a kasty zůstávaly netknuté. Nelegitimní po-tomci se nechávali na ulici, kde se z nich stávali Osmí, a pokud vás někdo přistihl, nebo vás prozradilo těhotenství, čekalo vás vězení. Do cely jste se mohli dostat na několik nocí i kvůli pouhému podezření. Jistě, bránilo mi to v intimitě s osobou, kterou jsem milovala, a to mě pěkně štvalo. Ale když jsme se s Aspenem už rozešli, byla jsem nakonec ráda, že mi zákon pomohl panenství uchránit.

61

Naštvalo mě to. Copak jsem právě nepodepsala dokument o tom, že pokud poruším některý illejský zákon, dostanu trest?

Účast v soutěži mě nezabavila povinnosti dodržovat pravidla, to přece hubeňour sám řekl. Na prince se taková povinnost zřejmě nevztahovala. Připadala jsem si špinavější a poníženější než ně-

jaká Osmá.

„Americo, zlatíčko, to je pro tebe!“ zapěla máma. Zvonek u dveří jsem slyšela také, ale nijak jsem k nim nespěchala. Jestli to měl být nějaký další fanoušek, co si přišel pro autogram, cítila jsem, že asi vypěním.

Prošla jsem chodbou a zahrnula za roh. A tam, s kyticí z lučního kvítí, stál Aspen.

„Ahoj Americo.“ Jeho hlas zněl zdrženlivě, skoro formálně.

„Ahoj Aspene.“ Můj zněl slabě.

„Tyhle jsou od Kamber a Celie. Chtěly, abych ti popřál hodně štěstí.“ Přiblížil se ke mně a podal mi kytky. Kytky od jeho sester, ne od něj.

„To je tak milé!“ zvolala máma. Málem jsem zapomněla, že je v místnosti s námi.

„Aspene, jsem ráda, že jsi přišel.“ Snažila jsem se mluvit stejně odcizeným tónem jako on. „Jak jsem se balila, udělala jsem

hrozný nepořádek. Pomohl bys mi uklidit?“

Jelikož u toho byla máma, Aspen musel souhlasit. Šestí si nemohli dovolit odmítnout práci. Stejně jako my.

Vydechl nosem a jednou kývl.

Pak šel za mnou s velkým odstupem do mého pokoje. Vzpomněla jsem si, kolikrát jsem si právě tohle přála – aby k nám Aspen vstoupil hlavním vchodem a klidně šel za mnou do pokoje.

Podmínky, podle kterých jsme žili, byly příšerné.

62

Zatlačila jsem do dveří svého pokoje a zůstala stát na jejich prahu. Aspen se hlasitě rozesmál.

„To ti kufry balil pes?“

„Nech toho! Nemohla jsem něco najít.“ Přestože jsem se držela, unikl mi úsměv.

Aspen se dal do práce. Dával věci do pořádku a skládal mi oblečení. Samozřejmě jsem mu pomáhala.

„Bereš si něco z tohohle?“ zašeptal a ukázal na moje šaty

„Ne. Od zítřka mě budou oblíkat oni.“

„No páni.“

„Jsou tvoje sestry zklamané?“

„Vlastně ani ne.“ Nevěřicně potřásl hlavou. „Když uviděly tvou fotku, jako by u nás vybuchla bomba. Vždycky tě měly rády.

Hlavně máma.“

„Já mám tvou mámu taky ráda. Je na mě moc milá.“

Po několika minutách v tichosti se můj pokoj vrátil do normálu.

„Ta fotka...“ začal, „byla jsi na ní nádherná.“

Slyšet ho, jak mi říká, že jsem nádherná, mě zbolelo. Po tom všem, co mi udělal, to nebylo fér.

„To kvůli tobě,“ zašeptala jsem.

„Cože?“

„Totiž... myslela jsem si, že se mě chystáš požádat o ruku.“

Hlas jsem měla zastřený.

Aspen se na chvíli odmlčel, aby našel vhodná slova.

„O tom jsem uvažoval, ale to už je stejně jedno.“

„Není. Proč jsi mi to neřekl?“

Přejel si dlaní v týlu a tvářil se, jako by se rozhodoval.

„Čekal jsem.“

„A na co?“ Na co by tak asi mohl čekat?

63

„Na vojnu.“

Tak to byl *skutečně* problém. V Illeji mohl po dosažení devatenácti let narukovat každý muž. Nebylo ovšem jisté, jestli si to přát, anebo ne. Dvakrát za rok se posílali k odvodu namátkou vybraní vojáci, a to vždy do šesti měsíců od jejich narozenin.

Sloužili pak od devatenácti do dvaceti tří let. Aspen se měl brzy dozvědět, jestli takový osud čeká i jeho.

Sice jsme o tom spolu mluvili, ale nebrali jsme to moc vážně.

Nejspíš jsme doufali, že když na vojnu nebudeme myslet, vyhne se nám.

Pokud jste se stali vojákem, výhodou bylo, že vás automaticky povýšili do druhé kasty. Vláda vás vycvičila a po zbytek vašeho života vám zajišťovala trvalý plat. Nevýhodou zase bylo, že jste netušili, kam vás pošlou. Rozhodně mimo vaši provincii. Vláda se obávala, že s lidmi, které znáte, byste byli shovívavější. Proto jste mohli skončit buď jako stráž v paláci, nebo u policejní jednotky v nějaké jiné provincii. Nebo také v armádě a s ní vyrazit rovnou do války. Z bitev se domů mnoho mužů nevracelo.

Právě kvůli vojně kluci většinou se svatbou čekali. Hrozilo to-tiž, že se budou s manželkou muset na čtyři roky rozloučit. Při-nejlepším. Přinejhorším se z jejich ženy stala velmi mladá vdova.

„Chápeš, že jsem ti nechtěl ublížit?“ zašeptal.

„Chápu.“

Pak se napřímil a pokusil se změnit téma. „Tak co si s sebou vezmeš?“

„Něco na převlečení, abych se měla v čem vrátit, až mě vykopnou. Pár fotek a nějaké knížky. Nástroje si prý brát nemusím. Všechno mi seženou. Takže jen tuhle malou tašku, nic víc.“

V uklizeném pokoji se ta malá taška zdála podivně obrovská. Květiny, které mi Aspen přinesl, vypadaly oproti bezvýrazným 64 věcem, co jsem vlastnila, tak jasné a barevné. Nebo se mi možná všechno zdálo vybledlejší, když... když bylo najednou po všem.

„To není moc,“ poznamenal.

„Mně ke štěstí vždycky stačilo málo. Myslela jsem, že ti to došlo.“

Aspen zavřel oči. „Přestaň, Americo. Udělal jsem správně.“

„Správně? Aspene, ty jsi mě nechal při tom, abych věřila, že to dokážeme. Ty jsi mě nechal, abych se do tebe zamilovala. A pak jsi mě přemluvil k téhle zatracené soutěži. Uvědomuješ si, že mě Maxonovi vlastně předhodí jako konkubínu?“

Prudce ke mně otočil hlavu. „Cože?“

„Nemůžu mu dát košem. Nesmím mu *nic* odmítnout.“

Aspen zlostí celý zrudl a ruce sevřel v pěsti. „I kdyby... i kdyby si tě vůbec nechtěl vzít... tak by mohl...?“

„Jo.“

„Promiň, to jsem nevěděl.“ Několikrát se zhluboka nadechl.

„Ale kdyby si tě vybral... to by bylo skvělé. Zasloužíš si být šťastná.“

A to mi stačilo. Vrazila jsem mu facku. „Blbče!“ zakřičela jsem na něj šeptem. „Maxon je mi ukradený! Miluju tebe! A jediný, koho jsem kdy chtěla, jsi ty!“

Aspenovi vhrkly slzy do očí, ale to se mnou nehnulo. Hodně mi ublížil a teď jsem byla na řadě já.

„Měl bych jít,“ řekl a vydal se ke dveřím.

„Počkej. Nezaplatila jsem ti.“

„Ty mi nemusíš platit, Americo.“ Zase se obrátil k východu.

„Aspene Legere, už ani krok!“ poručila jsem mu hrdým hlasem.

A on se zastavil a konečně mi věnoval pozornost.

„Trénuješ se na to, až budeš První?“ Kdyby nebylo jeho očí, vzala bych to jako vtip, a ne jako urážku.

Jen jsem zavrtěla hlavou a přešla k psacímu stolu, odkud jsem vytáhla peníze, které jsem si sama vydělala. Všechny do poslední mince jsem mu je strčila do dlaní.

„Americo, tohle si nevezmu.“

„To teda vezmeš. Já je nepotřebuju, ale ty ano. Jestli jsi mě vůbec někdy miloval, tak si je necháš. Copak nám tvoje pýcha už neublížila dost?“ Vycítila jsem, jak polevuje a přestává se mnou bojovat.

„Dobře.“

„A taky tohle.“ Zpoza postele jsem vylovila nádobu s pence a vysypala mu ji do ruky. Jedna mince rebelka zůstala přilepená na dně. „Tyhle patřily vždycky tobě. Měl by sis je vzít.“

Pak už mi po něm nic nezůstalo. Ty pence Aspen jednou utratí, a tím ani jemu nezůstane nic po mně. Vtom mě píchlo u srdce, oči se mi zalily slzami a jen stěží jsem zadržovala pláč.

„Promiň, Mer. Hodně štěstí.“ Nacpal si peníze i pence do kapsy a vyběhl ven.

Brečela jsem úplně jinak, než jak jsem čekala. Namísto srdce-rvoucího pláče se dostavilo tiché poňukávání.

Chystala jsem se právě postavit skleněnou nádobu na polici,

když jsem si znovu všimla poslední pence. Strčila jsem dovnitř prst a odlepila ji. Mince tlumeně zacinkala o sklo a v mojí hrudi našla svou ozvěnu. Tušila jsem, že od Aspena se jen tak neosvo-bodím. Možná už nikdy. Otevřela jsem sbalenou tašku a nádobu do ní uložila.

Pak se ke mně vplížila May a já jsem si vzala jednu z těch hloupých pilulek. Konečně otupělá jsem usnula se sestřičkou v náručí.

Kapitola 7

q

Druhý den ráno jsem si oblékla stejnokroj soutěžících v Selekcii –

černé kalhoty, bílou košili – a do vlasů jsem si zapletla květinu naší provincie, lilii. Z bot jsem si vybrala červené bez podpatku, aby bylo od začátku jasné, že nejsem vhodný materiál na princeznu.

Na náměstí to od nás nebylo daleko, necelé tři kilometry, ale kvůli bezpečnosti mě tam dovezli autem.

Den začal nepříjemně. Přišli se se mnou rozloučit Kenna s Ja-mesem, což bylo milé vzhledem k tomu, že Kenna byla těhotná

a unavená. Stavil se i Kota, i když jeho přítomnost spíš napětí zvýšila, než zmírnila. Když jsme přecházeli z domu do auta, které nám poslali, Kota šel schválně nejpomaleji, aby si ho fotografové a fanoušci všimli. Táta nad tím jen potřásl hlavou a v autě jsme všichni mlčeli.

Jediná moje útěcha byla May. Držela mě za ruku a snažila se

na mě přenést trochu ze svého nadšení. Nepustila jsem se jí ani při výstupu na zaplněné náměstí. Vypadalo to, že mě přišla vyprovodit snad celá Karolína. Nebo byli všichni jen zvědaví. Ze stupínku, 67

který tam pro mě postavili, jsem viděla, jak si mě celý dav prohlíží od hlavy až k patě.

Když jsem stála na pódiu, všimla jsem si jednoho velkého rozdílu mezi kastami.

Margareta Stinesová byla Třetí a společně se svými rodiči mě nenávistně propalovala očima. Tenile Diggerová byla Sedmá a naopak mi posílala vzdušné polibky. Vyšší kasty mě prostě braly za někoho, kdo ukradl, co patřilo jim. Čtvrtí a nižší mi fandili jako obyčejné holce, která si polepšila. Pro každého z těch lidí jsem něco znamenala a každý mi to dával najevo svým způsobem.

Rozhodla jsem se, že se budu soustředit na tváře těch, co jsou mi nejbliž, a že je zkusím nezklamat. Budu nejlepší z nás, nejvyšší z nižších. Tím to pro mě získalo teprve smysl. America Singerová –

bojovnice za nižší kasty.

Starostův proslov byl trochu moc teatrální.

„... Karolína tak bude fandit krásné dceři Magdy a Shaloma Singerových, mladé dámě Americe Singerové!“

Dav zatleskal a zajásal. Někdo dokonce hodil k mým nohám květiny.

Chvíli jsem si to užívala, usmívala se a mávala. Pak jsem se ale znovu zaměřila na jednotlivé tváře, tentokrát však z jiného důvodu.

Ještě jednou jsem chtěla spatřit jeho obličej. Netušila jsem, jestli vůbec přišel. Den předtím mi řekl, že jsem nádherná, přitom se ale choval odtažitěji a rezervovaněji než tehdy naposledy ve stromovém domku. Byl mezi námi konec, to jsem věděla. Jen-

že když někoho milujete skoro dva roky, nemůžete na něj jen tak přes noc zapomenout.

Musela jsem očima projet několik řad, ale našla jsem ho. Kéž by se mi to radši nepovedlo. Stála před ním Brenna Butlerová a Aspen ji nenuceně držel za ruku.

68

Někomu se přes noc zapomenout zřejmě povedlo.

Brenna byla Šestá a přibližně stejně stará jako já. Celkem hezká, ačkoli jsme si nebyly v ničem podobné. Pravděpodobně ji čekala svatba a život, na které Aspen šetřil, když byl ještě se mnou.

Zvláštní, že mu vojna najednou nevadila... Brenna se na něj usmála a odešla ke své rodině.

Jak dlouho už s ní byl? Nevídal se s ní náhodou každý den, zatímco já jsem ho krmila a zasypávala polibky jen jednou týdně?

Třeba všechnen svůj čas, o kterém během našich utajených rozhovorů nemluvil, netrávil jen zdoluhavou a únavnou prací.

Na slzy jsem byla příliš vytočená.

Kromě toho jsem měla spoustu obdivovatelů, kteří o mou pozornost stáli. Tak jsem se vrátila ke svým fanouškům, aniž by Aspen věděl, že jsem ho přistihla. Znovu jsem nasadila úsměv, tak široký jako nikdy předtím, a dál jsem mávala.

Rozhodně jsem nehodlala ukázat Aspenovi své zlomené srdce. Takovou radost

bych mu neudělala. Na tohle pódium mě dostal on a já jsem byla připravená využít všech výhod, které se mi nabízely.

„Dámy a pánové, všichni teď Americe Singerové, naší oblíbené Dceři Illey, společně popřejme, hodně štěstí!“ zvolal starosta.

Malá kapela za mými zády spustila státní hymnu.

Další jásot, další květiny. Vtom se starosta naklonil k mému uchu.

„Chtěla bys něco říct, má milá?“

Nevěděla jsem, jak co nejšetrněji odmítnout. „Děkuju, ale je toho na mě trochu moc. Teď to asi nezvládnou.“

Vzal mě za ruce. „Chápu, děvenko. To nevádí, já se o to postarám. V paláci tě naučí i takovéto věci, budou se ti hodit.“

Pak se znovu obrátil k shromážděnému davu, aby mu prozradil něco o mých schopnostech, přičemž lživě zmínil, že *na Pátou* 69

jsem velice inteligentní a krásná. Nevypadal jako zlý člověk, ale někdy se i ti nejmilejší členové vyšší kasty chovali povýšeně.

Jak jsem očima přejížděla dav, zachytila jsem ještě jednu Aspena. Tvářil se ztrápeně. Jeho výraz byl úplně opačný než ten, který měl chvíli před tím s Brennou. Hraje to snad? Odtrhla jsem od něj oči.

Starosta domluvil, já jsem se dál usmívala a všichni jásali, jako by právě pronesl něco světoborného.

A najednou přišel čas loučení. Mitsy, moje průvodkyně, mi pověděla, ať se z pódia v klidu a krátce se všemi pozdravím a že mě pak dovede k autu. Kota mě objal a řekl, že je na mě pyšný. Pak trochu mazaně dodal, ať se o jeho umění zmíním před princem Maxonem. Vykroutila jsem se mu z náruče, jak nejladněji to šlo.

Kenna plakala.

„Už tak tě vídám málo, co teprve až budeš pryč?“ vzlykala.

„Neboj se. Brzo se zase vrátím.“

„To tak! Jsi nekrásnější z celé Illey, princ se do tebe zamiluje!“

Proč si všichni mysleli, že jde jenom o vnější krásu? Možná opravdu stačila. Možná princ Maxon nepotřeboval ženu, se kterou by mohl mluvit, ale jenom takovou, co by dobře vypadala.

Při myšlence na podobnou budoucnost jsem se otrásla. Nicméně v soutěži se mnou byla spousta přitažlivějších dívek, než jsem byla já.

Kvůli Kenninému zvětšenému břichu jsme se skoro nemohly obejmout, ale nakonec se nám to jakžtakž povedlo. Objal mě i James, kterého jsem zase tak moc neznala, a pak přišel na řadu Gerad.

„Ne, abys zlobil, až budu pryč. A trénuj na klavír, dobře? Vsadím se, že ti to půjde skvěle. Až se vrátím, poslechnu si tě.“

70

Bráška najednou zesmutněl a zmohl se jen na přikývnutí. Hodil mi své drobné ručky kolem krku.

„Mám tě rád, Americo.“

„Já tě mám taky ráda. Nebuď smutný, za chvíli jsem zase doma.“

Znovu přikývl, ale trucovitě si na hrudi založil ruce. Nečekala jsem, že na můj odjezd zareaguje takhle. Zato May byla pravý opak. Skákala po špičkách jako janek.

„Jů, Americo, bude z tebe princezna! Určitě!“

„Ale prosím tě! Byla bych radši Osmá, jen abych mohla být pořád s tebou. Hlavně buď hodná a pracuj.“

Sestřička přitakala a znovu radostí povyskočila. Táta měl slzy na krajíčku.

„Nebreč, tati!“ Vrhla jsem se mu do náruče.

„Poslouchej mě, broučku. Ať už vyhraješ, nebo ne, pro mě budeš princezna vždycky.“

„Tati,“ rozplakala jsem se. Nakonec mě přepadl strach, smutek, obavy i nervozita, všechno, co podle tátovy poslední věty bylo naprosto zbytečné.

Říkal mi tím, že i pokud se vrátím použitá a nechtěná, on na mě bude pyšný pořád.

Měli jsme se s tátou rádi. V paláci mě měly chránit hordy strážců, ale já jsem si nedovedla představit bezpečnější místo než náruč svého otce. Odtáhla jsem se od něj, abych objala i mámu.

„Udělej všechno, co ti řeknou. Nebud' protivná a užij si to.

Chovej se slušně. Usmívej se. A piš nám. Já věděla, že jednou budeš výjimečná.“

Matka to myslela dobře, ale potřebovala jsem od ní slyšet něco jiného. Kdyby mi spíš pověděla, že pro ni už výjimečná jsem. Tak jako jsem byla pro svého otce. Pravděpodobně by po mně nikdy nepřestala chtít víc a víc. Možná jsou takové všechny matky.

71

„Lady Americo, jste připravená?“ zeptala se Mitsy. Stála jsem právě zády k publiku, tak jsem si spěšně utřela slzy.

„Ano, jsem.“

V nablýskaném bílém autě na mě už čekala moje taška. A bylo to. Vydala jsem se ke kraji pódia, abych z něj sestoupila.

„Mer!“

Prudce jsem se otočila. Ten hlas bych poznala kdekoli.

„Americo!“

V davu jsem našla Aspena, který se rukama rozháněl kolem sebe. Tlačil lidi do strany a těm se jeho hrubé chování ani trochu nelíbilo.

Naše oči se setkaly.

Aspen se zastavil a zůstal na mě hledět. Nedokázala jsem roz-luštít výraz v jeho obličeji. Neklid? Lítost? Ať už to bylo cokoli, přišlo to příliš pozdě. Zavrtěla jsem hlavou. S Aspenovými hrami jsem skončila.

„Tudy, lady Americo,“ vyzvala mě Mitsy stojící pod stupínkem. Na ten nový titul jsem si musela ještě zvyknout.

„Na shledanou, zlatíčko!“ zavolala za mnou máma.

A pak už mě odváželi pryč.

Kapitola 8

q

Na letiště jsem se dostala první a vyplašená jako nikdy předtím.

Nadšení, které na mě přenesl dav na náměstí, opadlo a čekala mě hrozná zkušenost s prvním letem v mém životě. Měla jsem cestovat s dalšími třemi dívkami, konkurentkami, a nechtěla jsem před nimi panikařit. Proto jsem se ze všech sil snažila držet své nervy pod kontrolou.

Už jsem se naučila nazpaměť jména, tváře a kasty všech soutě-

žících v Selekcí. Vzala jsem to jako uklidňující cvičení. Podobně jsem si nastudovala i různé maličkosti a podrobnosti o nich. Nejdřív jsem si vyhledala přátelské obličeje, dívky, se kterými bych mohla trávit čas v paláci. Ještě nikdy jsem neměla skutečnou kamarádku. Jako malá jsem si hrála hlavně s Kennou a Kotou.

Máma nás učila doma a zatím jsem pracovala jen s ní. Když se mí starší sourozenci odstěhovali, věnovala jsem se May a Geradovi.

A potom také Aspenovi...

Jenže s Aspenem jsme nikdy nebyli jenom kamarádi. Jakmile jsem si ho všimla, okamžitě jsem se do něj zamilovala.

73

A on si teď drží za ruku jinou holku.

Ještěže jsem byla v letištní hale sama. Před dalšími dívkami bych nezvládla zadržet slzy. Bolelo to. *Strázně* mě to bolelo. A nic jsem s tím nezmohla.

Jak jsem se sem vůbec dostala? Ještě před měsícem jsem měla

o všem jasno a najednou jsem nic neznala. Čekal mě nový domov, nová kasta a nový život. To celé kvůli hloupému kusu papíru a jedné fotce. Nejradši bych jen seděla a plakala, truchlila pro všechno, co jsem ztratila.

Zajímalo mě, jestli je právě teď *smutná* i některá z ostatních soutěžících. Pravděpodobně jsem byla jediná, kdo neoslavoval.

Jelikož jsem brzy měla být všem na očích, musela jsem vesele alespoň vypadat.

Dodala jsem si odvahy a vzchopila se. Ať mě už čeká cokoli, postavím se tomu čelem. A tak jako jsem za sebou nechala všechno ostatní, rozhodla jsem se, že za sebou nechám i jeho. Palác bude mé útočiště. Jeho jméno už nikdy nevyslovím ani si na něj nevzpomenu. Do toho malého dobrodružství se mnou nesmí – takové jsem si zadala pravidlo.

Už nikdy.

Sbohem Aspene.

Asi po hodině a půl vešly do haly dvě dívky ve stejných bílých košilích a černých kalhotách, jako jsem na sobě měla já. Tašky jim nesli jejich průvodci. Obě dívky se usmívaly, a tím se mi potvrdila domněnka o tom, že z celé Selekce jsem v depresi jen já.

Musela jsem se tedy držet svého slibu. Vzmušila jsem se a vstala, abych jim potřásla rukou.

„Ahoj,“ pozdravila jsem radostně, „já jsem America.“

74

„Já vím!“ řekla blondýnka s hnědýma očima napravo ode mě.

Okamžitě jsem v ní poznala Marlee Tamesovou z Kentu. Čtvrtou. Mé natažené ruky si ani nevšimla a rovnou mi padla kolem krku.

„Jejda!“ vydechla jsem. Tohle jsem vážně nečekala. Ačkoli Marlee už podle fotky vypadala jako upřímná a přátelská, máma mi poslední týden vštěpovala do hlavy, že mám ostatní holky brát jako nepřátele. Těmihle svými útočnými myšlenkami mě nakazila, takže jsem na uvítání od děvčat, co se mě chystala zničit kvůli někomu, koho jsem ani nechtěla, čekala nanejvýš slušný pozdrav.

Namísto toho přišlo objetí.

„Já jsem Marlee a tohle je Ashley.“ Ano, Ashley Brouillettová z Allens, Třetí. Také blondýnka, ale světlejší než Marlee. Měla jasně modré oči, které na jejím něžném obličejí působily velmi jemně. Vedle Marlee vypadala hrozně křehce.

Obě pocházely ze severu, nejspíš proto dorazily společně.

Ashley na mě malinko zamávala a usmála se, nic víc. Nebyla jsem si jistá, jestli je nesmělá, nebo si nás v duchu měří. Nebo to bylo tím, že se jako Třetí už narodila a věděla, jak se má chovat.

„Máš úžasné vlasy!“ vychrlila na mě Marlee. „Kéž bych se narodila se zrzavými vlasy! Vypadáš tak energicky. Slyšela jsem, že zrzci jsou hodně prchliví, je to pravda?“

Přestože byl ten den pro mě těžký, Marlee mě svou čiperností dokázala rozesmát.

„To asi ne. Někdy jsem teda dost výbušná, ale moje sestra je taky zrzka a je to úplně miláček.“

Nato jsme se začaly celkem nenuceně bavit o tom, co nás dovede rozčítit a co nás naopak zase zklidní. Marlee měla ráda filmy stejně jako já, ačkoli já jsem se k nim dostala jen málokdy.

Probraly jsme herce, kteří podle nás byli až hříšně atraktivní, což 75
bylo docela vtipné vzhledem k tomu, že jsme jely dělat ctitelky Maxonovi. Ashley se
občas zahíhňala, ale víc se nezapojovala.

Když jsme se jí na něco zeptaly přímo, odpověděla jen velmi stručně a vrátila se ke
svému hlídanému úsměvu.

S Marlee jsme si rozuměly a to mi dalo naději, že z toho třeba vyjdu s kamarádkou, takže
to nakonec k něčemu bude. Mluvily

jsem spolu asi půl hodiny, ale zdálo se to méně, jak s ní čas letěl.

Mluvily bychom i dál, kdyby se neozvalo klapání vysokých podpatků o podlahu.
Všechny tři zároveň jsme otočily hlavy a Marlee s mlasknutím poklesla čelist.

Mířila k nám jakási hnědovláska se slunečními brýlemi na
očích. Ve vlasech měla sedmikrásku, ovšem obarvenou doruda,
aby se jí hodila k rtěnce. Při chůzi výrazně pohupovala boky a její sebejistý krok při
dopadu zdůrazňovaly osmicentimetrové podpatky. Na rozdíl od Marlee a Ashley se neusmívala.

Ne proto, že by byla smutná. Kdepak, byla soustředěná. Její
vstup na scénu nás měl zastrašit a na uhlazenou Ashley to skuteč-
ně zabralo, jelikož jsem ji slyšela vydechnout: „Ó ne,“ zatímco se k nám dívka blížila.
Mě nová příchozí, v níž jsem poznala Celestu Newsomovou
z Clermontu, Druhou, nijak nerozhodila. Předpokládala, že budeme všechny bojovat za
stejnou věc. Jenže pokud je to něco, o co nestojíte, nemůže vás nutit.

Celesta k nám konečně dokráčela a Marlee vypískla ahoj na pozdrav. Snažila se být
přátelská i uprostřed celého toho zastrašová-

ní. Celesta se na ni sotva podívala a povzdychla si.

„Kdy vyrážíme?“ zeptala se.

„Nevíme,“ odpověděla jsem bez špetky strachu. „Trochu jsi
svou show protáhla.“

Moje poznámka se jí ani trochu nelíbila a s nadzvednutým

76

obočím si mě zběžně přejela pohledem od hlavy až k patě. Velký dojem jsem na ni asi
neudělala.

„Pardon, ale chtěla mě vyprovodit spousta lidí. Nemohla jsem nic dělat.“ Zeširoka se
usmála, aby bylo jasné, jak moc je uctí-
vaná.

Tak s takovými děvčaty se mám teď stýkat? Super. Jako na za-
volanou se ve dveřích nalevo od nás objevil nějaký muž.

„Tak prý jste tu už všechny čtyři.“

„Ano, to jsme,“ odvětila Celesta sladce. Muž poněkud roztál, bylo to vidět na jeho očích.
Aha, tak taková je její strategie.

Kapitán se na okamžik odmlčel a pak zavelel: „Tak dámy, raďte mě následovat do letadla,
ať vás odvezeme do vašeho nového domova.“

Let, který mě nakonec vyděsil jen při vzletu a přistání, trval pouhých pár hodin. Během
něj nám nabídli filmy a občerstvení, ale mě zajímal jen pohled z okénka. Zatímco jsem sledovala
zemi pod sebou, žasla jsem nad její velikostí.

Celesta se rozhodla spát, což byl pro nás ostatní takový malý dárek. Ashley si otevřela
sklápěcí stoleček a pustila se do prvních dopisů o svém dobrodružství. To, že si s sebou sbalila

papír, od ní bylo chytré. May by určitě moc ráda věděla i o téhle části cesty, třebaže v ní ještě chyběl princ.

„Je tak elegantní,“ zašeptala Marlee a přitom hodila hlavou k Ashley. Seděly jsme naproti sobě na plyšových sedadlech docela vpředu. „Celou dobu se chová jako pravá dáma. V soutěži to bude těžká konkurentka,“ posteskla si.

„Takhle nesmíš přemýšlet,“ namítla jsem. „Jasně, všechny se budeme snažit dojít až do konce, ale ne tím, že porazíme ostatní. Musíme být jen samy sebou. Kdoví? Třeba chce Maxon někoho míň upjatého.“

77

Marlee se zamyslela. „Asi máš pravdu. Navíc Ashley by bylo těžké nenávidět. Je neuvěřitelně milá. A tak krásná.“

Přikývla jsem na souhlas.

Pak Marlee ztišila hlas ještě víc. „Naopak Celesta...“

Vytřeštila jsem oči a potřásla hlavou. „Já vím. Znáám ji teprve hodinu a už se nemůžu dočkat, až pojedete zpátky domů.“

Marlee si zakryla ústa, aby utlumila svůj smích. „Nerada mlu-vím o někom špatně, ale Celesta je strašně agresivní. A to ještě ani nejsme u Maxona. Jsem z ní trochu nervózní.“

„Nebud,“ ujistila jsem ji. „Takové holky se ze soutěže vyřadí samy.“

Marlee si povzdychla. „To doufám. Někdy bych si přála...“

„Co?“

„No, někdy bych si přála, aby Druzí poznali, jaké to je, když se s lidmi jedná tak, jak oni jednají s námi.“

Přítakala jsem. Nikdy jsem se nepovažovala za rovnou Čtvrtým, ale nejspíš jsme na tom byli podobně. Kdo nepatřil mezi Druhé nebo Třetí, pohyboval se jen mezi různými odstíny zla.

„Dík, že se mnou mluvíš,“ řekla Marlee. „Bála jsem se, že každá se bude starat jen sama o sebe, ale ty a Ashley jste vážně fajn.

Třeba to bude legrace.“ V jejím hlase zazněla naděje.

Tím jsem si nebyla tak jistá, ale odpověděla jsem jí úsměvem.

K tomu, abych se Marlee vyhýbala nebo byla hrubá k Ashley, jsem neměla jediný důvod. Ostatní účastnice nemusely být tak v pohodě.

Po přistání jsme se v naprostém tichu a v doprovodu strážníků přemístily z letadla k letištní budově. Jakmile se její dveře otevřely, uvítal nás jekot, co trhal uši.

Příletová hala byla plná jásajících a poskakujících fanoušků.

Mezi nimi pro nás vedla cestička po zlatém koberce i s lanovým zábradlím. S pravidelnými rozestupy ji lemovaly strážce, které se nervózně rozhlížely, nachystané potlačit jakýkoli náznak nebezpečí. Copak nemají na práci nic důležitějšího?

Vedla nás naštěstí Celesta, která se dala okamžitě do mávání.

Došlo mi, že to je ta správná reakce, a ne se krčit a schovávat, jak mě původně napadlo. A jelikož byly přítomné i kamery, aby zachytily každý náš pohyb, oddechla jsem si, že jsem na koberec nevskočila jako první.

Dav šlel radostí. Byli to lidé, ke kterým jsme měly nejbližší, a všichni si přáli alespoň letmo zahlédnout dívky přijíždějící do města. Jedna z nás se měla stát jejich královnou.

Musela jsem neustále otáčet hlavou sem a tam, protože ze

všech směrů ke mně doléhalo moje jméno. Zahlédla jsem ho dokonce i na několika cedulích. Nemohla jsem tomu uvěřit. Jak může už teď někdo doufat, že vyhraju já, ačkoli není z mé kasty ani provincie? Cítila jsem se skoro provinile za to, že je jednou možná všechny zklam.

Mou pozornost zaujala i dívka natlačená na zábradlí. Mohlo jí být nanejvýš dvanáct. V rukou držela ceduli s nápisem „Zrzci vedou!“ s namalovanou korunkou v jednom rohu a s hvězdička-mi všude kolem. V soutěži jsem byla jediná rusovláska a vlasy té holčičky měly velmi podobný odstín jako moje.

Jmenovala se Juliet a chtěla můj podpis. Kdosi vedle ní se se mnou chtěl vyfotit a někdo další mi chtěl potřást rukou. Než jsem tím lidským tunelem prošla, několikrát jsem se zastavila střídavě na obou jeho stranách.

Na konec koberce jsem se dostala jako poslední a ostatní dívky na mě musely asi dvacet minut čekat. Abych byla upřímná, zdr-

žela bych se i déle, ale nechtěla jsem překážet dalším soutěžícím, které ještě měly přiletět.

79

Zatímco jsme nastupovaly do auta, neuniklo mi, jak Celesta zakoulela očima, ale bylo mi to jedno. Stále jsem žasla nad tím, jak rychle jsem se přizpůsobila něčemu, co mě předtím tolik děsilo. Zvládla jsem se rozloučit se svým městem, seznámila se s prvními konkurentkami, ustála svůj první let v životě a setkala se s kupou fanoušků. A nestal se mi přitom žádný trapas.

Vzpomněla jsem si na kamery, které mě v terminálu natáčely, a představila jsem si, jak mě naši uvidí v televizi. Doufala jsem, že na mě budou pyšní.

Kapitola 9

q

Slávou na letišti uvítání nekončilo. Dokonce i cestu vedoucí do paláce lemovaly davy lidí, kteří nám přáli hodně štěstí. Byla jen škoda, že jsme nemohly stáhnout okénka, abychom jim alespoň zamávaly. Stráž, co seděla na předním sedadle, nám řekla, abychom se považovaly za členky královské rodiny. Mnozí nás

zbožňovali, ale tam venku byli i tací, kteří by nám neváhali ublížit, aby tak ublížili princovi. Nebo monarchii samotné.

V autě, které mělo v zadní části kouřová skla a dvě řady sedadel umístěných proti sobě, jsem seděla vedle Celesty, kdežto Ashley a Marlee seděly naproti nám. Marlee při pohledu z okna celá zářila a bylo jasné proč. Na mnoha cedulích bylo její jméno. Nebylo ani možné spočítat, kolik měla venku obdivovatelů.

Ashleyino jméno se také objevovalo, skoro stejně často jako

Celestino a mnohem víc než moje. Ashley, která byla odjakživa dáma, nijak nevadilo, že není favoritkou tuláků, ale na Celestě bylo poznat rozhořčení.

81

„Co podle tebe udělala?“ zašeptala mi Celesta do ucha, zatímco se Marlee a Ashley bavily o svých domovech.

„Jak to myslíš?“ zašeptala jsem zpátky.

„Aby byla tak populární. Třeba někoho podplatila.“ Své ledové oči upírala na Marlee tak, jako by v duchu přemýšlela, jak moc je Marlee asi bohatá.

„Vždyť je Čtvrtá,“ namítla jsem pochybovačně. „Na podplá-

ní by ani neměla.“

Celesta otráveně mlaskla. „Ale prosím tě, existuje víc způsobů, jakými může holka zaplatit za to, co chce,“ pronesla a odtáhla se, aby se podívala z okna.

Chvíli mi trvalo, než jsem pochopila, o čem to mluví, a vůbec se mi to nelíbilo. Jednak bylo naprosto zřejmé, že někdo tak nevinný jako Marlee by se kvůli postupu s nikým nevyspal – ani neporušil zákon – ale hlavně mi začínalo být jasné, že život v paláci bude nejspíš mnohem zákeřnější, než jsem si myslela.

Z auta jsem na palác moc dobře neviděla, ale hradby mi neunikly. Byly ozdobené světle žlutou štukaturou a velmi, velmi vysoké. Nahoře po obou stranách široké brány, která se nám

otevřela, stály strážé. Uvnitř jsme vjeli do dlouhé aleje, která na svém konci obíhala dokola fontánu a dovedla nás ke vstupním dveřím, kde na nás čekalo služebnictvo.

Aniž by pořádně pozdravily, dvě ženy mě popadly za lokty a utíkaly se mnou dovnitř. Ostatní dívky na tom byly podobně, ale to můj úlek z tak divokého přivítání nezmírnilo.

„Omluvte ten spěch, slečno, ale vaše skupina dorazila se zpožděním,“ utrousila jedna z žen.

„Jé, to bude asi moje chyba. Na letišti jsem se trochu zapovídala.“

„Vy jste mluvila s davem?“ podivila se druhá žena.

82

Vyměnily si pohled, kterému jsem nerozuměla, a nato mě v rychlosti zběžně provedly po místnostech.

Napravo byla jídelna, jak mi řekly, nalevo hlavní sál. Z okna jsem zahlédla kousek bující zahrady, ale bohužel jsem se nemohla zastavit. Než jsem stihla všechno zpracovat, ženy mě strčily do obrovské síně, v které se to hemžilo uspěchanými lidmi.

V jednom okamžiku se hejno lidí přemístilo a já jsem uviděla řadu zrcadel, u kterých se dívkám upravovaly vlasy a lakovaly nehty. Všude kolem byly stojany s oblečením a ozývaly se výkřiky jako „Našel jsem tu barvu!“ nebo „V tomhle vypadá tlustá“.

„Tady jsou!“ Blížila se k nám žena, která měla ten blázinec očividně na starosti. „Já jsem Silvia, mluvily jsme spolu po telefonu,“ řekla, aby se představila, a přešla rovnou k práci. „Takže všechno hezky po pořádku. Nejdřív vyfotit. Běžte tamhle,“ nařídila a ukázala do rohu, kde před umělým pozadím stálo křeslo.

„Těch kamer si nevšímejte, dámy. Natáčejí materiál pro speciál, který budeme dělat o vaši proměně. Až vás upravíme a nalíčíme, každá holka v Illeji bude chtít vypadat jako vy.“

Po celé místnosti se potulovali kameramani, kteří zabírali i takové detaily jako střežíčky a dělali s dívkami rozhovory. Když byly fotky hotové, Silvia začala křičet další povely.

„Lady Celestu vemte na čtyřku, lady Ashley na pětku... a vypadá to, že na desítku už skončili, tak tam vemte lady Marlee. A lady Americu na šestku.“

„Takže jdeme na to,“ řekl mi muž s tmavými krátkými vlasy, když mě posadil do křesílka s šestkou zezadu na opěradle. „Teď probereme vaši image.“ Svou práci bral očividně hrozně vážně.

„Mou image?“ Copak to nemám být prostě jen já? Kvůli tomu jsem se přece do soutěže dostala.

„Jakou vás chceme mít? S těmi rudými vlasy z vás můžeme

83

udělat koketu, ale jestli chcete něco odlehčenějšího, můžeme to vymyslet jinak,“ navrhl jakoby nic.

„Kvůli někomu, koho ani neznám, se nehodlám nějak radikálně měnit.“ Natož kvůli někomu, kdo se mi ani *nelíbí*, dodala jsem v duchu.

„Ó já, máme tady paličáka,“ zapěl, jako bych byla malé děcko.

„Vždyť jsme tady všechny samy za sebe, ne?“

Muž se na mě usmál. „Tak dobrá. Image vám měnit nebude-me, jenom ji podtrhneme. Jen vás trošinku vyčistíme a ta averze vůči všemu falešnému by mohla být vašim nejsilnějším rysem.

Tu si ponechejte, zlatíčko.“ Poplácal mě po zádech a odešel, aby ke mně poslal skupinku kosmetiček.

Když říkal, že mě vyčistí, netušila jsem, jak moc doslova to myslí. Ženy kolem mě mi vydrhly kůži tak, jako by nevěřily, že se dokážu umýt sama. Každé odhalené místo na těle mi potřely krémy a oleji, po nichž jsem voněla vanilkou, což prý byla jedna z Maxonových nejoblíbenějších vůní.

Jakmile jsem byla celá hladká a jemná, pozornost kosmetiček se přesunula k mým nehtům. Ty mi zastříhly, vyleštily a jako zá-zrakem mě zbavily i drsnější kůžičky kolem nich. Odmítla jsem si je ovšem nechat nalakovat, jenže dívka, která měla tento úkon na starosti, vypadala natolik zklamaně, že jsem jí dovolila, aby mi nalakovala prsty u nohou. Vybrala mi celkem neutrální odstín, takže to nebylo zase tak špatné.

Skupinka, která se mi postarala o nehty, přešla nakonec k jiné kandidátce, takže jsem ve svém křesítku chvíli klidně čekala na další zkrášlovací kolo. Vtom se ke mně přiblížil natáčecí tým a kamera zaostřila na moje ruce.

„Nehýbejte se,“ nařídila mi žena z týmu. Pak se k mým rukám naklonila a zamrkala. „Vy nemáte nalakované nehty?“

84

„Ne.“

Žena si povzdychla, utnula záběr a s celým týmem zase odešla. Nahlas jsem si oddechla. Koutkem oka jsem zachytila jakýsi trhavý pohyb napravo. Dívka, která tam seděla, zírala do prázdna a pod pláštěnkou nervózně podupávala jednou nohou.

„Jsi v pořádku?“ zeptala jsem se jí.

Můj hlas ji polekal a vytáhl z transu. Vzdychla.

„Chtějí mě obarvit na blond. Prý se to bude hodit k odstínu mojí pleti. Trochu se bojím.“

Strnule se na mě usmála a já jí úsměv oplatila.

„Ty jsi Sosie, že ano?“

„Jo.“ Nato se její úsměv uvolnil. „A ty jsi America?“

Přikývla jsem.

„Slyšela jsem, že jsi přijela s Celestou. Je příšerná!“

Zakoulela jsem očima. Od našeho příjezdu byl každých pět minut slyšet Celestin jekot. Většinou řvala na nějakou nebohou služku, buď aby jí něco donesla, nebo aby jí zmizela z očí.

„To si ani neumíš představit,“ zašeptala jsem a obě jsme se rozhihňaly. „Poslyš, podle mě jsou tvoje vlasy nádherné.“ To vážně byly. Ani tmavé, ani světlé a velmi husté.

„Díky.“

„Jestli nechceš, tak si je obarvit nenechávej.“

Sosie se usmála, ale poznala jsem na ní, že si není tak docela jistá, jestli se snažím být skutečně přátelská, nebo se jí pokouším uškodit. Než stačila cokoli říct, objevily se u nás kadeřnice. Na-víc se tak hlasitě okřikovaly, že jsme nemohly náš rozhovor ani ukončit.

Kadeřnice mi umyly vlasy, nanesly na ně výživnou masku

a rozčesaly je. Původně jsem je měla velmi dlouhé a v jedné rovině – obvykle mi je stříhala máma a líp to neuměla – ale když jsem 85

se podívala do zrcadla později, měla jsem je o několik centimetrů kratší a sestříhané postupně. Líbilo se mi to. Světlo se v nich tak zachytávalo v různých odstínech. Některým dívkám udělaly melíry a jiným, jako i Sosie, změnily barvu úplně. Jak jsme se ale jednoznačně shodly s mými kadeřnicemi, v tomhle měly moje

vlasy zůstat netknuté.

O make-up se mi postarala velmi hezká dívka. Požádala jsem ji pouze o jemné nalíčení a to se jí skutečně povedlo. Spoustu dívek make-up pozměnil, některé dělal starší, jiné mladší nebo prostě jen hezčí. Já jsem ale vypadala pořád stejně. A Celesta vlastně také, přestože si ho nechala nanést kupy.

Téměř celým tím procesem jsem prošla v županu, a když jsem

byla hotová, dovedli mě ke stojanu s oblečením. Moje jméno bylo přidělané k tyči, na které visely šaty minimálně na celý týden. Zdálo se, že princezny-stážistky nenosí kalhoty.

Vybrala jsem si krémový model, který mi spadl z ramenou,

v pase padl jako ulitý a sahal tak akorát po kolena. Dívka, co mi do něj pomáhala, mu říkala denní oděv. Večerní róby byly prý už přichystané v mém pokoji, kam se mělo přesunout i všechno ze stojanu. Pak mi na hrud' připnula stříbrnou sponu s mým jmé-

nem. Nakonec mě obula do střevíčků s nízkým podpatkem a po-

slala mě ke čtyřem boxům seřazeným vedle sebe u zdi. V každém bylo křesílko, za ním pozadí a před ním kamera.

Posadila jsem se, kam mi ukázala, a čekala jsem. Po chvíli si ke mně přisedla žena s deskami v rukou a řekla mi, ať vydržím, než najde moje papíry.

„Proč jsme tady?“ zeptala jsem se.

„Kvůli speciálu. Dneska večer budeme vysílat jeden o vašem příjezdu, ve středu pak další o vaší proměně a v pátek půjdete poprvé do zpráv. Lidi už viděli vaše fotky a vědí něco 86

málo o tom, co jste měly v přihlášce,“ vysvětlila mi, zatímco si přehazovala ve složce dokumenty. Pak si spojila prsty na rukou a pokračovala: „My ale chceme, aby vám doopravdy fandili, což se nestane, dokud vás nebudou dobře znát. Tady si teď uděláme malý rozhovor a pak se budete snažit ve zprávách. A nestyďte se, když nás v paláci uvidíte. Nejsme tu každý den, ale sem tam se objevíme.“

„Dobře,“ odpověděla jsem pokorně. S natáčecím týmem jsem ale neměla vůbec chuť se bavit. Cítila jsem se pod tlakem.

„Takže, America Singerová, je to tak?“ vybafla na mě, jakmile se rozsvítlo červené světýlko na kameře.

„Ano.“ Doufala jsem, že můj hlas nezní nervózně.

„Abych byla upřímná, nezdá se mi, že jste změnila image. Mů-

žete nám popsat, jak probíhala vaše dnešní proměna?“

Zamyslela jsem se. „Líbí se mi, jak mi sestříhali vlasy.“ Prsty jsem si projela své zrzavé prameny, které byly po tak profesionální péči náramně hebké. „Nastříkali mě vanilkou, tak teď voním trochu jako zákusek,“ řekla jsem a přičichla si ke svému lokti.

Reportérka se rozesmála. „To je roztomilé. Taky ty šaty vám moc sluší.“

„Děkuju.“ Sklopila jsem oči ke svému novému oděvu. „Šaty moc často nenosím, takže bude chvíli trvat, než si na ně zvyknu.“

„Jistě,“ přikývla žena. „V Selekcii jste Páté pouze tři. Jak tuto zkušenost zatím prožíváte?“

V hlavě jsem hledala, jak nejlépe bych popsala, co se mi od rána děje. Od pocitu zklamání na náměstí až po uklidnění ve společ-

nosti Marlee.

„Celé je to velmi překvapivé,“ dostala jsem ze sebe.

„Vsadím se, že překvapivého vás čeká ještě mnoho,“ poznamenala žena.

87

„Jen doufám, že už to nebude takový zmatek,“ povzdychla jsem si.

„Jak zatím vnímáte soutěž?“

Polknula jsem. „Všechny dívky jsou vážně sympatické.“ Až na jednu velkou výjimku.

„Mmm, hmm,“ pronesla, jako by mou odpověď prohlédla.

„A co říkáte na proměnu ostatních? Nebojíte se, že je teď některá z dívek až nebezpečně krásná?“

Znovu jsem zauvažovala. Ne by znělo příliš nafoukaně, ano zase moc uboze. „Podle mě si kosmetičky a kadeřnice daly opravdu záležet, aby u každé dívky podtrhly její zvláštní krásu.“

Reportérka se usmála. „Výborně, to bude, myslím, stačit.“

„Už jsme skončily?“

„Musíme vás všech třicet pět vecpat do hodiny a půl, takže toho máme řůu.“

„Fajn.“ Zase tak hrozné to nebylo.

„Díky za váš čas. Teď se můžete přemístit tamhle na tu pohovku a někdo se vás pak ujme.“

Vstala jsem a šla si sednout na širokou kruhovou pohovku v rohu. Seděly na ní už dvě další dívky a tiše si povídaly. Rozhlédla jsem se po místnosti, když vtom někdo oznámil, že je připravená další várka. K boxům dorazila nová vlna dívek. Byla jsem tak soustředěná, že jsem si nevšimla Marlee, která si ke mně přisedla.

„Marlee! Týjo, co ty vlasy?“

„Prodloužili mi je. Co myslíš, budou se Maxonovi líbit?“ Tvářila se vážně ustaraně.

„No jasně! Který kluk by odolal tak nádherné blondýnce?“ nadhodila jsem laškovně.

„Ty jsi tak milá, Americo. Viděla jsi, jak tě na letišti všichni zbožňovali?“

88

„Snažila jsem se jen být přátelská. Potkaly jsme přece i tvoje fanoušky,“ připomněla jsem jí.

„To jo, ale nebylo jich tolik jako těch tvých.“

Měla pravdu a já jsem stydlivě sklonila hlavu. Když jsem ji zase zvedla, otočila jsem se k dalším dvěma dívkám, co seděly vedle nás. Ačkoli jsme se nepředstavily, věděla jsem, že jsou to Emmica Brassová a Samantha Lowellová. Zarazilo mě, že se na mě ušklíbají.

Než jsem ale mohla přijít na důvod, objevila se u nás Silvia.

„Tak děvčata, jste připravená?“ Zkontrolovala si hodinky a netrpělivě na nás pohlédla.

„Rychle vás tu provedu a ukážu vám přidělené komnaty.“

Marlee radostně zatleskala a všechny jsme se zvedly k odchodu. Silvia nám prozradila, že místnosti, kde nás momentálně hýčkají, se říká Dámský salón. V něm se královna obvykle scházela se svými dvorními dámami a členkami rodiny, aby se společně bavily.

„Tady budete trávit spoustu času, tak si na tuhle místnost zvykněte. Cestou sem jste prošly Velkým sálem, který se využívá hlavně pro oslavy a bankety. Kdyby vás tu bylo víc, jedly byste tady, ale Hodovní síň je dost prostorná, abyste se tam vešly všechny.“

Jen do ní nakoukneme.“

Ukázala nám, u kterého stolu většinou jí královská rodina.

Po obou jeho stranách stály do tvaru U dlouhé stoly, u kterých jsme měly sedět my. Naše místa byla označená elegantními cedulkami. Moje bylo mezi Ashley a Tiny Leeovou, kterou jsem

předtím viděla procházet Dámským salónem, a naproti Kriss Ambersové.

Z Hodovní síně jsme zamířily po schodišti dolů, kde jsme se

dostaly do studia, ze kterého se vysílaly Zprávy z Illejského kapitolu. Pak jsme se vrátily do poschodí a naše průvodkyně nám 89

ukázala dveře sálu, v němž král a Maxon nejčastěji pracovali. Dovnitř jsme vstoupit nesměly.

„Dalším prostorem, kam máte zakázáno vstupovat, je celé třetí patro. Tam jsou soukromé královské komnaty, do kterých nikdo neoprávněný nesmí. Vaše komnaty jsou ve druhém patře. Obsaďte většinu z pokojů pro hosty, ale ještě dost jich zbývá pro další návštěvníky.“

„Tyhle dveře vedou na zadní zahradu. Dobrý den Hektore, Marksone.“

Dva strážci u dveří odpověděli Silvii kývnutím hlavy. V široké klenuté chodbě po naší pravici jsem okamžitě poznala postranní vchod do Velkého sálu, což znamenalo, že hned za rohem byl

Dámský salón. Byla jsem na svůj orientační smysl pyšná. Palác byl takové okázalé bludiště.

„Za žádných okolností nesmíte chodit ven,“ poučila nás Silvia.

„Během dne budete mít možnost vyjít si do zahrady, ale musíte mít povolení. Jde o vaši bezpečnost. Sice je to tu hlídané, ale už se stalo, že do paláce pronikli rebelové.“

Přeběhl mi mráz po zádech.

Zahnuly jsme za roh a vystoupaly po masivním schodišti do druhého patra. Pod botami jsem cítila luxusní měkký koberec.

S každým krokem jako bych se nořila. Světlo vstupovalo vysoký-

mi okny a všude to vonělo květinami a sluncem. Na zdech visely obrovské malby s portréty bývalých králů a několik podobizen starých amerických a kanadských vůdců. Nebo tak jsem je alespoň odhadla. Na hlavách totiž neměli koruny.

„Všechny věci už máte v komnatách. Pokud se vám nebude líbit výzdoba, řekněte to svým komorným. Každá máte tři a už na vás čekají uvnitř. Pomůžou vám s vybalováním a převléknou vás k večeři.

90

Ještě před večeří se všechny sejdete v Dámském salónu na zvláštní promítání Zpráv z Illejského kapitolu. Příští týden už se samy zúčastníte natáčení! Dneska uvidíte sestříhaný záznam o vašem odjezdu z domova a příjezdu sem. Takový speciál. Měly byste taky vědět, že princ Maxon ještě nic neviděl. Uvidí to samé, co celá Illeá, a oficiálně se s vámi potká až zítra.

Soutěžící dívky večeří společně, takže dneska večer se setkáte úplně všechny. A zítra to vypukne!“

Nahlas jsem polkla. Příliš mnoho pravidel, příliš mnoho organizace, příliš mnoho lidí. Přála jsem si být jen chvíli sama se svými houslemi. Jak jsme procházely druhým patrem, postupně jsme nechávaly dívky u jejich komnat. Moje byla zastrčená za rohem v chodbičce, kde byly ubytované i Bariel, Tiny a Jenna. Oddechla jsem si, že nebydlím přímo ve středu dění jako například Marlee. Takhle jsem snad mohla doufat v trochu soukromí.

Když Silvia odešla, za dveřmi mé komnaty mě s nadšením přivítaly tři mladé ženy. Jedna právě šla v rohu a další dvě uklízely už tak dokonale uklizený pokoj. Seběhly se ke mně a představily se mi jako Lucy, Anne a Mary, jenže já jsem hned zapomněla,

kdo je kdo. Měla jsem trochu problém přesvědčit je, aby odešly.

Nechtěla jsem být nepříjemná, když se tak těšily, až mi budou moct sloužit, ale potřebovala jsem být sama.

„Jen se trochu prospím. Určitě jste měly těžký den, abyste všechno připravily a tak. Teď mi nejvíc pomůžete, když mě necháte odpočinout. Taky si odpočiňte a přijďte mě prosím vzbudit, až bude čas sejít do poschodí.“

Komorné se daly do velkého děkování a do klanění, což jsem se jim snažila vymluvit, až jsem nakonec osaměla. To mi ale nepomohlo. Zkusila jsem se natáhnout na postel, jenže každá část

mého těla se vzpírala a odmítala se pohodlně uvelebit v místě, kam jsem rozhodně nepatřila.

V jednom rohu jsem uviděla housle, kytaru i nádherný klavír, neměla jsem ovšem sílu věnovat se jim. U nohou postele na mě čekala moje ještě zavřená taška, ale otevřít ji mi přišlo strašně pracné. Věděla jsem, že v šatníku, v zásuvkách a v koupelně je pro mě nachystaná hromada překvapení, na jejich prozkoumání jsem ale neměla chuť.

Zůstala jsem jen nehybně ležet. Když komorné tiše zaťukaly na dveře, bylo jasné, že uteklo pár hodin. Mně to ale připadalo jako pár minut. Nechala jsem je vstoupit, a přestože to bylo divné, dovolila jsem jim, aby mě převlékly. Byly celé nadšené, že mi můžou pomoci. Nemohla jsem je znovu poslat pryč.

Drobnými sponkami mi sepnuly vlasy a osvěžily mi make-up.

Róba, kterou stejně jako celý obsah šatníku vytvořily jejich ruce, byla tmavě zelená a dlouhá až k zemi. Kdyby nebylo nízkých podpatků, zakopávala bych o látku. Přesně v šest na mě zaklepala Silvia, aby mě společně s mými třemi sousedkami odvedla dolů.

Pod schodištěm ve foyer jsme počkaly na ostatní a pak jsme hro-madně zamířily do Dámského salónu. Jak mě Marlee zmerčila, přidala se ke mně.

Klapot třiceti pěti párů podpatků o mramorovou podlahu zněl jako elegantní úprk. Ozývalo se šeptání, ale většina dívek mlčela.

Cestou jsem si všimla zavřených dveří jídelny. Byla snad právě uvnitř královská rodina? Možná chtěli naposledy povečeřet jenom ve třech.

Zvláštní, byly jsme jejich hosté, ale přitom jsme ještě nikoho z nich neviděly.

Od našeho odchodu do komnat se Dámský salón docela proměnil. Zrcadla a stojany s oblečením zmizely a po místnosti byly 92 rozestě stolečky, židle a velmi pohodlně vyhlížející pohovky.

Marlee na mě pohlédla a hodila hlavou k jedné z nich, tak jsme si společně sedly.

Když jsme se všechny usadily, Silvia zapnula televizi, kde začínaly zprávy. Jako vždy nejdřív přišla na řadu různá oznámení – novinky o rozpočtu, projektech, pokrocích ve válce a dalším útoku rebelů na východě. Poslední půl hodinu komentoval Gavril televizním divákům záznam z našeho dne.

„Zde se slečna Celesta Newsomová loučí se svými početnými fanoušky v Clermontu. Trvalo jí více než hodinu, než se od nich dokázala odtrhnout.“

Neuniklo mi, jak se Celesta při sledování sama sebe na obrazovce nafoukaně uculuje. Seděla vedle Bariel Prattové, která měla vlasy rovné jako hřebíky a tak světlé, že vypadaly jako bílý zá-

voj, co jí spadl do pasu. A jemněji bych to říct neuměla – měla obrovská ňadra. Hrnula se jí ven z šatů bez ramínek, jako by každého vyzývala, ať si jen zkusí ignorovat je.

Bariel byla překrásná, ale klasickým způsobem. Měla podobný styl jako Celesta. Když jsem je tak viděla sedět jednu vedle druhé, v hlavě mi naskočilo rčení: *Přátele si drž u těla, nepřátele ještě blíže*. Nejspíš se navzájem vytypovaly jako nejsilnější konkurentky.

„Stejnou popularitu si získaly i ostatní dívky se středovýchodu.

Tichá Ashley Brouillettová se svým rafinovaným chováním projevila okamžitě jako dáma. Zatímco prochází davem, na její tváři vidíme rezervovaný a krásný výraz, ne tolik odlišný od výrazu samotné královny.“

„Marlee Tamesová z Kentu byla při loučení samý úsměv a za doprovodu místní kapely zazpívala státní hymnu.“ Na obrazovce se objevila rozradostněná Marlee, jak objímá spoluobčany svého 93

města. „Je favoritkou hned několika lidí, které jsme dnes požádali o rozhovor.“

Marlee se natáhla pro mou ruku a stiskla ji. Tím bylo rozhodnuto – budu fandit Marlee.

„Se slečnou Tamesovou cestovala také America Singerová, jedna z pouhých třech Pátých, které se do Selekce dostaly.“ Na zá-

běrech jsem vypadala líp, než jsem se v té chvíli na náměstí cí-

tila. Pamatovala jsem si jen, jak jsem posmutněle hledala očima v davu. V televizi mě ovšem ukázali jako zralou a starostlivou dívku. Když jsem se viděla, jak objímám svého otce, úplně jsem se dojala.

A to ještě nebylo nic ve srovnání se záběry z letiště. „My však víme, že kasty neznamení v Selekcii nic, a lady America se skutečně nedá přehlédnout. Po přistání v Angeles se lady Singerová stala miláčkem davu shromážděného na letišti a ochotně se zastavovala kvůli podpisu, aby se s někým vyfotografovala či jenom prohodila slovíčko. Slečna America Singerová se nebojí ušpinit si ruce, což je vlastnost, která by podle mnohých neměla naší budoucí princezně chybět.“

Snad všichni v místnosti se obrátili na mě. V jejich očích jsem poznala stejný pohled, který na mě odpoledne upíraly Emmica se Samanthou. Najednou mi došlo, co znamená. Nezáleželo

na tom, jaký je můj skutečný záměr. Nikdo nevěděl, že o soutěž ani nestojím. Byla jsem pro ně hrozba. A bylo nad míru jasné, že mě chtějí dostat z kola ven.

Kapitola 10

q

U večeře jsem jedla se sklopenou hlavou. V Dámském salónu jsem byla ještě silná, protože u mě byla Marlee, a ta si myslela, že jsem prostě jenom milá. Jenže v Hodovní síni, vmáčkнутá mezi osoby, z nichž jsem cítila vyzařovat nenávist, jsem byla zbabělá.

Když jsem zvedla oči od talíře, naproti mně kroutila Kriss Amer-sová výhružně vidličku. A Ashley, která byla taková dáma, měla našpulenou pusku a ani na mě nepromluvila. Ačkoli jsem svou ob-rovskou komnatu nesnášela, měla jsem chuť do ní utéct.

Nechápala jsem, proč kvůli mým záběrům ostatní dívky tolik nadělají. Tak jsem se líbila pár lidem, no a co? Jejich prvotní sympatie byla očividně jenom hraná. Patřily prostě do vyšší kasty.

Po tom všem jsem nevěděla, jestli mám být poctěná, nebo se zlobit.

Zaměřila jsem se radši na jídlo. Steak jsem jedla naposledy před několika lety o Vánocích. Máma se sice snažila, ale tomu v paláci se její nevyrovnal. Šťavnatý, měkký a chutný. Nejradši bych nahlas nadhodila, že je to nejlepší steak, co jsem kdy jedla. Udělala 95

bych to, kdyby byla poblíž Marlee. Zkusmo jsem se rozhlédla po místnosti. Tiše si povídala s dívkami kolem sebe.

Jak se jí to povedlo? Vždyť v televizi ji označili za favoritku. Jak to, že s ní holky mluví?

Jako zákusek nám servírovali ovocný pohár s vanilkovou zmrz-

linou. Nic podobného jsem nikdy předtím nejedla. Pokud tohle bylo jídlo, čím jsem se to tedy celý život krmila? Vzpomněla jsem si na May a její slabost pro sladké. Tohle by jí chutnalo. Určitě by jásala.

Jídelnu jsme nemohly opustit, dokud nedojedly úplně všechny, a poté jsme měly jít rovnou do postele.

„Zítro ráno se setkáte s princem Maxonem a jistě chcete vypadat co nejlépe,“ připomněla nám Silvia. „Jedna z vás se přece stane jeho manželkou.“ Při té zmínce několik dívek nahlas vzdychlo.

Klapání podpatků po schodech nahoru se tentokrát zdálo tišší.

Nemohla jsem se dočkat, až ty střevíčky skopnu. A až ze sebe shodím šaty. V tašce jsem měla jedno vlastní oblečení a napadlo mě, že si ho obléknu, abych se alespoň na chvíli opět cítila sama sebou.

Na vrchu schodiště jsme se rozešly do svých komnat. Marlee si mě ještě vzala stranou. „Všechno v pohodě?“ zajímala se.

„Jo. Akorát pár holek se na mě u večere divně koukalo.“ Nechtěla jsem ale vypadat jako uplakánek.

„Jsou jen trochu nervózní, protože se všem líbíš,“ řekla a mávla nad jejich chováním rukou.

„Ale ty se taky líbíš. Viděly jsme přece kupu cedulí s tvým jménem. Jak to, že k tobě se holky škaredě nechovají?“

„Ty jsi asi moc času s jinými holkami netrávila, co?“ usmála se 96 mazaně, jako bych měla vědět, o co vlastně jde. „Ne. Jen s vlastními sestrami,“ přiznala jsem jí.

„Učila ses doma?“

„Jo.“

„Já jsem zase studovala s hromadou Čtvrtých. Samé holky.

Každá má jiný způsob, jak se dostat člověku pod kůži. Celé je to o tom, že musíš poznat, co kterou nejvíc namíchne. Spousta holek na mě má dvojsmyslné narážky, různě mě popichují. Já

vím, že navenek vypadám temperamentní, ale uvnitř jsem dost nesmělá, a tak se do mě navází, aby mě shodily.“

Svraстила jsem nechápavě čelo. Snaží se jí schválně ublížit?

„Ty jsi pro ně velká záhada...“

„Já nejsem záhadná,“ přerušila jsem si.

„Trochu jsi. A když je někdo tichý, lidi nechápou, jestli mlčí ze strachu, nebo že si o sobě moc myslí. Koukají na tebe jako na hmyz, aby ses jako hmyz začala cítit.“

„Hm.“ Dávalo to celkem smysl. Jen mě zajímalo, čím jsem pro ně vlastně tak nebezpečná. „A jak se bráníš? Jak se na ně dá vyžrát?“

Marlee se usmála. „Prostě si jich nevšímám. U nás doma znám jednu holku, co se vždycky strašně naštve, když na tebe nemůže, až nakonec prostě přestane být nevrlá. Takže to neřeš,“ poradila mi. „Hlavně jim nesmíš dát najevo, že se tě nějak dotkly.“

„Nedotkly se mě.“

„Skoro bych ti uvěřila... ale nevěřím,“ zasmála se a její příjemný hlas se vypařil ve ztichlé chodbě. „Chápeš, že se s ním zítra uvidíme?“ nadhodila, a pak se přesunula k mnohem důležitější-

mu tématu.

„Vlastně si to ještě dobře neuvědomuju.“ Maxon byl zatím něco jako duch – byl v paláci, ale nikdo ho neviděl.

97

„Tak zítra hodně štěstí.“ Poznala jsem, že to myslí upřímně.

„Hodně štěstí tobě, Marlee. Princ Maxon bude ze setkání s tebou určitě nadšený.“ Jemně jsem jí stiskla ruku.

Marlee se usmála, napůl nadšeně a napůl plaše, a odešla do své komnaty.

Jak jsem se přiblížila ke své, všimla jsem si, že dveře Bariel jsou stále otevřené. Zaslechla jsem ji, jak něco mumlá ke své služce.

Když mě uviděla, zabouchla mi přímo před nosem.

Pěkně děkuju.

U mě čekaly samozřejmě všechny tři komorné, aby mi pomoh-

ly s koupelí a převléknutím. Jako noční košili jsem dostala ja-kýsi kousíček tenounké zelené látky, který mi komorné položily na postel. Mojí tašky se ani nedotkly.

Odváděly skutečně skvělou práci, ale byly trochu mechanické.

Rituál ke konci večera pro ně byl jistě rutina, nicméně s ním nespěchaly. To, jak pomalu se pohybovaly, mě nejspíš mělo utišit a připravit na spaní, ale já jsem se už těšila, až odejdou. Zatímco mi umývaly ruce, rozepínaly šaty a připínaly mou stříbrnou jmenovku na hedvábnou noční košili, nedokázala jsem je popohnat.

Ze všech těch úkonů jsem byla dost na rozpacích, a když se mě na něco zeptaly, snažila jsem se odpovídat tak, abych je neurazila.

Ano, konečně jsem viděla všechny ostatní dívky. Ne, nebyly

příliš upovídané. Ano, večere byla výtečná. Ne, prince potkám až zítra. Ano, jsem velmi unavená.

„Poslyšte, opravdu ráda bych si odpočinula, ale k tomu potřebuju být sama,“ dodala jsem ke své poslední odpovědi a doufala, že se jich tím nedotknu.

Zatvářily se zklamaně, tak jsem se to pokusila trochu napravit.

„Moc si vaší pomoci vážím, ale jsem prostě zvyklá trávit nějaký čas jen sama se sebou. A celý den jsem byla obklíčena lidmi.“

98

„Ale lady Singerová, my vám máme pomáhat. Je to naše práce,“ namítla hlavní komorná. Vzpomněla jsem si, že se jmenuje Anne. Anne všemu velela, Mary byla celkem pohodářka a Lucy vypadala nesměle.

„Já to všechno vážně oceňuju a rozhodně chci, abyste mi zítra zase pomohly. Dneska večer si ale potřebuju oddechnout. Jestli mi chcete skutečně vyhovět, občas mi dopřejte chvíli o samotě.“

Navíc si musíte odpočinout i vy, abyste se připravily na zítřek, ne?“

Komorné si vyměnily pohledy. „No, asi ano,“ souhlasila Anne.

„Jedna z nás tu má ale zůstat přes noc. Kdybyste něco potřebovala.“ Lucy na mě nervózně pohlédla, jako by se obávala ja-kéhokoli mého rozhodnutí. Sem tam se trochu třásla, což bylo pravděpodobně způsobené její stydlivostí.

„Když budu něco potřebovat, zazvoním na vás. Nebojte se o mě. Kromě toho bych neusnula, kdyby se na mě někdo díval.“

Znovu se na sebe podívaly, stále trochu skepticky. Napadlo mě, jak je přesvědčit, ačkoli se mi takový způsob dost přičil.

„Vy máte poslouchat všechny moje příkazy, je to tak?“

Dívky s nadějí přikývly.

„Tak vám teda nařizuju, abyste šly do postele. A přijďte mi pomoci zítra ráno. Prosím.“

Anne se usmála. Poznala jsem, že mi začíná rozumět.

„Dobře, lady Singerová. Uvidíme se ráno.“ Nato se uklonily a v tichosti opustily komnatu. Anne se na mě při odchodu ještě naposledy otočila. Nejspíš jsem nebyla taková, jakou si mě představovala. Nicméně jí to očividně nevadilo.

Jakmile odešly, vyklouzla jsem ze svých přepychových pantoflů a položila bosá chodidla na podlahu. Bylo to tak pro mě mnohem příjemnější, přirozenější. Vybalila jsem si tašku, což bylo 99

hned hotové. Vlastní oblečení, které jsem si s sebou přivezla, jsem uložila do obrovské šatny. Přitom jsem si prohlédla oděvy, které tam pro mě byly přichystané. Nebylo jich moc, tak akorát na týden. Stejně to bylo pravděpodobně i u ostatních soutěžících.

Nač tučet šatů pro dívku, která by mohla odejít hned druhý den?

Rodinné fotografie jsem zastrčila za rám zrcadla. To bylo tak dlouhé a široké, že fotky vůbec nezakrývaly můj odraz. Měla jsem s sebou také krabičku s několika cetkami – mé oblíbené ná-

ušnice, stuhy a čelenky. V paláci se možná zdály obyčejné a zbytečné, ale byly natolik osobní, že jsem si je vzít musela. Knihy našly místočko na polici u dveří na balkon.

Vykoukla jsem přes sklo ven na zahradu. Hotový labyrint ces-

tiček s fontánami a lavičkami. Všude to kvetlo a živý plot byl dokonale zastřižený. Za pečlivě upraveným parkem ležel pruh trávníku a za ním pak rozlehlý les. Rozprostíral se tak daleko, že nebylo poznat, jestli ho zdi paláce vůbec obíhají celý. Chvíli jsem uvažovala, k čemu tam vlastně je, a pak jsem se zaměřila na poslední věc, kterou jsem si přivezla z domu.

Skleněná nádoba s cinkající pencí uvnitř. Několikrát jsem si s ní zakutálela po dlani a poslouchala, jak mince naráží na stěny sklenice. Proč jsem si ji vůbec přivezla? Abych si připomínala něco, co nemůžu mít?

Při pouhé myšlence na to, že jsem přišla o lásku, do které jsem v tichém, utajeném místě po dva roky vkládala tolik naděje, se mi oči zalily slzami. Po napětí a vzrušení celého dne toho na mě už bylo moc. Neuměla jsem se rozhodnout, kam nádobu nejlépe

dát, tak jsem ji zatím postavila na noční stolek.

Zhasla jsem světla, natáhla se na luxusní příkrývku a zůstala hledět na sklenici. Dovolila jsem si být smutná a myslet na *něj*.

Jak se mi jen povedlo ztratit za tak krátkou dobu tolik věcí?

100

Odejít od rodiny, začít žít někde jinde, odloučit se od milované osoby, to vše by se mělo stát během několika let, a ne v jednom dni.

Zajímalo mě, co mi chtěl Aspen těsně před mým odjezdem asi

říct. Poznala jsem jenom, že měl problém povědět to nahlas. Bylo to snad něco o *ní*?

Pořád jsem upírala oči na nádobu s mincí.

Možná se chtěl omluvit, když jsem mu včera večer tak pěkně vynadala.

Nebo že už se z našeho rozchodu vzpamatoval? No, to jsem viděla na vlastní oči, pěkně děkuju.

Nebo že se z *něj ještě* nevzpamatoval? Že mě pořád miluje?

Poslední myšlenku jsem okamžitě zapudila. Nemohla jsem si

dovolit, aby ve mně klíčila podobná naděje. Potřebovala jsem Aspena nenávidět. Mohl mi pomoci jenom vztek. Jedním z dů-

vodů, proč jsem do paláce odjela, bylo i to, že se dostanu daleko od *něj*. Snad na co nejdelší dobu.

Jenže i ta malinkatá a ušlápnutá naděje bolela. A s ní se vzbudil i stesk po domově. Prála jsem si, aby se ke mně do postele vplížila May. Přidal se také strach, že ostatní dívky se mě budou chtít zbavit a dál se mě budou snažit ponižovat. Navíc nervozita z toho, že se po dobu svého pobytu budu muset ukazovat celé-

mu národu v televizi. Pocítila jsem i hrůzu z představy, že by se mě někdo mohl pokusit zabít na protest proti současné politice.

Všechno to na mě padlo a pořádně mi to zatočilo hlavou, která už nebyla po tak dlouhém dni schopná fungovat.

Najednou se mi rozmazalo vidění. Ani jsem si nevšimla, že brečím. Špatně se mi dýchalo a celá jsem se třásla. Vyskočila jsem z postele a rozběhla se k balkonu. Úplně jsem zpanikařila a chvíli mi trvalo, než jsem dokázala otevřít dveře. Doufala jsem, že mi 101

čerstvý vzduch pomůže, ale nepomohl. Nedokázala jsem se pořádně nadechnout a uklidnit.

Za balkonovými mřížemi jsem se cítila jako uvězněná v kleci.

K tomu jsem kolem dokola viděla hradby a na jejich vrcholu strážce. Potřebovala jsem se dostat ven z paláce, jenže to by mi nikdo nedovolil. Zoufalství mě oslabilo ještě víc. Upřela jsem oči na les. Tam bych mohla vidět jen samou zeleň.

Otočila jsem se a vyrazila k východu. Se slzami v očích jsem trochu ztrácela rovnováhu, ale povedlo se mi vyběhnout na chodbu.

Zatímco jsem spěchala, nevnímala jsem ani umělecké předměty ani bohaté závěsy ani zlaté zdobení kolem. Nevšimla jsem si ani stráží. V paláci jsem se sice nevyznala, ale věděla jsem, že když se dostanu ke schodišti a po něm dolů, zahnu pak doprava a tam

najdu obrovské prosklené dveře vedoucí do zahrady. Ty jsem nutně potřebovala.

Jak jsem sbíhala široké schody, moje bosá chodidla hlasitě ples-kala o mramorový povrch. Cestou jsem potkala další strážce, ale nikdo mě nezastavil. Tedy, dokud jsem konečně nenašla, co jsem hledala.

Stejně jako odpoledne po obou stranách dveří stáli dva ozbrojení muži. Když jsem se rozběhla ke klice, znemožnili mi k ní přístup. Jakýmsi kopím zahradili východ.

„Promiňte, slečno, ale musíte se vrátit do své komnaty,“ řekl mi jeden z nich autoritativním tónem. Přestože mluvil tiše, jeho hlas zazněl v naprostém tichu elegantních prostor jako burácení hromu.

„Ne... ne. Musím... ven.“ Nemohla jsem se ani vymáčknout, jak moc překotně jsem dýchala.

„Slečno, ihned se vraťte do své komnaty.“ Druhý strážce ke mně přistoupil blíž.

102

„Prosím,“ zalapala jsem po dechu. Měla jsem pocit, že brzy omdlím.

„Je mi líto... Lady Americo,“ přečetl si na mé jmenovce. „Musíte se vrátit.“

„Já... já se dusím,“ vykoktala jsem a padla jednomu strážci do náruče. Jeho kopí bouchlo o zem. Z posledních sil jsem se muže zachytila, ale nato se mi vyčerpáním okamžitě zamotala hlava.

„Pusťte ji!“ ozval se úplně nový hlas, mladý, ale přísný. Hlava se mi překulila jeho směrem. Kousek od nás stál princ Maxon.

S povislou hlavou jsem na něj viděla trochu špatně, ale poznala jsem ho podle vlasů a strnulého postoje.

„Zhroutila se, Vaše Výsosti. Chtěla projít ven,“ vysvětlil první strážce nervózně. Kdyby mi jen zkřivil vlasek na hlavě, dostal by se do velkého nebezpečí. Byla jsem majetek Illey.

„Otevřete ty dveře.“

„Ale... Vaše Výsosti...“

„Otevřete ty dveře a nechte ji jít. Okamžitě!“

„Hned, Vaše Veličenstvo.“ První strážce začal hledat klíč. S hlavou pořád v té nepřírozené pozici jsem slyšela chrastění svazku a pak to, jak jeden klíč zajel do zámku. Zatímco jsem se snažila postavit na nohy, princ mě opatrně sledoval. Vtom mě ovanula sladká vůně čerstvého vzduchu a dodala mi novou sílu. Vytrhla jsem se strážci z náruče a jako opilá jsem se rozběhla do zahrady.

Trochu jsem klopýtala a nejspíš jsem nevypadala zrovna půvabně, ale bylo mi to úplně jedno. Chtěla jsem se jen dostat ven.

Na kůži jsem ucítila teplý vzduch a pod chodidly trávu. Dokonce i příroda v parku vypadala extravagantně upravená. Původně jsem chtěla dojít až ke stromům, ale tak daleko mě nohy neunesly. Sesula jsem se na zem před malou kamennou lavičkou. Zele-103

nou noční košili jsem nechala v blátě, jen hlavu jsem si položila na překřížené ruce na sedátku.

Na pořádný pláč jsem neměla energii, a tak mi jen po tvářích v tichosti stékaly slzy. Soustředila jsem se jen na svůj smutek.

Jak jsem se sem dostala? Jak se mi to všechno mohlo stát? Co se mnou bude? Vráti se mi někdy alespoň kousek z předešlého

života? Odpovědi jsem neznala. A nemohla jsem s tím vůbec nic dělat.

Byla jsem natolik zabraná do svých myšlenek, že mi ani nedošlo, že nejsem sama. Dokud opodál nepromluvil princ Maxon.

„Jste v pořádku, má drahá?“ zajímal se.

„Já NEJSEM žádná vaše drahá.“ Zvedla jsem k němu hlavu.

Jak z mých očí, tak i z tónu mého hlasu musel vyčíst znechucení.

„Urazil jsem vás něčím? Vždyť jsem vám právě dal, co jste chtěla.“ Moje reakce ho upřímně zmátla. Nejspíš očekával, že ho budeme všechny zbožňovat a děkovat osudu za to, že existuje.

Neochvějně jsem si ho změřila, ačkoli moje uslzené tváře tvrděmu pohledu pravděpodobně ubíraly na síle.

„Nezlobte se, má drahá, budete ještě plakat?“ zeptal se. Ta představa se mu asi moc nelíbila.

„Neříkejte mi tak! Nejsem vám o nic dražší než ostatních třicet čtyři cizinek, které tady ve své kleci máte.“

Přistoupil ke mně blíž a vůbec nevypadal, že by ho moje drzá poznámka urazila. Tvářil se spíš... zahloubaně. Ten výraz mu docela slušel.

Na muže měl velmi ladnou chuť, a jak tak kolem mě kráčel, působil neuvěřitelně mírumilovně. Trochu jsem ztratila kuráž, když jsem si uvědomila trapnost situace, v které jsme se ocitli. Maxon měl na sobě elegantní oblek, zatímco já jsem se před ním krčila skoro nahá. Děsilo mě jeho postavení i jeho chování.

104

Nejspíš už v životě jednal s mnoha nešťastnými lidmi, protože odpověděl s nesmírným klidem.

„To není moc spravedlivé. Pro mě jste drahé všechny. Měli bychom jen zjistit, která by mi mohla být nejdražší.“

„Vy jste vážně použil ‚bychom‘?“

To ho pobavilo. „Asi ano. Odpuště, za to může moje výchova.“

„Výchova,“ zamumlala jsem a přitom zakoulela očima. „To je směšné.“

„Prosím?“ nechápal.

„Že je to směšné!“ zakřičela jsem a znovu nabyla kuráž.

„A co?“

„Celá ta soutěž! Vy jste se nikdy do nikoho normálně nezamiloval? Copak si chcete vážně vybrat manželku takhle? To jste tak povrchní?“ Trochu jsem se na zemi posunula, abych se nemusela pořád přetáčet, Maxon mi to usnadnil a sedl si na lavičku. Štvalo mě, že bych mu za to měla být vděčná.

„Dovedu si představit, že tak můžu vypadat a že celá ta věc se může zdát jen jako laciná zábava. Jenže v mém světě je to trochu jinak. Jsem neustále pod dozorem a moc dívek nepotkávám.“

Znám jen dcery diplomatů a stejně si toho moc nepovíme. A to ani tehdy, když mluvíme stejnou řečí.“

Myslel to jako vtip a pousmál se nad ním. Mě to nepobavilo.

Pak si odkašlal.

„Za takových okolností jsem neměl příležitost, abych se zamiloval. Vy ano?“

„Ano,“ odpověděla jsem popravdě. Sotva mi ta slova vyšla z úst, přála jsem si je vzít zpátky. Bylo to příliš soukromé... a nic pro jeho uši.

„Tak to máte štěstí.“ Zazněla v tom závist.

105

Jen si to představte. Jediné, co jsem mohla illejskému princovi omlátit o hlavu, bylo to, na co jsem se v paláci snažila zapomenout.

„Mí rodiče se našli tímhle způsobem a jsou spolu celkem

šťastní. Doufám, že taky najdu štěstí. Ženu, kterou bude milovat celá Illeá, dobrou společnici, co mi pomůže jednat s hlavami ji-ných států. Ženu, která se spřátelí s mými přáteli a které se budu moct se vším svěřit. Jsem připravený vybrat si manželku.“

Zaujalo mě, že v jeho hlase nebyla ani špetka ironie. To, co mně osobně připadalo jako velká, hloupá show, pro něj znamenalo jedinou šanci ke štěstí. Nemohl si počkat na další sezónu Selekcce, aby měl na výběr ještě víc dívek. A i kdyby mohl, bylo by to nanejvýš trapné. Zdál se mi zoufalý, ale plný naděje. Můj odpor k němu opadl. Nepatrně.

„Vy se tu skutečně cítíte jako v kleci?“ Podíval se na mě soucitně.

„Ano, cítím,“ pronesla jsem tiše. Nato jsem rychle dodala:

„Vaše Výsosti.“

Zasmál se. „Já se tak cítil už mockrát. Musíte ale uznat, že je to překrásná klec.“

„Možná pro vás. Zkuste si tu překrásnou klec naplnit třiceti čtyřmi dalšími muži, abyste proti sobě bojovali o stejnou věc, a pak si povíme, jak moc je to krásné.“

Maxon nadzvedl obočí. „Někdo se o mě vážně pere? Copak nevíte, že nakonec si stejně vyberu sám?“ nadnesl pobaveně.

„Asi bych to měla upřesnit. Vlastně se bojuje o dvě věci. Ně-

kteřé holky bojují o vás, jiné zase o královskou korunu. A každá je přesvědčená, že ví nejlíp, co má přesně říct a udělat, abyste si vybral právě ji.“

„Aha, takže o muže, nebo o korunu. Někdo v tom asi, bohužel, nevidí rozdíl.“ Potřásl hlavou.

106

„Tak to vám přeju hodně štěstí,“ prohodila jsem suše.

Zatímco můj sarkasmus dozníval, oba jsme mlčeli. Letmo jsem na něj pohlédla a čekala, jestli promluví. Zíral do nějakého

ho neurčitého místa v trávě a tvářil se ustaraně. Jako bych mu nasadila brouka do hlavy.

Vtom se nadechl a otočil se tváří zase ke mně.

„A vy bojujete pro co?“

„Já jsem tady vlastně omylem.“

„Omylem?“

„No ano, tak nějak. To je dlouhá historie. Teď... tu prostě

jsem. A rozhodně nebojuju. Já mám v plánu jen dobře se najíst, než mě vykopnete.“

Maxon se nahlas rozesmál, přitom se zlomil v pase a plácl si do kolen. Vypadalo to podivně toporně a zároveň roztomile.

„Co jste zač?“ zeptal se.

„Prosím?“

„Druhá? Třetí?“

To mu vážně vůbec nedošlo? „Pátá.“

„Jistě, tak to je potom jídlo dobrá motivace k tomu, abyste zůstala.“ Znovu se zasmál.

„Odpusťte, ale ve tmě nevidím na vaši jmenovku.“

„America.“

„Tak to je skvělé.“ Maxon se podíval kamsi do noci a jen tak pro sebe se usmál.

Vypadalo to, že se dobře baví. „Drahá Americo, doufám, že v téhle kleci najdete něco, za co stojí bojovat.“

Po našem rozhovoru si ani neumím představit, jaké by to bylo, kdybyste se vážně snažila.“

Pak se z lavičky sklonil a ocitl se u mě trochu moc blízko. Zamotal se se mnou celý svět. Možná jsem ucítila význam jeho postavení, možná jsem byla ještě roztřesená ze své plačtivé krize.

107

Každopádně jsem byla příliš v šoku, než abych se vzpírala, když mě vzal za ruku.

„Pokud vám bude lépe, když budete mít přístup do zahrady, domluvím to se stráží. Můžete sem chodit v noci a nikdo vám nebude bránit. Nicméně bych byl radši, kdybyste u sebe vždycky jednoho strážce měla.“ Jasně že by mi bylo lépe. Jakákoli svoboda zněla mým uším božsky. Nechtěla jsem mu ale být nějak zavázaná.

„Já... já od vás nic nechci.“ Vytáhla jsem své prsty z jeho se-vření.

To ho zarazilo a zatvářil se trochu ublíženě. „Jak si přejete.“ Najednou mi ho bylo líto. To, že jsem o něj nestála, neznamenalo, že ho chci ranit. „Moc dlouho tu nezůstávejte.“

„Dobře,“ vydechla jsem s očima upřenýma do trávy.

„Nechám vás tedy samotnou s vašimi myšlenkami. U dveří na vás pak bude čekat stráž.“

„Děkuju, ehm, Vaše Výsosti.“ Potřásla jsem hlavou nad tím, že ho neumím pořádně oslovit.

„Drahá Americo, můžu vás o něco požádat?“ Znovu mě vzal za ruku. Nenechal se odbýt.

Trochu nejistě jsem na něj zamžourala. „Možná.“

Na tvář se mu vrátil úsměv. „Neříkejte o našem rozhovoru ostatním. Teoreticky se s vámi mám setkat teprve zítra a nerad bych někoho rozčilil. Přestože nejde o žádné romantické dostaveníčko vzhledem k tomu, jak jste na mě křičela, co myslíte?“

Nato jsem se usmála zase já. „To ani náhodou!“ Zhluboka jsem se nadechla. „Nikomu o tom neřeknu.“

„Děkuju.“ Přitáhl si mou ruku k ústům a políbil ji. Pak mi ji něžně umístil do mého klína. „Dobrou noc.“

Chvíli jsem jen ohromeně hleděla na místečko na své ruce,

108

které ještě hrálo. Pak jsem se otočila za Maxonem, který se vzdaloval, aby mi poskytl soukromí, po kterém jsem celý den tolik toužila.

Kapitola 11

q

Ráno mě neprobudilo ani šustění komorných, které vešly dovnitř, ani napouštění vany, ale světlo, které se do komnaty dostalo oknem, když Anne pomalu roztáhla bohaté, zdobené závěsy.

Broukala si jakousi písničku a při práci vypadala nanejvýš spokojeně.

Ještě se mi nechtělo vylézt z postele. Dlouho mi trvalo, než jsem v noci trochu vychladla, a ještě déle jsem se uklidňovala po tom, co mi došlo, jaké může mít rozhovor v zahradě následky.

Rozhodla jsem se, že pokud dostanu příležitost, Maxonovi se omluvím. Byl by ale zázrak, kdyby mi to vůbec dovolil.

„Slečno, jste vzhůru?“

„Neeeee!“ zaúpěla jsem do polštáře. Ani zdaleka jsem se nevyspala dost a v posteli bylo příliš příjemně. Jenže Anne, Mary a Lucy se mému hudrování tak smály, že jsem se musela smát

s nimi, načež jsem se začala hrabat na nohy.

S těmhle děvčaty jsem si nakonec v celém paláci mohla rozměť nejlíp. Zajímalo mě, jestli se se mnou můžou trochu přátelit, 110

nebo jim protokol znemožňuje třeba i to, aby si se mnou jen vy-pily šálek čaje. Ačkoli jsem se narodila jako Pátá, účast v soutěži mě povýšila na Třetí. Jelikož to byly služebné, musely být Šesté.

Pro mě v tom problém nebyl. S Šestámi jsem si užila už spoustu legrace.

Pomalu jsem se přesunula do ohromné koupelny, kde se mezi kachličkami a sklem rozléhal každý můj krok. V jednom z dlouhých zrcadel jsem si všimla, jak si Lucy prohlíží špinavé skvrny na mé noční košili. Pak je zachytily i Anniny bystré oči. Nakonec i Maryiny. Žádná z nich se naštěstí na nic nevyptávala. Den před-tím mi jejich otázky připadaly vyložené šťouravé, ale mýlila jsem se. Jednoduše si dělaly starosti o moje pohodlí. Nicméně ptát se na to, proč jsem v noci opustila svou komnatu, natož palác, by pro všechny bylo jen nepříjemné.

Jenom mi košili beze slova svlékly a dovedly mě k vaně.

Nebyla jsem zvyklá ukazovat se před někým nahá, dokonce ani před mámou nebo May, ale v komnatě nebyla jaksi jiná možnost.

Ta tři děvčata mě měla oblékat po celou dobu, co jsem měla v paláci zůstat, takže jsem to až do svého odjezdu musela vydržet.

Napadlo mě, co s nimi asi bude, až odejdu. Že by je přidělili k ji-ným dívkám, které by v pokračování soutěže potřebovaly další a další péči? Nebo měly v paláci jiné zaměstnání a k soutěžícím je poslaly pouze dočasně? Asi by vyznělo hloupě, kdybych se zeptala, co obvykle dělají, nebo naznačila, že brzy odejdu, a proto jsem byla zticha.

Po koupeli mi Anne vysušila vlasy a sepnula je stužkami, které jsem si přivezla z domu. Ty byly modré a náhodou se skvěle hodily ke květinovým šatům, co pro mě komorné ušily, tak jsem si oblékla právě ty. Mary se mi postarala o líčení, stejně jemné jako předchozí den, a Lucy mi natřela paže a nohy tělovým mlékem.

111

Šperků jsem měla na výběr celou řadu, namísto toho jsem komorné poprosila o svou krabičku. Měla jsem v ní drobný řetízek s ptáčkem od táty. Byl stříbrný, takže mi pasoval ke jmenovce.

Z královské sbírky jsem si nakonec vybrala náušnice, ale jen docela malinké.

Když si mě Anne, Mary a Lucy na závěr prohlédly, výsledek je potěšil. Jejich úsměvy jsem vzala jako znamení, že jsem k snídani dostatečně upravená. Ještě před odchodem se mi uklonily a po-přály mi hodně štěstí. Lucy se zase úplně třáslly ruce.

Zamířila jsem do foyer, kde jsme se všechny setkaly den před-tím. Dorazila jsem jako první, tak jsem se posadila na malou pohovku, abych počkala na ostatní. Postupně se začaly trousit a já si okamžitě všimla, jak moc si na sobě daly záležet.

Každá dívka vypadala naprosto úchvatně. Některé měly vlasy vyčesané do spleťtých drdolů, jiné zase zdobně nakroucené. Byly velmi pečlivě nalíčené a šaty měly dokonale nažehlené.

Já jsem si na první den vybrala nejjednodušší šaty ze všech.

Navíc ostatní si na sebe vzaly i něco trpytivého. Viděla jsem dvě dívky, které do foyer vstoupily velmi podobně oblečené, a když si toho všimly, otočily se na podpatku a šly se převléknout. Každá chtěla vyčnívat a každá se o to pokusila jinak. Já vlastně také.

Všechny ostatní se vyšňořily jako První, zatímco já jsem vypadala stále jako Pátá, akorát v hezkých šatech.

Myslela jsem, že mi moje vlastní úprava trvala celkem dlouho, ale ostatním zabrala mnohem, mnohem víc času. Když pro nás přišla Silvia, aby nás odvedla, pořád jsme čekaly na Celestu a Tiny. Věrná svému jménu, Tiny byla skutečně tak drobná, že její šaty se musely ještě ráno zúžit.

Jakmile jsme se konečně shromáždily všechny, vydaly jsme se ke schodišti. Na stěně poblíž něj viselo zrcadlo v pozlaceném rámu a jedna po druhé jsme se v něm naposledy zkontrolovaly.

Zahlédla jsem se v něm jen letmo vedle Marlee a Tiny. Byla jsem rozhodně nejobyčejnější.

Malinko mě utěšilo alespoň to, že jsem pořád vypadala jako já.

Když jsme sešly schody, myslely jsme, že nás Silvia doprovo-

dí do jídelny, abychom se najedly. Namísto toho nás dovedla do Velkého sálu, kde byly připravené oddělené stoly s židlemi a na nich talíře, sklenice a stříbrný příbor. Jídlo ovšem

chybělo a nebyla tam cítit ani jeho vůně. V protějším rohu byl přichystaný intimní koutek s pohovkami. V místnosti bylo několik kameramanů a ti ihned začali natáčet náš příchod.

Postupně jsme v řadě vešly dovnitř a rozesadily se, kam jsme chtěly, protože místa u stolů nebyla označená jmenovkami. Marlee se posadila přede mě a Ashley po mé pravici. Na ostatní jsem se ani nepodívala. Zdálo se, že víceméně každá z dívek si našla alespoň jednu spojenkyni, což pro mě byla Marlee. Ashley si sice vybrala místo vedle mě, takže o mou společnost nejspíš stála, nicméně stejně nepromluvila.

Možná byla naštvaná kvůli zprávám z předchozího dne.

Na druhou stranu, takhle tichá byla už od samého začátku. Tře-ba měla takovou povahu. Nakonec jsem se rozhodla, že se na ni přece jenom obrátím, protože přinejhorším by mi prostě jen neodpověděla.

„Moc ti to sluší, Ashley.“

„Ó děkuju,“ řekla tiše. Obě jsme se ujistily, že jsou kamery v dostatečné vzdálenosti od nás. Ne že bychom mluvily o ně-

čem vyloženě soukromém, ale kdo by je chtěl pořád kolem sebe?

„Není to úžasné, že můžeme nosit všechny tyhle šperky? Ty žád-né nemáš?“

„Ehm, na mě jsou moc těžké. Vzala jsem si jen něco lehčího.“

113

„Těžké?! Já mám na hlavě snad deset kilo, ale nemůžu toho nevyužít. Kdoví, jak dlouho tu vůbec zůstaneme?“

To mě pobavilo, protože Ashley se od začátku zdála dost sebevědomá. Se svým vzhledem a vystupováním byla rozhodně prvotřídní materiál na princeznu. Přišlo mi divné, že by o sobě pochybovala.

„Ty snad nevěříš, že vyhraješ?“ zeptala jsem se.

„Jasně že věřím,“ zašeptala. „Ale bylo by neslušné to říkat.“

Mrkla na mě a já se rozhihňala.

Další chyba. Můj smích přilákal pozornost Silvie, která právě vstupovala do dveří.

„Ale no tak. Dáma hlas nikdy nezvedá, pouze jemně šeptá.“

Vtom veškeré šuškáni v sále ustalo. Lekla jsem se, jestli můj trapas nebo můj zrudlý obličej nezachytily kamery.

„Ještě jednou dobré ráno, dámy. Doufám, že jste si první noc v paláci příjemně odpočinuly, protože nás čeká spousta práce.“

Dnes vás začnu školit ohledně vhodného chování a protokolu, což je dlouhý proces, který potrvá po celou dobu vašeho pobytu.

Vezměte, prosím, na vědomí, že se ode mě královská rodina do-zví o jakémkoli vašem pochybení.

Vím, že to zní drsně, ovšem tuhle soutěž nemůžete brát na leh-kou váhu. V této místnosti se nachází budoucí illejská princezna. Stát se jí není jednoduché. Ať už pocházíte z jakékoli kasty, všechny se musíte velmi snažit, abyste se zdokonalily. Od nuly se začnete učit, jak být dámou. A dnes ráno dostanete první lekci.

Stolování je velmi důležité, a než budete moct jíst před královskou rodinou, musíte znát jistá pravidla etikety. Čím dřív si lekci projdeme, tím dřív se budete moct nasnídat. Takže vás prosím o maximální pozornost.“

Silvia například vysvětlila, že u stolu nám budou servírovat 114

zprava, jaká sklenička je určená pro jaký nápoj, a že pečivo si nikdy nesmíme brát rukama. Jedině kleštičkami. Pokud jste zrovna nepotřebovaly používat ruce, ty měly spočívat ve vašem klíně, na kterém byl vždy rozložený ubrousek. Promluvit jsme mohly

jedině v případě, že nás k tomu někdo vyzval. Mohly jsme se sice bavit se svými spolustolovníky, ovšem jen velmi tiše tak, jak se v paláci slušelo. Při téhle poznámce si mě Silvia přísně změřila, jako by mě naposledy varovala.

Zatímco elegantním tónem pokračovala ve svém výkladu, mně začalo kručet v břiše. Doma jsme moc jídla neměli, ale byla jsem zvyklá dostávat ho pravidelně třikrát denně. Potřebovala jsem se najíst. Z hladu jsem byla už celá nabručená, když se ozvalo zaťu-kání na dveře. Stráže se rozestoupily a do sálu vešel princ Maxon.

„Dobré ráno, dámy,“ pozdravil.

Vzrušení, které v místnosti nastalo, bylo téměř hmatatelné.

Všechna záda se narovnala, prameny vlasů se sčísly dozadu a lemy šatů se okamžitě uhladily. Mě nezaujal Maxon, ale Ashley, jejíž hrud' se zrychleně zvedala a zase klesala. Cívěla na prince takovým způsobem, až mi bylo trapně, že jsem si toho všimla.

„Vaše Výsosti,“ pronesla Silvia a hluboce se přitom uklonila.

„Dobrý den, Silvio. Pokud souhlasíte, rád bych se těmto mladým dámám představil.“

„Samozřejmě.“ Silvia udělala další pukrle.

Princ Maxon se rozhlížel po sále, dokud mě nenašel. Na krátkou chvíli jsme se setkali pohledem, načež se usmál. To jsem vůbec nečekala. Myslela jsem, že si během noci rozmyslí, jak by se ke mně měl po včerejšku zachovat, a přede všemi mě za mou drzost potrestá. Zdálo se ale, že se vůbec nezlobí. Možná jsem mu dokonce připadala vtípná. V paláci se musel k smrti nudit. Ať už byl důvod jeho úsměvu jakýkoli, přivedl mě na myšlenku, že tahle 115

zkušenost třeba nebude zase tak hrozná. Utvrdilo mě to v rozhodnutí, že se princovi Maxonovi pokusím omluvit, jestli mi to dovolí.

„Dámy, pokud vám to nebude vadit, jednu po druhé si vás zavolám, abychom se seznámili. Jsem si jistý, že máte stejný hlad jako já, proto vás dlouho nezdržím. Odpusťte mi, že si ještě ne-pamatuju vaše jména, ale není vás zrovna málo.“

Nato se odevšad ozvalo tlumené hihňání. Princ spěšně přešel k dívce, která seděla v přední řadě stolů úplně napravo, a odvedl si ji do koutku s pohovkami. Mluvili spolu jen kratičkou chvíli, poté oba vstali. Princ se jí uklonil a ona ho napodobila.

U dívčina stolu se po jejím návratu spustila šuškanďa a tak to pokračovalo pořád dokola. Rozhovory s princem trvaly opravdu jen pár minut a probíhaly šeptem. Jak za tak krátkou dobu může jednotlivé dívky skutečně poznat?

„To by mě zajímalo, na co se ptá,“ nadhodila Marlee.

„Třeba chce vědět, jací herci se ti líbí nejvíc. Připrav si v duchu seznam,“ zašeptala jsem, což ji i Ashley pobavilo.

V celé místnosti to bzučelo jako v úle. Všechny jsme se při če-kání, než na nás dojde řada, snažily rozptýlit povídáním. K tomu kolem nás hopsali kameramani a vyptávali se na náš první den v paláci, na naše komorné a podobně. Když se zastavili u mě a Ashley, nechala jsem všechny odpovědi na ní.

Zatímco se na pohovkách v rohu střídala další a další děvčata, neodtrhávala jsem od nich oči. Některá se chovala klidně a jako pravé dámy, jiná se nadšením neustále vrtěla. Marlee se

cestou k princovi strašně červenala a cestou od něj celá zářila. Ashley si několikrát narovnala sukni, jako by měla v rukách nervový tik.

Když se vrátila, začala jsem se trochu potit, jelikož přišla řada na mě. Zhluboka jsem se nadechla a zkusila se uklidit. Chystala jsem se prince požádat o nesmírnou laskavost.

116

Jak jsem se k němu blížila, vstal a přečetl si mou jmenovku.

„America, je to tak?“ řekl s pobaveným úsměvem na rtech.

„Je to tak. Vaše jméno jsem už taky slyšela, ale mohl byste mi ho připomenout?“ Nebyla jsem si jistá, jestli je vtip na začátek dobrý nápad, nicméně Maxon se rozesmál a vyzval mě, abych si sedla.

Naklonil se dopředu, blíž ke mně, a zašeptal: „Vyspala jste se dobře, má drahá?“

Netuším, jak jsem se na takové oslovení zatvářila, ale Maxonovy oči vesele jiskřily.

„Ještě pořád nejsem vaše drahá,“ odpověděla jsem s úsměvem.

„Ale když už jsem se uklidnila, vyspala jsem se dobře, to ano. Komorné mě musely vytáhnout z postele, jinak bych v ní zůstala.“

„Těší mě, že máte pohodlí, má... Americo,“ opravil se na poslední chvíli.

„Děkuju,“ řekla jsem. Zatímco jsem přemýšlela, jak nejlíp se vyjádřit, pohrávala jsem si s lemem svých šatů. „Mrzí mě, že jsem na vás byla protivná. Když jsem včera usínala, došlo mi, že vy za nic nemůžete. Vy jste si Selekcii nevymyslel a do celé téhle šlamastiky jsem se dostala úplně sama. Navíc jste ke mně byl milý, když mi bylo pod psa. A já jsem se chovala, no, hrozně. Včera v noci jste mě mohl klidně vykopnout, ale neudělal jste to. Děkuju.“

Maxon na mě něžně pohlédl. Vsadila bych se, že každá holka kvůli tomuhle pohledu okamžitě roztála. Mě to uvedlo spíš do rozpaků, ale za to on nemohl. Na chvíli sklopil oči. Když je pak zase zvedl, naklonil se dopředu a lokty si opřel o kolena, jako by mě chtěl upozornit, že jeho následující slova jsou skutečně důležitá.

„Americo, vy jste ke mně byla dosud velmi upřímná, což je vlastnost, kterou vysoce oceňuju. Rád bych vás proto požádal, abyste mi laskavě odpověděla na jednu otázku.“

117

Přikývla jsem, ačkoli jsem měla trochu strach, co asi chce vědět. Naklonil se ke mně ještě blíž a zašeptal: „Tvrdíte, že jste tady omylem, takže předpokládám, že tu být nechcete. Existuje nějaká možnost, že byste se do mě mohla... zamilovat?“

Trochu jsem sebou trhla. Skutečně jsem nechtěla ranit jeho city, ale kolem takové otázky jsem nemohla chodit jako kolem horké kaše.

„Vaše Výsosti, jste moc milý, pohledný a ohleduplný muž.“ Při těch slovech se Maxon usmál. Šeptem jsem dodala: „Jenže kvůli jistým rozumným důvodům si myslím, že nemohla.“

„A vysvětlíte mi ty důvody?“ Navenek to skrýt dokázal, ale poznala jsem, že uvnitř ho moje odmítnutí zklamalo. Jistě na to nebyl zvyklý.

Sice jsem se mu nechtěla svěřovat, ale nevěděla jsem, co jiného by ho přesvědčilo. Ztišila jsem hlas ještě o něco víc a pověděla mu pravdu.

„Já... moje srdce patří jinému, bohužel.“ Přitom se mi oči zalily slzami.

„Neplačte, prosím!“ zašeptal Maxon upřímně starostlivě. „Když ženy pláčou, nikdy nevím, co mám dělat!“

To mě rozesmálo a k pláči prozatím nedošlo. Na Maxonově tváři se objevila úleva.

„Přála byste si, abych vás ještě dnes pustil domů za vaší láskou?“ navrhl. To, že jsem dávala přednost jinému, mu očividně vadilo, ale místo toho, aby se našel, projevil soucit. Tímhle gestem si získal mou důvěru.

„To je právě to... Já domů nechci.“

„Skutečně?“ Zajel si prsty do vlasů a vypadal dost zmateně, což mě zase pobavilo.

„Můžu k vám být úplně otevřená?“

118

Přítakal.

„Já tu být potřebuju. Moje rodina to potřebuje. I když mě tu necháte jen týden, pro ně to bude hotové požehnání.“

„Myslíte to tak, že potřebujete peníze?“

„Ano,“ přiznala jsem s nepříjemným pocitem. Muselo to vypadat, že ho jen využívám. A vlastně to tak nejspíš opravdu bylo.

Důvodem ale nebyly jen peníze. „A navíc doma jsou... určití lidé,“ pohlédla jsem mu přímo do očí, „které teď zrovna vidět nechci.“

Maxon jen mlčky přikývl na znamení, že rozumí.

Zaváhala jsem. Přinejhorším mě prostě jen mohl poslat domů, takže jsem pokračovala. „Kdybyste byl ochotný nechat mě tu, třeba jen na kratičkou chvíli, já bych byla zase ochotná uzavřít s vámi obchod,“ nabídla jsem mu.

Údivem mu nadskočilo obočí. „Obchod?“

Nervózně jsem se kousla do rtu. „Když mě tu necháte...“

Chystala jsem se říct naprostou hloupost. „Dobře, tak poslou-chejte. Vy jste princ. Celý den máte spoustu práce, musíte pomá-

hat řídit zemi a tak a mezitím byste si měl najít ještě čas k tomu, abyste postupně vyloučil třicet pět, vlastně třicet čtyři dívek. To je trochu náročné, nemyslíte?“

Maxon přikývl. Bylo poznat, jak je unavený jen z pouhé té představy.

„Nebylo by pro vás lepší, kdybyste měl někoho uvnitř? Pomocníka? Někoho jako, však víte, přítele?“

„Přítele?“ podivil se.

„No ano. Nechte mě tu a já vám pomůžu. Budu váš přítel.“ Při těch slovech se usmál. „Mně se dvořit nijak nemusíte, stejně víte, že do vás zamilovaná nejsem. Můžete se mnou ale kdykoli mluvit a já se vám pokusím pomoci. Včera v noci jste řekl, že hledáte 119

někoho, komu se můžete svěřovat. No, tak dokud nenajdete tu pravou, tak se můžete svěřovat mně. Pokud teda chcete.“

Maxon se tvářil skoro láskyplně, ale zároveň obezřetně. „Z dívek, co tu sedí, jsem potkal téměř všechny a nenapadá mě, která z nich by se mi mohla stát lepším přítelem než vy. Budu moc rád, když zůstanete.“

Spadl mi balvan ze srdce.

„A smím vám,“ promluvil ještě, „pořád říkat ‚má drahá‘?“

„Ani nápad,“ zašeptala jsem.

„Stejně to budu dál zkoušet. Nemám ve zvyku se vzdávat.“

Věřila jsem mu a myšlenka na to, že by tlačil na pilu, mě moc nenadchla.

„Říkáte tak i ostatním?“ Kývla jsem hlavou směrem do sálu.

„Ano a všem se to zjevně líbí.“

„A přesně proto se to nelíbí mně.“ Nato jsem vstala.

Maxon se přidušeně zachechtal a také vstal. Normálně bych se zamračila, ale celkem mě to pobavilo. Pak jsme se jeden druhé-

mu uklonili a já jsem se vrátila na své místo.

Měla jsem takový hlad, že než si Maxon promluvil se zbylými

dívkami, připadalo mi to jako věčnost. Když jsme se konečně

zase všechny usadily, nemohla jsem se dočkat své první snídani v paláci.

Princ si stoupl doprostřed sálu. „Pokud jsem vás požádal, abyste zde posečkaly, zůstaňte prosím na svých místech. Pokud ne, můžete jít se Silvií do jídelny a já se k vám brzy připojím.“

On některou dívku požádal, aby posečkala? A to je dobře, nebo špatně?

Vstala jsem od stolu jako většina ostatních a zamířila k východu. Se zbylými děvčaty chtěl nejspíš strávit víc času. Zhlédla jsem mezi nimi i Ashley. Nepochybně na něj udělala dojem.

120

Na první pohled to byla rozená princezna. Další zbylé jsem za-tím neznala. Ne že by ony chtěly znát mě. Kameramani se také zdrželi, aby tu speciální chvíli, ať už šlo o cokoli, zachytili, a my ostatní jsme sál opustily.

Přesunuly jsme se do Hodovní síně, kde už seděl neuvěřitel-

ně majestátně vyhlížející král Clarkson a královna Amberly. Ani tady nechybělo hejno kamer, aby natočily naše první setkání

s královským párem. Zarazila jsem se ve dveřích, protože jsem nevěděla, jestli se nemám vrátit ven a počkat na vyzvání. Ostatní dívky také zaváhaly, nicméně pokračovaly v chůzi.

Rychle a co nejméně nápadně jsem došla ke svému místu u stolu.

Silvia vstoupila do jídelny dvě vteřinky po nás a přísně si nás změřila.

„Dámy,“ ozvala se. „Tohle jsme bohužel ještě neprobíraly. Když vstupujete do místnosti, kde jsou přítomni král s královnou, nebo když tito vstupují do místnosti, ve které se nacházíte, nejdříve ze všeho se jim musíte uklonit. Teprve až vás k tomu vyzvou, může-te se jít posadit. Tak všechny společně, ano?“

Všechny jsme se uklonily směrem k čelu stolu.

„Vítejte, dívky,“ promluvila královna. „Prosím, posad'te se a přijměte naše přivítání. Skutečně nás těší, že vás tu máme.“ Její hlas zněl velmi příjemně. Byl v něm stejný klid jako v její tváři.

Klid, ale vůbec ne bez života.

Tak, jak nás na to Silvia připravila, číšníci nám z pravé strany začali nalévat pomerančový džus do sklenic. Talíře nám přinesli zakryté na velkých podnosech a teprve až před námi je odkryli.

Do nosních dírek mi okamžitě vnikla vůně lívanců, z kterých se ještě kouřilo. V jídelně se ozvalo užaslé mumlání, které naštěstí překrylo kručení mého žaludku.

Král Clarkson naši snídani poželhal a pak jsme se už všichni 121

pustili do jídla. O několik minut později vkročil dovnitř i princ Maxon, ale než jsme stačily vyskočit na nohy, zarazil nás v tom.

„Nevstávejte, dámy. Přeju vám dobrou chuť.“ Došel k čelu sto-lu, políbil na pozdrav svou matku, otce poplácal po rameni a posadil se na svou židli po králově levici. Pronesl něco k nejbližšímu komorníkovi, který se nato tiše zasmál, a pustil se také do jídla.

Ashley se neukázala. Ani žádná jiná z dívek, které zůstaly ve Velkém sále. Zmateně jsem se rozhlížela kolem a počítala, kolik nás chybí. Osm. Osm dívek v jídelně nebylo.

Na otázku v mých očích odpověděla Kriss, která seděla naproti mně.

„Ty už se nevrátíš,“ řekla.

Nevrátíš? Cože? Jsou pryč...

Nedokázala jsem si představit, čím se mohly za pět minut rozhovoru Maxonovi znelíbit, nicméně jsem byla vážně ráda, že

jsem se rozhodla mluvit s ním naprosto otevřeně.

Najednou nás tedy bylo dvacet sedm.

Kapitola 12

q

Kamery obkroužily celou místnost, naposledy zabraly prince a pak konečně zmizely, aby nás nechaly v klidu posnídat.

To náhlé vyloučení mě trochu dostalo. Maxona očividně nijak

nevzrušovalo, protože spokojeně jedl. Jak jsem ho sledovala, do-

šlo mi, že bych se také měla dát do jídla, než vychladne. I snídaně byla až neuvěřitelně vynikající. Pomerančový džus nebyl vůbec ředěný, takže jsem ho musela jen pomalu ucucávat. Vejce se sla-ninou byly jedna báseň a lívance přímo dokonalé. Byly mnohem silnější než ty, co jsem dělávala doma.

Kolem sebe jsem slyšela samé tiché vzdychání a bylo mi jasné, že nejsem jediná, komu chutná. Kleštičkami, jak to bylo vhodné, jsem si z košíku uprostřed stolu vzala jeden jahodový koláček.

Pak jsem se rozhlédla po místnosti, abych se podívala, jak si hostinu užívají ostatní Páté. Teprve tehdy jsem si všimla, že jsem z Pátých zůstala jenom já.

Nevěděla jsem, jestli Maxon znal naše kasty (znal sotva naše jména), ale přišlo mi divné, že obě Páté odešly. Kdybychom

123

se s Maxonem neseznámili už předtím v parku, také by mě po dnešním rozhovoru vykopli? Zatímco jsem nad tím dumala, zakousla jsem se do jahodového koláčku. Byl z listového těsta a tak sladoučký, že mi jeho chuť omámila skoro všechny smysly.

Nechtěla jsem zasténat nahlas, ale byla to ta nejlepší věc, co jsem kdy ochutnala. Ještě než jsem polkla první sousto, už jsem si do úst cpala druhé.

„Lady Americo?“ ozval se hlas.

Všechny hlavy se otočily k jeho majiteli, totiž k princí Maxonovi. Překvapilo mě, že se na mě obrací, nebo na kteroukoli z nás, a to tak nenuceně a přede všemi.

Nejhorší na tom ovšem bylo, že jsem v té chvíli měla plnou

pusu jídla. Jednou dlaní jsem si ji zakryla a zkoušela kousat, co nejrychleji to šlo. Trvalo mi to jen několik vteřin, ale se všemi těmi pohledy upřenými na mě se to zdálo jako věčnost.

Když

jsem si utírala rty, neuniklo mi, jak se Celesta ušklíbá. V jejích očích jsem musela vypadat jako snadná oběť.

„Ano, Vaše Výsosti?“ odpověděla jsem, jakmile jsem většinu koláčku pozřela.

„Jak vám chutná?“ Maxon se zcela zjevně dobře bavil. Určitě

ho rozesmál můj poplašený výraz v obličejí a také jeho vlastní narážka na jistý detail z naší první a neoficiální konverzace.

Snažila jsem se zůstat klidná. „Je to vynikající, Vaše Výsosti.

Tenhle jahodový koláček... no, mám sestru, která zbožňuje slad-ké ještě víc než já, a ta by se snad rozbřečela, kdyby ho ochutnala.

Je vážně dokonalý.“

Maxon polkl sousto z vlastní snídaně a pak se opřel do své žid-le. „Skutečně si myslíte, že by se rozbřečela?“ Zdálo se, že ho ta představa náramně baví. K ženám a k jejich pláči měl opravdu podivný vztah.

124

Zauvažovala jsem. „Ano, skutečně si to myslím. Svoje pocity neumí zrovna moc kontrolovat.“

„Vsadila byste na to peníze?“ vyhrkl najednou. Všechny holky v jídelně otáčely hlavami sem a tam, jako by sledovaly tenisový zápas.

„Kdybych nějaké měla, tak bych je na to určitě vsadila.“ Představa, že se sázím o něčí slzy radosti, mě rozesmála.

„A co byste vsadila namísto peněz? Vypadá to, že umíte uzavírat obchody.“ On si tu svou malou hru vyloženě užíval. Fajn.

Rozhodla jsem se, že si s ním tedy zahraju.

„No a co byste chtěl?“ vyzvala jsem ho. Samotnou mě zajímalo, co bych mohla nabídnout někomu, kdo už všechno má.

„Co byste chtěla vy?“ opáčil.

Tomuhle říkám zajímavá otázka. Myšlenka na to, co by Maxon mohl nabídnout mně, byla ještě lákavější. Měl k dispozici celý svět. Co bych tedy chtěla? Nebyla jsem sice První, ale žila jsem jako První. Měla jsem víc jídla, než jsem byla schopná sníst, a postel pohodlnější než v mých nejdivočejších snech. Měla jsem lidi, co mi sloužili ve dne v noci, a to ať se mi to líbilo, nebo ne. A pokud jsem něco potřebovala, stačilo o to jen požádat.

Přála jsem si jen, aby to v paláci nebylo jako ve zlaté kleci.

Kdyby byla kolem moje rodina, nebo kdybych aspoň nebyla tak nafintěná. O návštěvu rodiny jsem hned první den požádat nemohla.

„Jestli se rozbřečí, chci nosit jeden týden kalhoty,“ navrhla jsem.

Všichni se tiše a ve vší slušnosti zasmáli. Moje žádost pobavila dokonce i krále a královnu. Líbilo se mi, jak se na mě královna podívala. Jako bych pro ni už nebyla taková cizinka.

125

„Ujednáno,“ prohlásil Maxon. „A jestli se nerozbřečí, dlužíte mi procházku zítra odpoledne.“

Procházku? To je celé? Nepřipadalo mi to nijak zvláštní. Vzpo-mněla jsem si, co mi Maxon řekl předchozí noc o tom, jak je neustále hlídáný. Možná jen nevěděl, jak někoho požádat o schůz-ku. Možná to byl způsob, jak si chtěl dopřát něco, co dosud nepoznal.

Někdo kousek ode mě nesouhlasně zamručel. Aha. Uvědomila

jsem si, že pokud sázku prohraju, budu první soutěžící, která zís-ká oficiální rande s princem mezi čtyřma očima. Na jednu stranu jsem mu to chtěla vymluvit a dohodnout se s ním

na něčem ji-ném, ale jelikož jsem mu slíbila pomoc, nemohla jsem jeho první pokus o schůzku odmítnout.

„Jste tvrdý obchodník, pane, ale přijímám.“

„Justine?“ Nato k němu přistoupil komorník, se kterým mluvil předtím. „Běž přichystat balík jahodových koláčků a nech ho poslat rodině lady Ameriky. Zaříd', ať někdo počká, dokud její sestra neochutná, a pak nám dej vědět, jestli se skutečně rozplakala.

Jsem na to opravdu zvědavý.“

Justin přikývl a odešel.

„Měla byste rodině připsat lístek, že jste v pořádku. Vlastně byste to měly udělat všechny. Po snídani napište svým rodinám dopisy a my se postaráme, aby je obdržely ještě dnes.“

Dívky se usmály a oddechly si, šťastné, že princ konečně věnuje pozornost i jim. Když jsme dojedly, odešly jsme každá do své komnaty. Anne mi sehnala dopisní soupravu, abych našim mohla napsat vzkaz. Přestože jsem v paláci zažila celkem podivný začátek, nechtěla jsem rodiče nijak znepokojovat. Snažila jsem se, aby z dopisu číselo určitá pohoda.

126

Drazí mami, tati, May a Gerade,

tolik mi chybíte! Princ chtěl, abysme napsaly a vzkázaly vám, že jsme v pořádku. Jsem živá i zdravá. Cestování letadlem mě trochu děsilo, ale byla to legrace. Svět vypadá seshora úplně malilinkatý!

V paláci jsem dostala spoustu nádherných šatů a věcí, mám taky tři skvělé komorné, které mi pomáhají s převlékáním, uklízí u mě a radí mi, kam mám jít. Zatím jsem totiž naprosto zmatená, ale ony vědí, kdy přesně mám kde být, a starají se, abych tam dorazila včas.

Ostatní holky jsou spíš nesmělé, ale už mám asi jednu kamarádku.

Pamatujete si Marlee z Kentu? Seznámily jsme se během letu do Angeles. Je moc fajn a přátelská. Kdybych se měla vrátit domů, přála bych jí, aby došla až do úplného konce.

Potkala jsem celou královskou rodinu. Naživo působí dokonce ještě tě majestátněji. S králem a královnou jsem zatím nemluvila, ale s princem Maxonem už ano. Je překvapivě velkorysý... aspoň mi tak připadá.

Musím už jít, ale mám vás moc ráda a stýská se mi po vás. Napíšu vám zase, co nejdřív to půjde.

S láskou,

America

Podle mě v tom nebylo nic šokujícího, ale mohla jsem se také mýlit. Dokázala jsem si představit May, jak ten dopis pročítá zas a znovu a mezi řádky nachází skryté podrobnosti o mém životě.

Zajímalo mě, jestli si to přečte ještě, než se pustí do koláčků.

P. S.: May, nechce se ti z těch výborných koláčků brečet?

Hotovo. Lépe bych to nenapsala.

127

Zřejmě to ale nestačilo. Ten večer u mě zaklepal komorník s obálkou od našich a ještě jedním vzkazem.

„Vaše sestra neplakala, slečno. Řekla, že koláčky jsou tak dobré, až by plakala, ale doopravdy se tak nestalo. Jeho Výsost se pro vás zastaví zítra kolem páté. Buďte prosím přichystaná.“

Netrápilo mě, že jsem prohrála, ale na kalhoty jsem se vážně těšila. Místo nich jsem měla alespoň dopisy. Došlo mi, že je to vlastně poprvé, co jsem se od své rodiny odloučila na víc než jen pár hodin. Na výlety jsme neměli peníze, a jelikož jsem neměla žádné kamarády, nikdy jsem u nikoho ani nepřespala. Kdybych

jen mohla dostávat dopisy každý den. Možná to šlo, ale nejspíš by to bylo příliš drahé.

Nejdřív jsem si přečetla dopis od táty. Psal hlavně o tom, jak mi to v televizi slušelo a jak je na mě hrdý. Prý jsem ty tři krabice koláčků neměla posílat, protože May jediné rozmazlím. Tři krabice! Ježíšmarjá.

Pak mi také psal, že je u nás Aspen, protože mu pomáhá s papírováním, tak dal jednu krabici jemu, aby ji donesl domů. Z toho jsem byla trochu rozčarovaná. Na jednu stranu jsem byla ráda, že i Aspenova rodina může ochutnat takovou pochoutku, na druhou jsem si ho ovšem představila, jak se dělí se svou novou přítelkyní. Jak o ni pečuje. Zajímalo mě, jestli na Maxonův dar žárlí, nebo je spíš rád, že se zbavil její pozornosti.

U rádků o Aspenovi jsem se zdržela déle, než bylo nutné.

Táta dopis uzavřel tím, že ho těší, že mám kamarádku. Zmínil i to, že s kamarádkami jsem vždycky trochu pokulhávala. Psaní jsem složila a jedním prstem přejela po tátově podpisu z druhé strany. Nikdy dřív jsem si nevšimla, jak legračně se podepisuje.

Geradův dopis byl stručný a rovnou k věci. Stýskalo se mu po mně, měl mě rád a prosil o další dobroty. To mě rozesmálo.

128

Máma psala zase rozkazovačně. I z papíru jsem cítila uštěpačný tón, kterým mi gratulovala k tomu, že už jsem si získala prince-vu náklonnost. Komorník Justin jí totiž prozradil, že dárek pro rodinu jsem dostala jenom já. Kromě toho mi vzkazovala – jen tak dál.

Jasně, mamí. Budu dál prince říkat do tváře, že u mě nemá absolutně žádnou šanci, a budu ho urážet tak často, jak to jen půjde. Skvělý plán.

Ještěže jsem si jako poslední nechala dopis od May.

Psala naprosto chaoticky. Přiznala, že mi závidí, jak se můžu každý den cpát. Také si stěžovala, že ji teď máma peskuje víc (vě-

děla jsem, jak se cítí), a zbytek byla jen hromada otázek. Je Maxon naživo stejně hezký jako v televizi? Co mám zrovna na sobě?

Může mě do paláce přijet navštívit? Nemá Maxon utajeného bratra, který by si ji jednou vzal?

Celá rozesmátá jsem si svou sbírku dopisů přitiskla k srdci.

Chtěla jsem na ně co nejdřív odpovědět. V paláci musel být i telefon, ale zatím nám o něm nikdo nepověděl. Jenže volat každý den domů by bylo asi přehnané. Kromě toho by mohlo být fajn

nechat si ty dopisy na památku. Jako důkaz, že jsem v paláci skutečně byla, až bude po všem.

Po tom, co jsem se dozvěděla, že se rodině daří dobře, jsem si šla lehnout s klidnou myslí. Spala jsem celkem pokojně, jen občas jsem sebou nervózně škubla kvůli nadcházející schůzce

s Maxonem. Nevěděla jsem, co si o tom mám myslet, jen jsem doufala, že o nic nepůjde.

„Můžu vám nabídnout rámě, aby se neřeklo?“ zeptal se Maxon, když mě druhý den odpoledne vyváděl z mé komnaty. Trochu váhavě jsem přijala.

Komorné mi už oblékly večerní róbu: lehké modré šaty empírového stylu s čepečkovými rukávky. Na holé paži jsem cítila naškrobenou látku Maxonova obleku. Byla jsem dost na rozpacích a on si toho nejspíš všiml, protože se mě snažil rozptýlit.

„Mrzí mě, že se vaše sestra nerozplakala,“ nadhodil.

„Nemrzí.“ Vtipem jsem mu dala jasně najevo, že mě ta prohra zase tolik netrápí.

„Ještě nikdy jsem se nevsázel. Bylo příjemné vyhrát.“ Skoro jako by se omlouval.

„Šťěstí začátečníka.“

Usmál se. „Možná. Příště se ji pokusíme spíš rozesmát.“

V hlavě se mi okamžitě začaly splétat scénáře. Jaká věc z paláce by mohla May k smrti pobavit?

Maxon poznal, na koho myslím. „Jaká je vaše rodina?“

„Co byste chtěl vědět?“

„Cokoli. Musí být úplně jiná než ta moje.“

„No to bych řekla,“ zasmála jsem se. „Například, nikdo z nich nenosí k snídani diadém.“

Maxon se usmál. „Ten se u Singerových nosí spíš k večeři?“

„No to určitě.“

Tiše se uculoval. Začínala jsem si myslet, že není zase až takový snob, jak jsem ho podezírala.

„Jsem prostřední z pěti dětí.“

„Z pěti!“

„Ano, z pěti. Většina rodin tam venku má hodně dětí. Já jich chci taky hodně, když to půjde.“

„Vážně?“ Maxonovi se nadzvedlo obočí.

„No vážně,“ odpověděla jsem. Mluvila jsem dost tiše, ani jsem nevěděla proč. Asi že mi to téma připadalo dost intimní. Tohle mé přání znala jen jedna další osoba.

Najednou mi bylo úzko, ale zaplašila jsem to.

„Nícméně, moje starší sestra Kenna je vdaná za Čtvrtého. Pracuje teď v továrně. Máma chce, abych si taky vzala přinejmenším Čtvrtého, ale já bych zase nerada musela přestat zpívat. Zpěv miluju. Jenže teď jsem vlastně Třetí, což je opravdu divné. Pokud to půjde, budu se rozhodně snažit zůstat u hudby.“

Pak mám ještě staršího bratra. Kota je výtvarník, ale poslední dobou ho moc nevidáme. Přijel mě vyprovodit, ale to je celé.

A po nich jsem přišla já.“

Maxon se nenuceně usmál. „America Singerová,“ pronesl, „můj nejbližší přítel.“

„Přesně tak.“ Zakoulela jsem očima. V žádném případě nehrozilo, že bych se stala jeho nejbližší kamarádkou. Aspoň ne hned.

Musela jsem ale přiznat, že on je jediný, komu jsem se svěřila i přesto, že nebyl z rodiny, ani nikdo, do koho bych byla zamilovaná. Ačkoli Marlee jsem také důvěřovala. Mohlo by to být s Maxonem stejné?

Pomalů jsme prošli chodbou až ke schodišti. Zdálo se, že nijak nespěchá.

„Po mně se narodila May. To je ta, co mě nechala prohrát, když se nerozbrečela. To byla vážně pěkná zrada, nemůžu uvěřit, že nebrečela! Je výtvarnice a... mám ji hrozně ráda.“

Maxon si mě zkoumavě prohlédl. Myšlenky na May mě trochu rozněžnily. Maxon mi nevadil, ale nebyla jsem si jistá, jak moc si ho chci pustit k tělu.

„A nakonec Gerad. Je ještě dítě, je mu teprve sedm. Zatím nepřišel na to, jestli je spíš do hudby, nebo do výtvarnictví. Nejvíc ho baví kopat do míče a sbírat brouky, což taky není špatné, akorát že ho to neuživí. Zkoušíme ho donutit, aby se trochu víc snažil. No a to už jsme všichni.“

131

„A co vaši rodiče?“ vyzvídal dál.

„A co *vaši* rodiče?“ opáčila jsem.

„Ty přece znáte.“

„To teda neznám. Vím jen, jak vypadají na veřejnosti. Jací jsou ve skutečnosti?“ Zavěsila jsem se do něj, což byl docela výkon, protože měl hrozně silné paže. Dokonce i přes vrstvy jeho obleku jsem cítila, jak jsou svalnaté. Nahlas si povzdychl, ale nezdálo se, že by mu moje otázka byla nepříjemná. Jako by se mu dokonce

líbilo, že ho někdo otravuje. Vyrůstát v paláci bez sourozenců muselo být celkem smutné.

Zatímco si rozmýšlel, co řekne, vstoupili jsme spolu do zahrady.

Stráže, které jsme míjeli, se záludně usmívaly. Hned venku za nimi čekal natáčecí tým. První princovo rande si samozřejmě nemohl nechat ujít. Maxon na kameramany ale zavrtěl hlavou a ti se okamžitě stáhli dovnitř. Zaslechla jsem něčí nadávku. Ne že by se mi líbilo být obklíčená kamerami, ale přišlo mi divné takhle je odehnat.

„Všechno v pořádku? Zdáte se mi napjatá,“ řekl Maxon.

„Vás matou plačící ženy, mě zase procházky s princem,“ řekla jsem a pokrčila přitom rameny.

Tiše se tomu zasmál, ale jinak nereagoval. Slunce právě zapadalo za hustý les, jehož stín nás zahalil jako tmavý plášť. Tohle bylo přesně to, co jsem předchozí noc hledala. Moje přání se splnilo.

Kráčeli jsme dál směrem od paláce, z doslechu stráží.

„Co je na mě tak matoucího?“

S mírným zaváháním jsem přiznala svůj pocit. „Váš charakter.

Vaše záměry. Netuším, co mám od téhle vycházky čekat.“

„Aha.“ Najednou se zastavil a obrátil se ke mně. Ocitli jsme se tak blízko jeden druhému. Přestože letní vzduch byl teplý, po zá-

dech mi přeběhl mráz. „Vy přece už víte, že nemám rád chození okolo horké kaše. Proto vám povím narovinu, co od vás chci.“

132

Přistoupil ke mně o krok blíž.

Úplně se mi zatajil dech. Právě jsem se dostala do situace, které jsem se nejvíc obávala. Žádné kamery, žádné stráže, nikdo mu nemohl v ničem zabránit.

Vtom mi vystřelilo koleno. Samo od sebe. Kopl jsem Jeho

Výsost kolenem do stehna. Dost tvrdě.

Maxon zařval a sklonil se. Zatímco jsem od něj couvala, svíral si bolavé místo.

„To bylo za co?“

„Jestli na mě jen jedním prstem sáhnete, udělám něco mnohem horšího!“ varovala jsem ho.

„Cože?“

„Řekla jsem, že jestli...“

„Ne, ne, to jsem slyšel, vy šílená.“ Obličej měl zkřivený bolestí.

„Ale co tím probůh myslíte?“

Ucítla jsem, jak mě zavaluje vlna horka. Jak to tak vypadalo, udělala jsem si naprosto špatný závěr a bránila se proti něčemu, co vůbec nemělo přijít.

Naše malá šarvátka přilákala strážce, které k nám doběhly. Maxon je v podivné pozici a zlomený v pase mávnutím ruky zase odehnal.

Chvíli jsme zůstali v tichosti, a když Maxona bolest konečně malinko přešla, podíval se na mě.

„Co jste si myslela, že chci?“ zeptal se.

Celá rudá jsem sklopila hlavu.

„Americo, co jste si myslela, že chci?“ Zněl celkem rozzlobeně. Víc než to. Uraženě. Zcela jasně mu došlo, co mě napadlo, a vůbec ho to nepotěšilo. „Na veřejnosti? Podle vás bych vážně...“

prokristpána. Jsem džentlmen!“

Vydal se pryč, ale pak se ještě otočil.

133

„Když o mně máte tak špatné mínění, proč jste mi nabízela pomoc?“

Nedokázala jsem se mu podívat do očí. Nevěděla jsem, jak mu vysvětlit, že jsem byla připravená na mizeru, že mě vyděsily tma a soukromí, že sama jsem byla v životě jen s jedním jediným klukem a jak jsme se v takových situacích chovali.

„Dnes budete večeřet ve své komnatě. Tohle budu řešit zítra ráno.“

Počkala jsem v zahradě, dokud nebylo jisté, že všechny ostatní dívky jsou v Hodovní síni, a teprve potom jsem nenápadně pro-

šla chodbou až do svého pokoje. Anne, Mary a Lucy byly úplně nadšené, když jsem se objevila. Neměla jsem to srdce říct jim, že jsem celou tu dobu s princem nebyla.

Mezitím mi už doručili večeři, která na mě čekala na balkoně.

Na okamžik jsem zapomněla na hrozné ponížení a hladová jsem se pustila do jídla. Komorné ovšem nejančily kvůli tomu, že jsem byla tak dlouho pryč. Na posteli ležela obrovská krabice, která přímo žadonila o otevření.

„Můžeme se podívat?“ zeptala se Lucy.

„Lucy, to se nesluší!“ okřikla ji Anne.

„Přinesli to chvíli po tom, co jste odešla! Od té doby jsme strašně zvědavé!“ zvolala Mary.

„Mary! Jak se to chováš?“ vynadala Anne i jí.

„To nevádí, holky. Nemám žádná tajemství.“ Nehodlala jsem jim zamlčet ani pravý důvod toho, proč mě druhý den vykopnou.

Slabě jsem se na ně usmála a zataáhla za velkou červenou mašli na krabici. Uvnitř byly tři páry kalhot. Jedny lněné, druhé trochu víc formální, z pevnějšího, ale na dotek hebkého materiálu, a tře-tí úžasné džíny. Na jejich vršku ležel lístek s illejským emblémem.

134

Vaše přání jsou tak skromná, že je nemohu nesplnit. Ale moc Vás prosím, pouze o sobotách. Děkuji za Vaši společnost.

Váš přítel,

Maxon

Kapitola 13

q

Když se to tak vezme, neměla jsem moc času, abych se styděla anebo trápila. Druhý den ráno mě komorné v naprostém klidu

oblékly na snídani, takže jsem pochopila, že na ni můžu jít. Další projev Maxonovy laskavosti, který jsem nečekala. Dovolil mi poslední jídlo v paláci a také to, abych si naposledy užila skutečnost, že patřím mezi soutěžící.

Asi v polovině snídaně sebrala Kriss odvalu, aby se mě zeptala na schůzku s princem.

„Jaké to bylo?“ vyzvídala šeptem, protože jinak jsme u jídla ani mluvit nesměly. Přesto se po těch třech slovíčkách našpicovaly u stolu všechny uši, které byly v doslechu.

Nadechla jsem se. „Nepopsatelné.“

Dívky si vyměnily pohledy. Doufaly, že jim povím víc.

„Jak se choval?“ zeptala se Tiny.

„Ehm.“ Snažila jsem se přijít na ta správná slova. „Vůbec ne tak, jak jsem čekala.“

Tentokrát se u stolu rozeznělo šuškáni.

136

„To děláš naschvál?“ ozvala se nakvašeně Zoe. „Pokud ano, tak je to pěkně hnusné.“

Zavrtěla jsem hlavou. Jak bych jim to vysvětlila? „Ne, to jen, že...“

S vymýšlením odpovědi jsem si ale nakonec nemusela dělat starosti, protože nás vyrušily podivné zvuky z chodby.

Doléhaly k nám nesrozumitelné výkřiky. Za tu krátkou dobu, co jsem v paláci byla, jsem nic tak hlasitého nezaznamenala. Na-víc mi to všechno dohromady znělo skoro jako hudba – klapání holínek stráží o podlahu, otevírání a zavírání masivních dveří, vidličky cinkající o talíře. Naprostý chaos.

Královské rodině to došlo mnohem dřív než nám.

„Všechny sem do rohu, dámy!“ zavelel král Clarkson a rozběhl se k oknu.

Dívky byly zmatené, ale nechtěly odmíknout, tak se pomalu vydaly směrem k hlavnímu stolu. Král stahoval venkovní roletu, která ovšem nevypadala jako ta klasická, co propouští trochu světla. Tahle byla z kovu a celou místností se rozléha-lo její skřípění. Maxon začal stahovat další na okně vedle otce a na dalším okně vedle Maxona se do stahování pustila i půvabná a něžná královna.

V té chvíli se do síně nahrnuly strážé. Viděla jsem, jak se v chodbě mezi jídelnu a obrovské venkovní dveře staví řada dal-

ších stráží. Ty dveře ven se jim podařilo zavřít na všechny západky a zajistit mřížemi.

„Jsou uvnitř hradeb, Výsosti, ale držíme je zpátky. Dámy by měly odejít, jenže jsme moc blízko u dveří...“

„Rozumím, Marksone,“ odpověděl král, aniž by ho nechal dokončit větu.

Konečně jsem to pochopila. Na území paláce byli rebelové.

137

Čekala jsem, že k tomu dojde. V paláci byla spousta hostů

a probíhalo množství příprav. Dřív nebo později musel někdo někde něco opomenout a naše bezpečnost se musela dostat do ohrožení. A přestože do paláce nebyl snadný přístup, Seleke se náramně hodila k útoku. Tuhle podivnou soutěž rebelové jistě nenáviděli stejně jako celou Illeu.

Ať už si mysleli, co chtěli, já jsem se nemínila jen tak vzdát.

Vyskočila jsem od stolu tak rychle, až moje židle spadla, a do-běhla jsem k nejbližšímu oknu, abych na něm stáhla kovovou roletu. Několik dalších dívek, kterým také došlo, v jakém jsme ohrožení, mě napodobilo. Stáhnout ten železný plát mi moc dlouho netrvalo, horší bylo zatáhnout ho do západky. Zrovna když se mi ho podařilo zajistit, něco zvenčí do něj narazilo. Tak strašně jsem se lekla, že jsem s výkřikem začala klopýtat dozadu, dokud jsem nezakopla o svou překocanou židli a nedopadla na podlahu.

Vmžiku se u mě objevil Maxon.

„Ublížila jste si?“

Spěšně jsem se prohlédla. Na boku jsem měla nejspíš modřinu, ale nic horšího než strach jsem neměla.

„Ne, jsem v pořádku.“

„Všichni do rohu. Honem!“ nařídil, když mi pomáhal na nohy.

Pak oběhl celou síň, aby popohnal dívky, které strachem zamrzly na místě, a odvedl je k zadní stěně místnosti.

Také jsem doběhla do zadního rohu, kde se už v hloučku tísni-ly ostatní účastnice. Některé plakaly, jiné jen v šoku nepřítomně zíraly do prázdna. Tiny omdlela. Klid nám dodával jen pohled na krále Clarksona, který dychtivě mluvil ke strážím u stěny akorát tak hlasitě, abychom nic neslyšely. Jednou rukou pevně objímal královnu, která stála vedle něj, mlčky a hrdě.

138

Kolik útoků už asi zažila? Ve zprávách nám o nich vyprávěli několikrát do roka. Musela mít nervy z oceli. Šance na přežití se pro ni... pro jejího muže... a pro její jediné dítě neustále zmen-

šovala. Bylo jasné, že jednou se rebelům podaří trefit správný čas a správné místo, aby dosáhli svého. Přesto stála s bradou zvednutou a tvářila se neuvěřitelně klidně.

Prohlédla jsem si dívky kolem sebe. Je některá z nich dostatečně silná na to stát se královnou? Tiny ležela stále v bezvědomí v něčí náruči. Celesta a Bariel si povídaly, ale poznala jsem, že Celesta klid pouze předstírá. Nicméně na rozdíl od ostatních zvládala své city držet pod kontrolou. Některé dívky byly skoro hysterické, fňukaly na kolenou. Jiné kritickou situaci úplně vytěsnily z mysli, zablokovaly se a s prázdným výrazem v obličeji si jen mnuly dlaně a čekaly, až to skončí.

Marlee trochu plakala, ale jako úplná troska zase nevypadala.

Vzala jsem ji za ruku a vytáhla na nohy.

„Osuš si oči a narovnej se!“ poručila jsem jí do ucha.

„Co?“ vypískla.

„Věř mi a udělej, co ti říkám.“

Kouskem sukně si otřela obličej a postavila se trochu víc zpřímě. Dotkla se svého obličeje na několika místech, nejspíš aby si zkontrolovala rozmazaný make-up. Pak se na mě podívala, abych ji zhodnotila.

„Dobrá práce. Nezlob se, že tě peskuju, ale v tomhle mi musíš věřit, dobře?“ Bylo mi líto, že jí rozkazuju uprostřed takového rozrušení, ale musela vypadat stejně vyrovnaně jako královna Amberly. To u své budoucí manželky Maxon určitě hledal a Marlee musela vyhrát.

Pokývala hlavou. „Ne, máš pravdu. Prozatím jsme všichni v bezpečí, takže bych neměla tak jančit.“

139

Kývla jsem na ni zpátky, ačkoli se mýlila. Úplně všichni v bezpečí nebyli.

Před masivními dveřmi neustále pochodovaly strážé. Na zdi

a okna paláce nepřestávaly dopadat těžké předměty. V jídelně nebyly hodiny, takže jsem netušila, jak dlouho už útok trvá, což mě víc a víc znervózňovalo. Jak bychom se dozvěděli, že se rebelové dostali dovnitř? Snad teprve tehdy, až kdyby začali bušit na dveře jídelny? Nebo už uvnitř paláce byli a my to jen nevěděli?

Musela jsem na to přestat myslet. Zahleděla jsem se na vázu ozdobenou květinami, z nichž jsem ani jednu neznala, a začala si kousat jeden ze svých dokonale upravených nehtů. Snažila jsem se přesvědčit samu sebe, že na celém světě nezáleží na ničem ji-něm než na těch květinách.

Nakonec ke mně přistoupil Maxon, aby mě stejně jako ostatní

dívky zkontroloval. Stoupl si vedle mě a zadíval se na vázu jako já. Ani jeden z nás nevěděl co říct.

„Jste v pořádku?“ zeptal se po chvíli.

„Ano,“ zašeptala jsem.

Na okamžik se odmlčel. „Nevypadáte moc dobře.“

„Co bude s mými komornými?“ vyslovila jsem svou největ-

ší obavu. Já jsem v bezpečí, ale kde jsou ony? Co když některá z nich narazila na rebela, který pronikl dovnitř?

„S vašimi komornými?“ podivil se tak, jako bych byla úplně hloupá.

„Ano, s mými komornými.“ Upřeně jsem mu pohlédla do očí, aby se zastyděl a přiznal, že z celého obyvatelstva paláce byla v bezpečí pouze vybraná menšina. Měla jsem slzy na krajíčku.

Zatímco jsem se je pokoušela zarazit a udržet své emoce na uzdě, zrychlil se mi dech.

Princ mému pohledu neuhnul a zdálo se, že rozumí. Vždyť

140

jsem se narodila jen o úroveň výš než služky. Ačkoli mě to nijak netrápilo, bylo skutečně zvláštní, že hlavním rozdílem mezi mnou a Anne byla pouze výhra v loterii.

Maxon nahlas vzdychl. „Nejspíš se ukrývají. Služebnictvo má

určená místa, kam se může schovat. Strážé jsou velmi schopné a umí všechny okamžitě varovat. Vaše komorné by měly být

v pořádku. Obvykle se vždy spustil alarm, jenže při posledním útoku se ho rebelům podařilo dokonale rozebrat. Ještě se pracuje na jeho opravě...” Znovu si povzdychl.

Popotáhla jsem nosem a spěšně si utřela jednu uniklou slzu.

„Americo,“ požádal mě.

Otočila jsem se k němu.

„Jsou v pořádku. Rebelové nebyli dost rychlí a každý v paláci ví, jak si má v nouzových situacích počínat.“

Přítakala jsem. Ještě minutku jsme vedle sebe mlčky stáli, dokud jsem nevyčítala, že se chystá odejít.

„Maxone,“ zašeptala jsem.

Obrátil se, trochu překvapený tím neformálním oslovením.

„Dovolte mi, abych vám ten včerejšek vysvětlila. Mezi lidmi, kteří nás ještě před odjezdem přišli připravit, byl člověk, co mi poradil, abych vám nikdy nic neodmítla. Ať už byste žádal cokoli.

Nikdy.“

Zatvářil se ohromeně. „Cože?“

„Od něj to vyznělo tak, že byste mohl požadovat určité... las-kavosti. Sám jste říkal, že běžně kolem sebe moc žen nemíváte.

Už je vám osmnáct... A pak jste najednou poslal pryč ty kamery, a když jste se ke mně přiblížil, vyděsilo mě to.“

Zatímco Maxon moje slova zpracovával, nechápavě potřásal hlavou. Na jeho normálně klidné tváři se vystřídaly výrazy ponížení, zlosti a nevěřícnosti.

141

„Tohle o mně slyšely všechny dívky?“ zeptal se a ta představa ho očividně pobuřovala.

„To nevím. Některé možná takovou radu ani nepotřebují.

Možná se na vás vrhnou *samy*,“ poznamenala jsem s mírným při-kývnutím směrem k hloučku.

Temně se pousmál. „To vy ale ne, vy mě spíš bez skrupulí kopnete kolenem do rozkroku.“

„To bylo do stehna!“

„Ale prosím vás. Z kopance do stehna se muž takhle dlouho nevzpamatovává,“ namítl pochybovačně.

Nemohla jsem zadržet smích. Naštěstí se rozesmál i on. Vtom o okno zaduněla další rána a my jsme se okamžitě zarazili.

Na chvíli jsem docela zapomněla, kde jsem. Takového zapomnění jsem potřebovala víc. Žádalo si ho moje duševní zdraví.

„A jak zvládáte sál plný plačících žen?“ nadhodila jsem.

Úžas v jeho tváři byl komický. „Na světě není nic, z čeho bych byl zmatenější!“ zašeptal. „Nemám ponětí, jak to zastavit.“

Tenhle muž měl jednu věst celou naší zemi – muž, který byl v nesnázích kvůli slzám. Přišlo mi to vtipné.

„Zkuste je pohladit po ramenou a říct jim, že všechno bude dobré. Když holky brečí, často po vás nechtějí, abyste něco řešil, ale abyste je jenom utěšil,“ poradila jsem mu.

„Opravdu?“

„Na to vezměte jed.“

„Tak jednoduché to přece být nemůže.“ V hlase mu zazněly pochybnost i zájem.

„Řekla jsem často, ne vždycky. Tady by to ale mohlo zabrat na většinu holek.“

Zašklebil se. „Tím si nejsem jistý. Dvě z nich mě už požádaly, abych je pustil domů, pokud tohle vůbec někdy skončí.“

142

„Myslela jsem, že to nemůžeme.“ Ačkoli tolik mě to překvapovat zase nemuselo. Vzhledem k tomu, že si mě v paláci nechal jako kamarádku, s pravidly hry si moc starostí nejspíš nedělal.

„A co uděláte?“

„Co bych mohl dělat? Přece je tu nebudu držet proti jejich vůli.“

„Třeba ještě změni názor,“ prohodila jsem.

„Třeba.“ Nato se odmlčel. „A co vy? Taký vás to odradilo?“ zeptal se téměř škádlivě.

„Upřímně? Myslela jsem, že mě po snídani stejně pošlete domů,“ přiznala jsem.

„Upřímně? Taký mě to napadlo.“

Mlčky jsme se na sebe usmáli. Naše přátelství, pokud se tomu tak vůbec dalo říkat, bylo sice podivné a pokřivené, alespoň bylo ovšem upřímné.

„Neodpověděla jste mi. Chcete odjet?“

Ozvala se další rána do vnější zdi jídelny a myšlenka na návrat zněla lákavě. Nejhorší útok, co jsem kdy doma zažila, byl od Gerada, který se mi snažil ukrást jídlo. Dívám v paláci na mně nezále-

želo, oblečení mě dusilo, byli i tací, co se mi snažili ublížit, a necítila jsem se zrovna moc pohodlně. Jenže mojí rodině to pomáhalo a také se mi líbil pocit plného žaludku. Maxon opravdu vypadal trochu ztraceně a já jsem ještě chvíli potřebovala být daleko od *tamtoho*. A kdoví, třeba princí pomůžu vybrat příští princeznu.

Podívala jsem se mu do očí. „Pokud mě nechcete sám vykopnout, tak nikam nejdu.“

Usmál se. „Dobře. Musíte mi poradit víc triků, jako je to po-hlazení po ramenou.“

Také jsem se na něj usmála. Fajn, celé je to pořouchlé, ale mohlo by z toho vzejít něco dobrého.

143

„Americo, smím vás požádat o laskavost?“

Přikývla jsem.

„Všichni si myslí, že jsme spolu včera večer strávili hodně času.

Kdyby se někdo ptal, mohla byste mu prosím říct, že nejsem... že bych nemohl...“

„Samozřejmě. Opravdu mě to, co se včera stalo, moc mrzí.“

„Mělo mě napadnout, že pokud existuje někdo, kdo neuposlechne příkaz, jste to jediné vy.“

Vtom do zdi zvenku narazila další masa těžkých předmětů a několik dívek nahlas zaječelo.

„Co jsou vůbec zač? A co chtějí?“ zajímala jsem se.

„Kdo? Rebelové?“

Přítakala jsem.

„Záleží, koho se zeptáte. A o jaké mluvíte skupině,“ odvětil.

„Chcete snad říct, že je víc skupin?“ To situaci ještě zhoršovalo.

Jestli tam venku byla jen jedna skupina, co by mohly zvládnout dvě nebo víc skupin dohromady? Přišlo mi hrozně nefér, že nám takové věci zamlčují. Pro mě byl rebel prostě rebel, jenže od Maxona to vyznělo, že někteří rebelové můžou být horší než jiní.

„A kolik jich je?“

„Obecně jsou dvě, Severané a Jižané. Severané útočí častěji, mají to k nám blíže. Žijí v deštné oblasti zvané Likely poblíž Bellinghamu, hned na sever od nás. Tam nikdo žít nechce, celé je to v troskách, takže tam pobývají jen někteří a podle mě se přemísťují. To je ale jenom moje teorie, kterou nikdo neposlouchá. Obvykle se jim nedaří proniknout až k paláci, a pokud ano, moc toho stejně nezmůžou. Řekl bych, že právě teď jde o práci Severanů,“ pověděl mi přes rámus.

„Proč si to myslíte? Čím se liší od Jižanů?“

Zaváhal, jako by si nebyl jistý, zda mi takovou informaci může 144

sdělit. Rozhlédl se kolem, jestli nás někdo neslyší. Také jsem se rozhlédla a uviděla, že nás sleduje několik lidí. Obzvlášť Celesta mě přímo propalovala pohledem. Moc dlouho jsem s ní udržovat oční kontakt nevydržela. Nicméně i se všemi těmi zvědavými pohledy nám nebyl nikdo na doslech. Když Maxon došel ke stejnému závěru, naklonil se ke mně a zašeptal:

„Útoky Jižanů jsou mnohem víc... smrtící.“

Zachvěla jsem se. „Smrtící?“

Přikývl. „Dochází k nim jen jednou, nebo dvakrát za rok. To jsem si alespoň odvodil z následků. V paláci mi nikdo nechce prozradit skutečné statistiky, ale nejsem žádný hlupák. Jejich útoky mívají oběti na životech. Problém je v tom, že nám připadají obě skupiny stejné. Všechno jsou to hlavně muži, ošuntělí, štíhlí, ale silní, zatím jsme nepostřehli žádný symbol, co by je odlišoval.

Tím pádem až do konce útoku netušíme, s kým máme tu čest.“

Znovu jsem se rozhlédla po síni. Jestli se Maxon ve skupině rebelů mýlil, v nebezpečí bylo hodně lidí. Zase jsem si vzpomněla na své komorné.

„Pořád ale nechápu, o co jim jde?“

Maxon pokrčil rameny. „Jižané nás chtějí pravděpodobně zni-

čit. Nevím proč, ale nejspíš jsou nespokojení nebo unavení ze života na okraji společnosti. Vlastně nejsou ani Osmí, protože nespádají do žádné části našeho systému. Severané jsou pro nás trochu tajemstvím. Podle otce nás chtějí jen otrávit, narušovat naši vládu, ale osobně si to nemyslím.“ V té chvíli vypadal velmi hrdě. „I na tohle mám jinou teorii.“

„A můžu ji znát?“

Znovu zaváhal. Dostala jsem pocit, že tentokrát mu nejde o to, aby mě nevyděsil, ale spíš o to, že bych ho nemusela brát vážně.

Zase se přiblížil a zašeptal: „Myslím si, že něco hledají.“

145

„A co?“ podivila jsem se.

„To právě nevím. Ale když k nám proniknou, pokaždé je to stejné. Svážou strážce, někdy je zraní, ale nikdy nezabijí. Jako by jen nechtěli, aby je někdo v paláci sledoval. Ačkoli někdy si s sebou berou rukojmí, což je trochu divné. A komnaty, do kterých se jim podaří dostat, jsou vždycky vzhůru nohama. Vytáhnou kaž-

dou zásuvku, prohledají každou polici, obrátí i koberce. Spoustu toho rozbijí. Nevěřila byste, kolik fotoaparátů jsem za ta léta už vyměnil.“

„Foťáků?“

„Totiž,“ pronesl stydlivě. „Rád fotím. Nicméně Severané prostě udělají binec a moc si toho ani neodnesou. Otec bere mou teorii jako hloupost, samozřejmě. Co by tady mohla banda analfabe-tických barbarů asi tak hledat? Já si ale přesto myslím, že je něco, co chtějí“

Znělo to vážně zajímavě. Kdybych byla úplně bez peněz a vě-

děla, jak proniknout do paláce, asi bych sebrala všechny šperky, co bych našla, a vůbec cokoli, co by se dalo prodat. Rebelové museli tedy útočit z nějakého důvodu, který přesahoval jejich politickou vizi a jejich přežívání ze dne na den.

„Myslíte si, že je to naivní?“ zeptal se Maxon a vytáhl mě z úvah.

„Ne, naivní ne. Trochu zmatené, ale naivní ne.“

Malinko jsme se na sebe usmáli. Uvědomila jsem si, že kdyby byl Maxon obyčejný Maxon Schreave, a ne Maxon, budoucí illejský král, byl by přesně ten typ člověka, kterého bych chtěla třeba jako svého souseda, jako někoho, s kým bych mohla mluvit.

Odkášlal si. „Teď bych měl nejspíš dokončit své kolečko.“

„To ano, některé dámy se už jistě ptají, proč vám to tak dlouho trvá.“

146

„Takže, *kamarádko*, máte nějaké návrhy, s kým bych měl mluvit hned po vás?“

Usmála jsem se a ohlédla za sebe, abych se ujistila, že moje kandidátka na princeznu se ještě nesesypala. Stále se držela.

„Vidíte tu blondýnku v růžovém? To je Marlee. Zlatíčko, moc milá, má ráda filmy. Tak běžte.“

Maxon se zaculil a vydal se za ní.

Čas strávený v jídelně se zdál jako věčnost, ale ve skutečnosti trval útok jen něco přes hodinu. Později jsme se dozvěděli, že do paláce nikdo nepronikl, pouze do jeho okolí. Strážé čekaly se střelením, dokud se rebelové nepokusí prorazit střežené dveře, což vysvětlovalo vydrolené cihly ze zdí paláce a shnilé jídlo, které nepřátelé házeli tak dlouho do oken.

Nakonec se ke dveřím dostali jen dva muži, ale výstřely stráží je zahnalý na útěk. Pokud bylo Maxonovo dělení na skupiny správné, jednalo se o Seveřany.

Po konci útoku nás strážní ještě chvíli zdrželi na místě, aby prohledali okolí. Teprve když bylo všechno tak, jak mělo být, pustili nás do komnat. S Marlee jsme kráčely zaklesnuté do sebe.

Přestože dole jsem zvládla zůstat v klidu, celé to napětí mě strašně vyčerpalo a byla jsem ráda, že mě Marlee trochu rozptyluje.

„On ti ty kalhoty stejně opatřil?“ zeptala se. O Maxonovi jsme se začaly bavit hned, jak to šlo, protože jsem byla zvědavá na jejich rozhovor.

„No jo. Je opravdu laskavý.“

„Takže šlechetný výherce. Není to kouzelné?“

„Přesně. On je laskavý dokonce i tehdy, když se s ním jedná nespravedlivě.“ Například i po kopanci do královských klenotů.

„Jak to myslíš?“

147

„Ale nijak.“ Tohle jsem jí vysvětlovat nechtěla. „O čem jste se bavili?“

„Navrhl mi, abysme se spolu tenhle týden setkali,“ prozradila mi celá rudá.

„Marlee! To je skvělé!“

„Pšt!“ zarazila se a rozhlédla se kolem, přestože ostatní dívky už vyšly schodiště.

„Nechci si dělat plané naděje.“

Chvíli jsme mlčely, než Marlee vyprskla.

„Pravda je taková, že se nemůžu dočkat! Strašně se těším! Doufám, že mu nebude trvat dlouho, než mě na to rande pozve.“

„Když už ti ho navrhl, určitě k němu brzo dojde. Teda po tom, co mu skončí denní povinnosti jakožto skoro-vládce země.“

Marlee se zasmála. „Nemůžu tomu uvěřit! Věděla jsem sice, že je hezký, ale chování odhadnout nedokážeš. Bála jsem se, že bude... nevím, upjatý nebo tak něco.“

„Já taky. Ve skutečnosti je ale...“ Jaký vlastně Maxon je? Trochu upjatý ano, ale není to tak nepříjemné, jak jsem čekala. Je to nepopíratelně princ, přesto tak nějak...

„Normální.“

Marlee mě už ale nevnímala. Měla hlavu kdesi v oblacích.

Doufala jsem, že Maxon splní přesně ten obrázek, který si o něm udělala. A že pro něj bude právě ona typ dívky, kterou si pře-je. Nechala jsem ji u dveří její komnaty, zamávala jí na pozdrav a odešla k sobě.

Jakmile jsem otevřela svoje dveře, myšlenky na Marlee a Maxo-na se mi okamžitě vypařily z hlavy. Anne s Mary se krčily u velmi rozrušené Lucy, které po úplně červeném obličejí stékaly velké slzy. Její obvykle mírně rozechvělé tělo sebou divoce škubalo.

„Uklidni se, Lucy, všechno je v pořádku,“ šeptala jí Anne do ucha a přitom ji hladila po rozčuchaných vlasech.

148

„Už je po všem. Nikomu neublížili. Jsi v bezpečí, drahoušku,“ utěšovala ji Mary a držela ji za roztřesenou ruku.

Byla jsem v takovém šoku, že jsem nemohla ani mluvit. Lucy právě sváděla svůj soukromý boj, který nebyl určený pro moje oči. Vrátila jsem se na chodbu, jenže Lucy mě stihla zahlédnout.

„P-p-promiňte, lady, lady, lady...“ koktala. Další dvě komorné vyplašeně zvedly hlavy.

„Kvůli mně si nedělejte starosti. Jste v pořádku?“ zeptala jsem se, vrátila se do místnosti a zavřela za sebou dveře, aby nás nikdo neslyšel.

Lucy znovu otevřela ústa, ale nedokázala vyslovit jedinou větu.

Slzy a záškuby naprosto ovládly její tělo.

„To bude dobré, slečno,“ vložila se do toho Anne. „Vždycky to chce pár hodin, ale jak je všude zase ticho, brzo se uklidní. Jestli se to nezlepší, můžeme ji odvést do nemocničního křídla.“ Pak Anne ztišila hlas. „Jenže to Lucy nechce. Kdyby rozhodli, že se pro tuhle práci nehodí, poslali by ji do prádelny nebo do kuchyně. A Lucy se líbí dělat komornou.“

Nechápala jsem, proč Anne šeptá. Všechny jsme byly u Lucy tak blízko, že i ve svém stavu musela slyšet každé slovo.

„P-p-prosím, slečno. Já nechci, já nechci, já...“ zkusila se vy-máčknot.

„Pšt. Nikdo tě nikam nepošle,“ řekla jsem jí. Nato jsem se ob-rátila na Anne a Mary.

„Pomozte mi s ní do postele.“

Jelikož jsme na ni byly tři, mělo to být celkem snadné, jenže Lucy se tolik svíjela, že nám její ruce a nohy vyklouzávaly. Chtělo to dost úsilí, abychom ji uložily. Když jsme ji konečně zakryly, zdálo se, že pohodlí postele dokázalo víc než naše slova. Zatímco Lucy zírala nepřítomně na baldachýn nad lůžkem, její tělo se začínalo pomalu uvolňovat.

149

Mary si sedla na okraj postele a dala se do broukání poklidné melodie. Podobně jsem konejšila May, když byla nemocná. Připomněla se mi moje rodina a zajímalo mě, co by na tohle všech-no asi řekla. Zatáhla jsem Anne do kouta daleko od Lucyiných uší.

„Co se stalo? Dostal se někdo dovnitř?“ vyzvíдалa jsem. O tom bych snad ale už věděla.

„Ne, ne,“ ujistila mě Anne. „To se stane Lucy pokaždé, když se rebelové objeví. I jen obyčejná zmínka o nich ji rozpláče. Ona...“

Anne sklopila oči ke svým naleštěným černým botám. Zcela viditelně se rozhodovala, jestli o tom se mnou má mluvit. Ne-měla jsem v úmyslu do Lucyina života šťourat, ale chtěla jsem jí porozumět. Anne se zhluboka nadechla a pustila se do vyprávění.

„Některé z nás pochází odtud. I Mary se narodila tady a jsou tu stále i její rodiče. Já jsem byla sirotek a do paláce mě vzali, protože potřebovali služebnictvo.“ Uhladila si šaty, jako by chtěla setřít tenhle kousek své minulosti, který ji očividně trápil. „Lucy do paláce prodali.“

„Prodali? Jak je to možné? Tady přece nejsou otroci.“

„Teoreticky ne, ale to neznamena, že se to nestává. Lucyina rodina potřebovala peníze na matčinu operaci. Získala je tak, že Lucy a její otec pracovali pro jakousi rodinu Třetích, ale jenom se u ní zadlužili. Lucyina matka se stejně nikdy neuzdravila a Lucy s otcem u té rodiny zůstali celé roky. Z toho, co jsem pochopila, žili skoro jako zvířata v chlívků.“

Syn té rodiny se do Lucy zakoukal, a přestože někdy na kastě nezáleží, mezi Šestou a Třetím jde o docela velký skok. Jakmile to jeho matka zjistila, prodala Lucy i s otcem paláci. Pamatuji si, když sem Lucy přišla. Probrečela celé dny. Museli do sebe být hrozně moc zamilovaní.“

150

Ohlédla jsem se na ležící dívku. V mém případě se alespoň jeden z nás rozhodl, že to nemá cenu, kdežto Lucy neměla vůbec na výběr. Násilím ji od jejího přítele odtrhli.

„Lucyina táta pracuje ve stájích. Není nijak rychlý ani silný, ale je velmi obětavý. A Lucy je komorná, což je velká pocta, ačkoli vám se to může zdát hloupé. Jsme v přední linii, protože nás v paláci považují za dost vhodné, chytré a hezké na to, abychom se mohly ukázat, když nás potřebují. Tuhle pozici bereme naprosto vážně, protože když něco pokazíte, skončíte v kuchyni, kde pracujete rukama celý den a nosíte jen plandavé hadry. Nebo vám dají za úkol štípat dříví a hrabat listí. Být komorná znamená hodně.“

Připadala jsem si jako hlupák. V mojí mysli byli všichni služební prostě Šestí, ale ve skutečnosti se i v rámci kasty dělili na různé statusy, kterým jsem nerozuměla.

„Před dvěma lety rebelové na palác zaútočili uprostřed noci.“

Převlékli se do uniforem stráží a vyvolali šílený zmatek. Nikdo nevěděl, kdo útočí a kdo brání. Proniklo sem hrozně moc nepřá-

tel... bylo to strašné.“

Při té představě jsem se zachvěla. Tma a chaos v rozlehlých prostorách paláce. Ve srovnání s posledním útokem to znělo jako práce Jižanů.

„Jeden z rebelů sebral Lucy.“ Anne na minutku sklopila oči.

Další větu pronesla velmi tiše. „Pochybuju, že s sebou mají mnoho žen, jestli mi rozumíte.“

„Ó ne.“

„Sama jsem to neviděla, ale Lucy mi vyprávěla, že ten muž byl celý pokrytý špínou a neustále ji lízal obličej.“

Anne ucukla, jako by té představě chtěla utéct. Zvedl se mi

žaludek, až jsem se lekla, že vyzvracím snídani. Každý, kdo zažil 151 něco tak odporného, by se při dalších útocích hroutil stejně jako Lucy.

„Chtěl ji odtáhnout někam pryč. Lucy prý řvala z plných plic, ale v takovém rozruchu bylo těžké ji slyšet. Naštěstí se u nich objevil jiný strážce, tentokrát pravý. Na toho rebela namířil a střelil mu kulku přímo do hlavy. Jeho mrtvola s sebou k zemi stáhla i Lucy. Byla celá od krve.“

Zakryla jsem si ústa dlaněmi. Nemohla jsem uvěřit, že naše drobná, něžná Lucy prošla něčím takovým. To vysvětlovalo její reakce.

„Ošetřili jí nějaké šrámy, jenže do hlavy jí nikdo nevidí. Je teď hodně nervózní, ale snaží se to skrývat, jak nejlíp umí. Nedělá to jen kvůli sobě, ale i kvůli svému otci. On je hrozně pyšný, že jeho dcera dělá komornou. Lucy ho nechce zklamat. My ji udržujeme pořád v klidu, ale kdykoli se objeví rebelové, zpanikaří a myslí, že se jí stane něco ještě horšího. Že ji tentokrát dostanou, zraní nebo zabijí.

Opravdu se snaží, slečno, ale sama si nejsem jistá, kolik toho ještě vydrží.“

Chápavě jsem přikývla a podívala se na Lucy v posteli. Měla zavřené oči a nejspíš usnula, přestože bylo ještě celkem brzy.

Zbytek dne jsem si četla. Anne s Mary uklízely už uklizené.

Zatímco se Lucy zotavovala, všechny jsme byly potichu.

Slíbila jsem si, že pokud to budu moci zařídit, Lucy už nikdy nic podobného nezažije.

Kapitola 14

q

Jak jsem předpověděla, dívky, které se chtěly vrátit domů, změnily názor, jakmile se všechno zase uklidnilo. Nevěděly jsme, kdo z nás měl zaječí úmysly, ale některé, obzvlášť Celesta, byly rozhodnuté to zjistit. Prozatím nás bylo stále dvacet sedm.

Podle krále byl útok natolik bezvýznamný, že nestál ani za zmínku ve zprávách. Kamery, které to ráno kroužily kolem, byly ovšem zapnuté. To se králi očividně nelíbilo. Zajímalo mě, ke kolika za-tajeným útokům na palác asi dochází. Je v něm mín bezpečno, než jsem si myslela?

Silvia nám vysvětlila, že v případě horšího napadení bychom mohly zavolat domů a ujistit rodiče, že jsme v pořádku. Tahle nám jen doporučili, abychom domů poslaly dopisy.

Já jsem našim napsala, že mi nic není a že nám útok připadal horší, než byl ve skutečnosti. Také o tom, jak nás král držel všechny v bezpečí.

Prosila jsem je, aby si o mě nedělali starosti, uzavřela jsem s tím, že se mi po nich moc stýská, a hotový dopis jsem předala komorné.

153

Den po útoku proběhl úplně bez problémů. Původně jsem měla v plánu jít do Dámského salónu a ostatním dívkám vychválit Maxona, ale po Lucyině otřesu jsem radši zůstala ve své komnatě.

Nevěděla jsem, čím se moje komorné obvykle zaměstnávají, když jsem pryč, ale se mnou si zahrály karetní hry a během řeči došlo i na nějaké drby.

Prozradily mi, že na každý tucet lidí, které v paláci vídám, spadá sto či víc sloužících. O kuchařích a pradelnách jsem už vě-

děla, ale existoval i personál, jehož jediným úkolem bylo mytí oken. Všechna okna v paláci zabrala takovému týmu umývačů

celý týden, přičemž na jeho konci byla okna umytá jako první znovu zaprášená, a muselo se tak začít od začátku. Kdesi v ústraní pracovali i klenotníci, co vyráběli šperky pro královskou

rodinu i pro hosty, několik týmů švadlen a kupců, kteří šlechticům (a momentálně i nám) obstarávali dokonalé šatstvo.

Dozvěděla jsem se ale mnoho dalšího. Pověděly mi, kdo ze stráží se jim nejvíc líbí a také o příšerných šatech, které je hlavní komorná nutí nosit během prázdninových oslav. O tom, jak se

v paláci uzavírají sázky na vítězku Selekce a že já jsem mezi první desítkou. Jedna kuchařka měla beznadějně nemocné dítě, což

Anne rozplakalo. Byla to totiž její blízká kamarádka a se svým manželem čekali na dítě velmi dlouho.

To, že jsem je mohla poslouchat a sem tam něco dodat, bylo bezpochyby mnohem zábavnější než cokoli, co se právě odehrávalo v Dámském salóne. Za společnost svých komorných jsem byla moc ráda. Nálada v mé komnatě byla poklidná a zároveň spokojená.

Ten den se mi líbil natolik, že jsem si ho chtěla hned nazítří zopakovat. Tentokrát jsme nechaly otevřené dveře jak do chodby, 154

tak i na balkon, odkud k nám proudil teplý vzduch, který nás příjemně obaloval. Lucy to neuvěřitelně prospívalo a mě napadlo, jestli vůbec někdy chodí ven.

Anne měla trochu poznámky ohledně toho, že se nesluší, abych s nimi seděla a hrála karty, když jsou dveře otevřené, ale brzy si přestala dělat starosti. Smířila se s tím, že ze mě takovou dámu, kterou bych měla být, prostě neudělá.

Byly jsme právě uprostřed jedné hry, když jsem koutkem oka zahlédla jakousi postavu ve dveřích. Stál v nich Maxon a pobaveně se usmíval. Když jsme se setkali pohledem, poznala jsem, že se mě mlčky ptá, co to probůh vyvádím. Vstala jsem a s úsměvem

došla až k němu.

„Ó panebože,“ zamumlala Anne, když si prince všimla. Okamžitě zametla karty do košíku s šitím a vyskočila na nohy. Mary a Lucy udělaly totéž.

„Vaše Výsosti,“ řekla Anne v úkloně. „Taková pocta, pane.“

„Nápodobně,“ odpověděl princ s úsměvem.

Komorné, celé potěšené, střídavě koukaly na mě a na Maxona.

Chvilí jsme všichni mlčeli, nikdo nevěděl, jak dál.

Najednou se ozvala Mary. „Jsme zrovna na odchodu.“

„Ano! Přesně tak!“ dodala Lucy. „Právě jsme... ehm... tento-nonc...“ Podívala se na Anne s prosbou o pomoc.

„Chystaly jsme se jít dokončit šaty pro lady Americu. Šaty na pátek,“ dokončila Anne.

„Přesně tak,“ potvrdila Mary. „Zbývají jen dva dny.“

S úsměvy od ucha k uchu kolem nás pomalu prošly ven na chodbu.

„Nerad bych vás zdržoval od práce,“ pronesl Maxon, který je sledoval pohledem, naprosto fascinovaný jejich chováním.

Komorné se v chodbě ještě několikrát uklonily a vzrušeně od-
155

cupitaly za roh, odkud k nám dolehlo Lucyino hihňání, po kterém následovalo Annino hlasité „pšt“.

„Máte pěknou skupinku,“ prohodil Maxon a vešel do komnaty, aby si ji prohlédl.
 „Drží mě nad vodou,“ přiznala jsem mu s úsměvem.
 „Je vidět, že si vás oblíbily. To není tak běžné.“ Přestal se rozhlížet kolem a obrátil se ke mně. „Takhle jsem si vaši komnatu nepředstavoval.“
 Mávla jsem rukou. „Vždyť to ani není moje komnata. Patří vám a já si ji jen pronajímám.“
 Zašklebil se. „Určitě vám řekli, že si ji můžete nechat upravit podle svého. Vyměnit postel nebo vymalovat jinou barvou.“
 Pokrčila jsem rameny. „Nová barva by na tom nic nezměnila. Holky jako já nebydlí v domech s mramorovými podlahami,“ zavtipkovala jsem.
 Maxon se usmál. „Jak vypadá váš pokoj u vás doma?“
 „Ehm, proč jste vlastně přišel?“ vykličkovala jsem z odpovědi na jeho otázku.
 „Dostal jsem nápad.“
 „Jaký?“
 „No,“ začal a přitom se procházel po místnosti, „napadlo mě, že když spolu máme tak zvláštní vztah, jiný než mám s ostatními dívkami, možná bychom měli... používat i jiné komunikační prostředky.“ Zastavil se před zrcadlem s fotkami mé rodiny.
 „Vaše sestřička jako by vám z oka vypadla,“ prohlásil pobaveně.
 Šla jsem za ním hlouběji do komnaty. „Ano, jsme si hodně podobné. Co jste myslel těmi jinými komunikačními prostředky?“
 Dopohlédl si fotky a přešel ke klavíru v zadní části místnosti.
 „Jelikož mi máte pomáhat a být mým přítelem a tak,“ zdůraznil se škádlivým pohledem, „možná bychom se neměli spoléhat jen

156

na tradiční psaníčka posílané po komorných a na formální pozvánky na schůzky. Myslel jsem na něco méně obřadního.“
 Vzal do ruky notový zápis, co ležel na klavíru. „Tohle jste si přivezla vy?“
 „Ne, to už tady bylo. Já umím všechno, co mám skutečně ráda, zahrát nazpaměť.“
 Maxon nadzvedl obočí. „To je působivé.“ Otočil se, a aniž by dokončil svoje vysvětlení, přistoupil až ke mně.
 „Můžete se mi přestat hrabat ve věcech a povědět mi o tom vašem nápadu, prosím?“
 Povzdychl si. „Dobrá. Přemýšlel jsem, že bychom si mohli určit nějaký signál, prostě dát si nějakým způsobem vědět, že spolu potřebujeme mluvit. Ale aby to nikdo jiný nepochopil. Co třeba, že bychom se pošimrali na nose?“ Nato si Maxon přejel nataženým prstem sem a tam těsně nad rty.
 „To vypadá, že ho máte ucpaný. Není to moc hezký pohled.“
 Trochu zmateně se na mě podíval a pak přikývl. „Výborně. A co kdybychom si jednoduše zajeli rukou do vlasů?“
 Okamžitě jsem zavrtěla hlavou. „Já mám vlasy skoro pořád sepnuté sponkami. Nemůžu si je prohrábnout. Kromě toho, co když budete mít zrovna na hlavě korunu? To byste si ji shodil.“
 Zamyšleně na mě namířil ukazováček. „To je moc dobrá při-

pomínka. Hmmm.“ Prošel kolem mě až k nočnímu stolku u mé postele. „A co kdybychom se zatahali za ucho?“

Zkusila jsem si to představit. „To by šlo. Je to dost nenápadné a neděláme to tak často, abysme se mohli splést. Tak platí.“

Maxon se na chvíli cosi soustředil a pak se s úsměvem otočil na mě. „Těší mě, že souhlasíte. Příště, až mě budete chtít vidět, zatahejte si za ucho a já vás vyhledám hned, jak to půjde. Pravdě-

podobně po večeři,“ dokončil a pohodil přitom hlavou.

157

Než jsem se stačila zeptat, kam za ním mám přijít já, Maxon přešel komnatu s mou skleněnou nádobou v ruce. „A co je probůh tohle?“

Povzdychla jsem si. „To vám vysvětlit asi nezvládnu.“

Přišel první pátek a s ním náš debut ve Zprávách z Illejského kapitolu. Naše účast byla povinná, ale poprvé jsme měly naštěstí jen sedět a mlčet. S časovým rozdílem v Angeles se natáčení konalo už v pět a po hodině sezení jsme mohly odejít na večeři.

Anne, Mary a Lucy si na mém oblékání daly záležet ještě víc než obvykle. Připravily mi temně modrou róbu s odstíny fialové.

Na bocích byla zúžená a vzadu mi vějířovitě splývala ve vlnách hebkého saténu. Nemohla jsem uvěřit, že se dotýkám něčeho tak skvostného. Komorné mi zapnuly všechny knoflíčky na zádech

a vlasy mi ozdobily nádhernými sponkami posetými perlami.

Jako šperky jsem dostala drobné perlové náušnice a náhrdelník z tak tenkého drátku, až se zdálo, že se mi perly na něm prostě vznášejí na kůži.

Když jsem byla hotová, zkontrolovala jsem se v zrcadle. Pořád jsem vypadala jako já, ale v té nejkrásnější podobě, kterou jsem u sebe dosud viděla. Při všem tom čančání jsem měla strach, že se změním k nepoznání – skrytá pod vrstvami make-upu a ově-

šená klenoty tak, že se z nich budu muset týdně vyhrabávat ven, abych se znovu našla.

Zatím jsem ale byla ještě pořád America.

A jak pro mě bylo celkem typické, cestou do studia, kde probí-

halo natáčení, jsem se trochu zpotila. Bylo nám řečeno, že máme přijít o deset minut dřív, ale dívky se trousily různě. Pro mě deset minut znamenalo patnáct, kdežto pro takovou Celestu jen tři.

Všude kolem kroužily hordy lidí, aby provedly poslední úpravy scény, na níž tentokrát stálo i stupňovité sezení pro soutěžící 158

v Selekcí. Členové vlády, které jsem už roky vídala na televizní obrazovce, pročítali své listiny a upravovali si vázanky. Dívky v extravagantních šatech se zase prohlížely v zrcadlech. Bylo tam opravdu živo.

Otočila jsem se a zastihla kratičký okamžik v Maxonově životě.

Jeho matka, půvabná královna Amberly, mu uhlazovala zatou-

laný pramínek vlasů na hlavě. Maxon si rovnal sako a něco jí povídal. Ona ho ujistila přikývnutím a on se usmál. Sledovala bych je i déle, jenže pro mě přišla Silvia v celé své kráse, aby mě doprovodila na místo.

„Běžte si najít místo na stupínku, lady Americo,“ vyzvala mě.

„Můžete se posadit kamkoli, akorát vás musím upozornit, že

přední řada je už celá zarezervovaná.“ Podívala se na mě lítostivě, jako by mi předávala špatnou zprávu.

„Děkuju,“ řekla jsem vesele a šla si v pohodě sednout do poslední řady.

Vystoupat nízké schůdky nebylo v páskových střevíčkách zrovna jednoduché. Potřebuju je vůbec? Na moje nohy stejně nemělo být vidět, pravděpodobně ani na přiléhavé šaty. Nakonec jsem to ale zvládla. Pak vešla do místnosti Marlee, a jakmile mě uviděla, s úsměvem mi zamávala a šla si sednout hned vedle mě.

To, že si vybrala místo u mě, a ne ve druhé řadě, pro mě znamenalo moc. Byla to věrná kamarádka a jednou mohla být skvělou královnou.

Měla na sobě zářivě žluté šaty. S blondátými vlasy a s pletí po-líbenou od sluníčka, jako by do sálu přinášela světlo.

„To jsou nádherné šaty, Marlee! Vypadáš fantasticky!“

„Ó děkuju.“ Malinko zčervenala. „Bála jsem se, aby to nebylo trochu moc.“

„Vůbec ne! Věř mi, parádně ti seknou.“

159

„Chtěla jsem s tebou mluvit, ale ty ses neukázala. Můžeme se sejít zítra?“ zeptala se šeptem.

„Jasně. V Dámském salóně, dobře? Zítra je sobota,“ navrhla jsem stejně tiše.

„Fajn,“ souhlasila nadšeně.

Amy, která seděla před námi, se najednou obrátila. „Mám pocit, že mi padají sponky. Můžete se mrknout, holky?“

Marlee jí beze slova zajela štíhlými prsty do kudrlin a uvolněné vlásenky jí spravila.

„Je to tak lepší?“

Amy si povzdychla. „Jo, díky.“

„Americo, nemám na zubech rtěnku?“ ozvala se Zoe. Otočila jsem se doleva, odkud na mě až maniakálně cenila své bílé perličky.

„Ne, všechno v pořádku,“ odpověděla jsem, přičemž jsem koutkem oka zahlédla, jak Marlee souhlasně přikývla.

„Dík. Jak může být tak klidný?“ podivila se Zoe nad Maxonem, který právě hovořil s natáčecím týmem. Nato se ohnula, hlavu si strčila mezi kolena a dala se do dechového cvičení.

S Marlee jsme si vyměnily pobavené pohledy a měly jsme co dělat, abychom se nerozesmály. Radši jsme se na Zoe přestaly dívat a zaměřily se spíš na místnost a na šaty ostatních dívek.

Některé se oblékly do svůdně červené nebo živě zelené, ale žádná nebyla v modré. Olivia zašla dokonce tak daleko, že vsadila na oranžovou. Přiznávám, že o módě toho moc nevím, ale

s Marlee jsme se shodly, že někdo měl Olivii při výběru poradit.

V oranžové měla její plet' nazelenalý odstín.

Dvě minuty před zahájením natáčení nám došlo, že Olivia není zelená kvůli šatům. Velmi hlasitě se vyzvracela do nejbližšího odpadkového koše a zhroutila se na podlahu. Nato se k ní vrhla 160

Silvia, spěšně jí otřela pot z čela a dostala ji na místo do zadní řady, přičemž před ní pro jistotu položila malý lavor.

Hned před Olivíí seděla Bariel. Ze svého místa jsem neslyšela, co k nebohé dívce mumlá, ale zdálo se, že Olivii varuje, aby se neopovážovala vrhnout v její blízkosti.

Maxon nejspíš rozruch zaznamenal, protože se otočil směrem ke stupínkům. Jenže Bariel ani Olivia ho nezajímal, díval se to-tiž na mě. Rychle – tak rychle, že jinému by to připadalo jako obyčejné poškrábání – si sáhl na ucho a zatahal si za něj. Napodobila jsem ho a pak jsme se každý obrátili jiným směrem.

Představa, že se u mě po večeři princ zastaví, mě úplně rozrušila.

Vtom se ozvala státní hymna a na drobných obrazovkách rozmístěných dokola místnosti se objevil státní znak. Posadila jsem se zpříma. Myslela jsem jen na to, že mě naši uvidí v televizi, a přála jsem si, aby na mě byli pyšní.

Na pódiu promluvil nejdřív král Clarkson, a to o krátkém a neúspěšném útoku na palác. Neúspěšným bych ho tedy nenazvala, protože většinu z nás vyděsil k smrti. Pak následovalo jedno oznámení za druhým. Snažila jsem se soustředit na každé z nich, ale moc mi to nešlo. Zprávy jsem byla zvyklá sledovat z pohodlného gauče, s miskou popcornu a přitom poslouchat komentáře mojí rodiny.

Mnoho oznámení se týkalo rebelů. Rádci na ně svalovali vinu za spoustu problémů. Kvůli nim se zpozdila stavba silnic v Sum-neru a v Atlinu chyběli strážníci, protože museli jet do St. George, aby tam pomohli uklidnit nepokoje vyvolané rebely. Netušila jsem ani, že se něco takového děje. Začínalo mě zajímat, kolik toho o rebelech vlastně víme. Něco jsem slyšela a viděla během svého dospívání a něco jsem se dozvěděla od svého příjezdu do paláce.

161

Nejspíš jsem tomu nerozuměla, ale nezdálo se mi fér obviňovat je ze všeho, co v Illeji nefunguje.

Najednou se odnikud zjevil Gavril a vkročil na scénu, odkud ho už vítal konferenciér.

„Dobrý večer, všichni. Dnes vám přináším zvláštní oznámení.

Selekce běží teprve týden a už se s námi rozloučilo osm dívek!

Tím princovi Maxonovi zůstává na výběr dvacet sedm krásek. Příští týden se budou Zprávy z Illejského kapitolu věnovat z větší části těmto úžasným mladým dámám.“

Na spáncích mi vyrazily kapičky potu. Jen sed' a hezky se usmívej... To bych ještě zvládla. Ale odpovídat na otázky? Věděla jsem, že tu hloupou soutěž nevyhrají, ale o to mi ani nešlo. Jen jsem se vážně, vážně nechtěla ztrapnit před celou zemí.

„Než se dostaneme k soutěžícím, pojďme si dnes večer popovídat s nejdůležitějším mužem našeho programu. Jak se dnes večer máte, princ Maxone?“ zajímal se Gavril. Maxon ztuhl šokem.

Neměl u sebe ani mikrofon, natož připravené odpovědi.

Ještě než mu Gavril strčil svůj mikrofon k obličejí, zachytila jsem Maxonův pohled a spiklenecky jsem na něj mrkla. To ho

povzbudilo natolik, že se dokonce usmál.

„Mám se velmi dobře, Gavrile, děkuji.“

„Užíváte si dámské společnosti?“

„Jistě! Je mi velkým potěšením, že můžu tyto dámy poznat.“

„Jsou všechny tak rozkošné a milé, jak se zdají?“ vyzvídal Gavril. Maxonovu odpověď jsem znala dřív, než ji vyřkl. Bylo jasné, že odpoví ano... nebo tak něco.

„Ehm...“ Maxon se podíval přes Gavrilovo rameno přímo na mě. „Téměř všechny.“

„Téměř všechny?“ užasl moderátor. Pak se obrátil na nás. „Byla k vám snad některá zlá?“

162

Dívky se naštěstí tiše rozhihňaly, tak jsem se k nim přidala. Ty jeden zrádce!

„Co ošklivého vám mohla tahle děvčata provést?“ nadhodil

Gavril zvědavě k Maxonovi.

„No, to bylo tak.“ Maxon si přehodil nohu přes nohu a uvelebil se v křesle. Takhle uvolněného jsem ho do té doby snad ještě neviděla. Sice si mě dobíral, ale mně to nevadilo. Tahle jeho stránka se mi líbila a přála jsem si, aby ji ukazoval častěji. „Jedna si mě dovolila hned na první schůzce celkem drsně okřiknout.

Dostal jsem pěkně vynadáno.“

Nad princovou hlavou si král a královna vyměnili překvapené pohledy. Zdálo se, že o tom slyší také poprvé. Dívky kolem mě se zmateně obracely jedna na druhou. Zaslechla jsem teprve až Marlee.

„Nevzpomínám si, že by na něj někdo v Dámském salónu řval, ty ano?“

Maxonovi očividně vypadlo z hlavy, že to mělo zůstat tajemstvím.

„Podle mě to přehání, aby to znělo legračněji. Mluvila jsem s ním trochu vážněji, možná myslí mě.“

„Vynadáno? Ale za co?“ pokračoval Gavril.

„Vlastně jsem to ani moc nepochopil. Pravděpodobně šlo o nějaký záchvat, protože se jí moc stýskalo po domově. A proto jsem jí také, samozřejmě, odpustil.“ Maxon byl v naprosté pohodě a s Gavrilem mluvil, jako by byli v místnosti jediní. Slíbila jsem si, že později ho pochválím za to, jak skvěle si vedl.

„Takže je stále mezi námi?“ Gavril se zeširoka usmál a pohledem přejel celou sbírku dívek. Pak se otočil zpět k princovi.

„No ano. Je stále zde,“ potvrdil Maxon, přitom z Gavrila nepouštěl oči. „A ještě chvíli si ji tu hodlám nechat.“

Kapitola 15

q

Večeře mě zklamala. Musela jsem komorným připomenout, aby mi příště připravily volnější šaty, jinak jsem se nemohla pořádně najíst.

Všechny tři už na mě čekaly v komnatě, ale když mi chtěly pomoci se svlékáním, vysvětlila jsem jim, že si potřebuju róbu ještě chvíli nechat na sobě. Anne se dovtípila jako první. Pochopila, že se má stavět Maxon, protože obvykle jsem se nemohla dočkat, až z úzkých šatů vyklouznu.

„Přejete si, abychom dnes v noci zůstaly déle? Žádný problém,“

ujistila mě Mary a její hlas prozradil, jak moc v to doufá. Jenže po první Maxonově návštěvě u mě v komnatě jsem se rozhodla,

že nejlepší bude, když je pošlu co nejdřív pryč. Kromě toho jsem nechtěla, aby na mě do jeho příchodu jen tak koukaly.

„Ne, ne. Jen běžte. Kdybych měla později problém se svlékáním, tak na vás zazvoním.“

Zdráhavě opustily komnatu a nechaly mě samotnou. Netušila jsem, kdy má Maxon přijít, ale nechtělo se mi dávat do čtení, pokud bych pak musela zase přestat, ani si sednout ke klavíru, po-164

kud bych od něj musela zase hned vyskočit. Nakonec jsem se jen posadila na postel a čekala. Přitom jsem nechala volně proudit své myšlenky. Uvažovala jsem o Marlee a o tom, jak je laskavá.

Došlo mi, že až na několik drobností toho o ní vím strašně málo.

Přesto jsem jí důvěřovala a její chování ke mně mi nepřišlo hrané. Potom se mi vybavily dívky, které naopak hlavně předstíraly.

Zajímalo mě, jestli to Maxon dokáže poznat.

Zdálo se, že jeho zkušenosti s ženami jsou zároveň veliké i malé.

Choval se jako pravý džentlmen, ale jakmile se k ženě dostal blíž, začal být docela neohrabaný. Jako by věděl, jak jednat s dámou, ale netušil, co dělat na rande.

Naprostý opak Aspena.

Aspen.

Jeho jméno, jeho obličej a vzpomínka na něj mě přistihly natolik nepřipravenou, že jsem to musela rozdýchat. Aspen. Co asi právě dělá? V Karolíně se blížil zákaz vycházení. Aspen byl nejspíš ještě v práci, pokud tedy nějakou ten den měl. Možná byl venku s Brennou, nebo s někým, s kým se po našem rozchodu

rozhodl trávit čas. Jedna moje část toužila vědět... Jiná moje část na to chtěla okamžitě přestat myslet.

Podívala jsem se na skleněnou nádobu na nočním stolku. Jak jsem ji zvedla, její dno obkroužila zbylá pence, úplně osamocená.

„Já taky,“ zašeptala jsem. „Já taky.“

Byla hloupost, že jsem si ji nechala? Všechno ostatní jsem mu vrátila, tak proč ne tenhle penízek? Má to být snad jediná památka na to, co jsem opustila? Jednou tu penci ve sklenici ukážu své dceři a budu jí vyprávět o své první lásce. O té, o které nikdo nevěděl.

Děle jsem se svými starostmi zabývat nemohla, protože se ozva-lo Maxonovo rozhodné zaklepání na dveře. Nešla jsem mu normálně otevřít – přímo jsem běžela, aniž bych chápala proč.

165

Máchnutím jsem otevřela dokořán a na prahu objevila udiveného Maxona.

„Kde jsou probůh vaše komorné?“ zeptal se a přitom nahlédl do komnaty.

„Pryč. Dala jsem jim volno hned po večeři.“

„To děláte každý den?“

„To určitě. Jako bych se z těchhle šatů dokázala vysoukat sama, pěkně děkuju.“

Maxon nadzvedl obočí a usmál se. Zrudla jsem. Nic jsem tím nenaznačovala.

„Něco na sebe hod'te, venku je chladno.“

Když jsme spolu procházeli chodbou, byla jsem ještě trochu

ztracená ve svých myšlenkách a Maxon nebyl zrovna mistr v za-hajování konverzace. Přesto jsem se do něj téměř okamžitě zavěsila. Těšilo mě, že je to mezi námi tak neformální.

„Jestli od sebe budete komorné neustále odhánět, budu vám muset postavit před komnatu stráž,“ řekl.

„To ne! Nemám ráda, když mě někdo kontroluje.“

Maxon se rozesmál. „Ani byste o ní nevěděla, stála by venku před dveřmi.“

„Ale věděla,“ odporovala jsem. „Cítila bych její přítomnost.“

Princ si schválně přehnaně povzdychl. Byla jsem do toho naše-ho pošťuchování tak zabraná, že Celesty, Emmicy a Tiny jsem si všimla, teprve až když došly téměř k nám. Jak se chystaly projít kolem nás do svých komnat, vzrušeně si šeptaly.

„Dámy,“ pozdravil je Maxon s mírným kývnutím hlavy.

Došlo mi, že byla pěkná hloupost myslet si, že nás spolu nikdo neuvidí. Ucítila jsem, jak rudnu v obličej, aniž bych přesně věděla kvůli čemu.

Dívky se princi uklonily a pokračovaly v chůzi. Zatímco jsme se 166

od nich vzdalovali, ohlédla jsem se přes rameno. Emmica a Tiny se tvářily zvědavě. Jistě se to chystaly roznést všem ostatním soutěžícím. Musela jsem se připravit na to, že mě druhý den obklíčí, aby mě podrobily výslechu. Celesta mě nenávisťně propichovala očima. Určitě to ode mě brala jako velikánskou křivdu.

Otočila jsem se zpátky a pronesla první, co mi přišlo na mysl.

„Říkala jsem vám, že až nastane po útoku klid, i ty nejvyděšenější dívky nakonec zůstanou.“ Nevěděla jsem, které přesně chtěly palác opustit, ale šuškal se, že Tiny byla jednou z nich.

Při napadení omdlela. Někdo mluvil také o Bariel, ale tomu jsem nevěřila. To byste jí dřív museli vyrvat královskou korunu z mrt-volně ztuhlých rukou.

„To pro mě byla velká úleva,“ poznamenal Maxon a znělo to upřímně.

Chvíli mi trvalo, než jsem přišla na vhodnou odpověď, protože takovou reakci jsem od něj nečekala. Navíc jsem se soustředila na to, abych neškobrtla na podpatcích. Nebyla jsem zvyklá scházet s nimi schody a přitom být zaklesnutá do někoho jiného.

Kdybych ale uklouzla, aspoň by mě zachytil.

„A mě naopak napadlo, že by vám to vlastně pomohlo,“ řekla jsem, když jsme sestoupili do prvního poschodí a mně se zase podařilo srovnat s ním krok. „Umím si totiž představit, jak

musí být těžké vybrat si jednu dívku ze všech. Možná by to bylo jednodušší, kdyby vám je pomohly vytrdit okolnosti.“

Maxon pokrčil rameny. „To nejspíš ano. Ovšem takhle jsem to vůbec nebral, to vás ujišťuju.“ Tvářil se skoro ublíženě. „Dobrý večer, pánové,“ pozdravil strážce, které nám bez váhání otevřely dveře vedoucí ven. Možná jsem měla přece jenom využít Maxonovy nabídky a mít kdykoli stejně automatický vstup do zahrady.

Představa, že bych mohla tak snadno unikat, byla skutečně lákavá.

167

„Tomu nerozumím,“ namítla jsem, když mě dovedl k lavičce – k naší lavičce – a nechal mě posadit se čelem ke světlům paláce.

Potom si sedl vedle mě a otočil se opačným směrem, takže jsme si při povídání viděli do tváře.

Vypadalo to, že se zdráhá, jestli se mi svěčit, nebo ne, ale nakonec se nadechl a promluvil.

„Možná jsem jen lichotil sám sobě, když jsem si myslel, že stojím za nějaký ten risk. Ne že bych chtěl někoho vystavovat nebezpečí!“ upřesnil. „Tak to nemyslím, ale... Já nevím. Copak nikdo z vás nevidí, co všechno riskuju *já*?“

„Ehm, ne. Vy máte v paláci své rodiče, kteří vám můžou poradit. My ostatní žijeme podle vašeho harmonogramu. Všechno ve vašem životě zůstalo stejné, ale naše se přes noc úplně změnily. Co vy byste mohl probůh riskovat?“

Maxon na mě zůstal šokovaně hledět.

„Americo, sice tu mám rodiče, ale představte si, jak trapně mi asi je, když mě sledují při pokusech o první rande. Nejen oni, ale i celá země! A co hůř, vždyť nejde ani o normální schůzky.

A že žijete podle mého harmonogramu? Uvědomte si, že když nejsem v soutěži, velím vojákům, vytvářím zákony, zlepšuju rozpočty... posledních pár dní to navíc dělám úplně sám a můj otec jen sleduje, jak narážím na vlastní hloupost, protože nejsem tak zkušený jako on. A když dojde nevyhnutelně na nějakou moji chybu, přijde mě opravit. Zatímco se snažím pracovat na spous-tě věcí, vy – myslím, všechny dívky – jste jediné, na co myslím.

Děsí mě, kolik vás je!“

Ještě jsem ho neviděla, aby tolik máchal rukama a dokola si s nimi zajížděl do vlasů.

„Vy si myslíte, že se můj život nemění? Jakou mám podle vás šanci, že mezi vámi najdu spřízněnou duši? Budu mít velké štěstí, 168 jestli najdu aspoň někoho, kdo mě až do konce života zvládne snášet. Co když jsem ji už poslal domů? Jenom proto, že jsem se spoléhal na nějaké zajiskření, ke kterému mezi námi nedošlo? Co když mě při prvním problému opustí? Co když si žádnou nevy-beru? Co si počnu pak, Americo?“

Do řeči se pustil rozčileně a vášnivě, ale uzavřel ji zoufalým tónem. Otázky na jejím konci nebyly vůbec rétorické, protože odpověď chtěl skutečně znát. Co udělá, pokud nenajde tu, která by se aspoň vzdáleně přibližovala ženě, do níž by se mohl skutečně

zamilovat? Ačkoli to nejspíš nebyla jeho hlavní starost. Ještě víc se obával, že žádná nebude milovat jeho.

„Já osobně si myslím, že svou spřízněnou duši najdete, Maxone. Opravdu.“

„Vážně?“ Moje předpověď mu dodala naději.

„Rozhodně.“ Položila jsem mu ruku na rameno a samotný ten dotek jako by ho uklidnil. Napadlo mě, že moc lidí se ho obvykle asi nedotýká. „Jestliže je váš život tak vzhůru nohama, jak říkáte, pak tady někde musí být ta pravá. Z vlastní zkušenosti vím, že opravdová láska se objevuje tehdy, když v ni vůbec nedoufáte.“

Slabě jsem se na něj usmála.

Prince moje slova viditelně potěšila. Konejšila jsem se jimi i já, protože jsem jim vážně věřila. Pokud jsem sama lásku neměla, chtěla jsem alespoň pomoci Maxonovi, aby našel tu svou.

„Doufám, že si budete rozumět s Marlee. Je neuvěřitelně roz-

tomilá.“

Maxon se divně zašklebil. „Vypadá tak.“

„Co je? Vám se roztomilá nelíbí?“

„Ne, ne. Róztomilá je fajn.“

Víc to nerozvedl.

„Co pořád hledáte?“ zeptal se zničehonic.

169

„Cože?“

„Neustále tčkáte očima. Vidím, že mi věnujete pozornost, ale jako byste něco hledala.“

Došlo mi, že se nemýlí. Během jeho krátkého proslovu jsem pohledem prozkoumala zahradu, okna paláce a dokonce i věže na hradbách. Začínala jsem být paranoidní.

„Lidi... kamery...“ Potřásla jsem hlavou a přitom se dívala někam do tmy.

„Jsme tu sami. Jen tamhle u dveří je stráž.“ Maxon ukázal

na osamělou postavu ve světle lampy. Měl pravdu, ven za námi nikdo nešel a okna byla sice rozsvícená, ale prázdná. To jsem si ověřila už předtím, ale ráda jsem to od něj měla potvrzené.

Trochu jsem se uvolnila.

„Vy nemáte ráda, když se na vás lidi dívají, je to tak?“ vyzvídal.

„Moc ne. Jsem radši, když mě radary nezachytí. Na to jsem taky zvyklá, víte?“ Vyhnula jsem se jeho očím a sledovala vzory kamenné dlažby pod mýma nohama.

„To budete muset změnit. Až odtud odejdete, zvědavců se už do konce života nezbavíte. Moje máma zůstala v kontaktu s některými ženami, které s ní prošly Selekcí, a všechny jsou stále považovány za důležité osoby.“

„Super!“ zanaříkala jsem. „Tak to je další věc, kvůli které se nemůžu dočkat návratu domů.“

Maxon se tvářil omluvně a já jsem odvrátila hlavu. Znovu jsem si uvědomila, kolik mě ta hloupá soutěž stojí. Nikdy už to nemělo být normální. Přišlo mi to nefér...

Rychle jsem se ale vzpamatovala. Nemohla jsem si vylívat zlost na Maxonovi. Byl stejná oběť jako my ostatní, i když trochu jinak. Povzdychla jsem si a podívala se na něj zpátky. Z výrazu jeho tváře jsem poznala, že se k něčemu odhodlává.

170

„Americo, smím se vás zeptat na něco osobního?“

„Uvidíme,“ nadhodila jsem. Maxon se na mě chabě usmál.

„To jen... no, připadá mi, že se vám tady moc nelíbí. Vadí vám pravidla a celá soutěž, také pozornost reportérů, šaty a... aspoň že vám u nás chutná,“ zasmál se. Také mě to pobavilo. „Stýská se vám po domově a po vaší rodině... a mám pocit, že i po dalších lidech. Máte co dělat, abyste své emoce držela na uzdě.“

„No jo.“ Zakoulela jsem očima. „Já vím.“

„Přesto chcete zůstat tady a radši dál trpět, než abyste se vrátila domů. Proč?“

Jako bych měla knedlík v krku. Hlasitě jsem polkla.

„Já netrpím... Vždyť vy víte proč.“

„Dobře, někdy vypadáte v pohodě. Občas vás vidím, jak se smějete s ostatními, a u jídla jste spokojená, to ano. Jindy se ale tváříte strašně smutně. Řeknete mi proč? Vyprávějte mi.“

„O nic velkého nejde, jen další zhrzená láska. Nestojí to za řeč, věřte mi.“ *Prosím, nenutíte mě. Nechci brečet.*

„Když já bych vážně moc rád slyšel nějaký zamilovaný příběh, který se stal venku, před hradbami paláce a mimo zdejší pravidla... Prosím.“

Jenže já jsem si to tajemství nechávala pro sebe tak dlouho, že jsem o něm neuměla zformulovat ani větu. Navíc vzpomínky

na Aspenu mě příliš bolely. Dokážu vůbec nahlas vyslovit jeho jméno? Zhluboka jsem se nadechla. Maxon byl můj přítel a sna-

žil se ke mně být milý. Také ke mně byl upřímný...

„Ve světě tam venku,“ začala jsem a ukázala na rozlehlé hradby,

„si kasty pomáhají navzájem. Někdy. Například od mého otce

si tři rodiny pravidelně kupují každá aspoň jeden obraz a já zase o vánocích zpívám pro několik rodin, které si mě vždycky povolají. Jsou to naši mecenáši, chápete?

171

No a my jsme něco jako mecenáši pro jeho rodinu. Jsou to Šes-tí. Když si můžeme dovolit zaplatit někoho na úklid nebo když potřebujeme pomoc s inventářem, vždycky zavoláme jeho matku.

Znám ho už od dětství. Je starší než já, věkem se blíží spíš k brá-

chovi, ke Kotovi. Jako kluci si spolu hráli trochu drsně, tak jsem se jim radši vyhýbala.

Kota je výtvarník jako táta. Před pár lety prodal za velké peníze jednu kovovou sochu, na

které pracoval celé roky. Možná jste o něm slyšel.“

Maxon si pro sebe vyslovil „Kota Singer“. Několik vteřin nato se mu očividně rozsvítilo.

Odhodila jsem si vlasy z ramen a dopředu se obrnila.

„Měli jsme z něj velkou radost, na tom kusu se vážně nadřel.

Tehdy jsme ty peníze taky strašně potřebovali a všem se nám ule-vilo. Jenže Kota si skoro všechny nechal pro sebe. Ta jedna socha ho vynesla na vrchol, každý den mu chodily nové zakázky. Dneska má kilometrovou čekací listinu a účtuje si nehorázné sumy, protože si to může dovolit. Sláva mu trochu stoupla do hlavy.

Pátí takovou pozornost obvykle nemají.“

Naše pohledy se setkaly a já si znovu uvědomila, že k neviditelnosti se už nikdy nevrátím, ať se mi to líbí, nebo ne.

„Nakonec se Kota rozhodl, že se osamostatní. Když se moje

starší sestra vdala, přišli jsme už o její plat. A Kota nás nechal na holičkách, jakmile začal vydělávat pořádné peníze.“ Položila jsem Maxonovi dlaně na hrudník, abych zdůraznila svoje následující slova. „Tohle se nedělá. Rodina se jen tak neopouští. Mu-síme stát při sobě, jinak... jinak nepřežijeme.“

Z princových očí číselo pochopení. „Nechal si všechno pro sebe? Chtěl si snad zaplatit postup do vyšší kasty?“

Přikývla jsem. „Umínil si, že se stane Druhý. Kdyby mu stačí-

172
lo být Třetí nebo Čtvrtý, mohl si takový titul zaplatit a pomoci nám, jenže on je úplně posedlý. Přitom si žije víc než pohodlně.

Jde mu prostě jen o tu zatracenou nálepku a nezastaví se, dokud ji nedostane.“

Maxon potřásl hlavou. „To by mohlo trvat celý život.“

„To mu asi nevadí. Stačí, že bude mít dvojku na náhrobku.“

„Rozumím tomu dobře, že už si nejste tolik blízcí?“

Povzdychla jsem si. „Teď zrovna ne. Ze začátku jsem si myslela, že mi možná něco uniklo. Že se třeba jen snaží o nezávislost, ne o to, aby se od nás vyloženě odřízl. Proto jsem byla na jeho straně, a když si zařizoval byt a ateliér, šla jsem mu pomoci. Zavolał si i tu rodinu Šestých, která u nás často uklízela. Jejich nejstarší syn byl ochotný a nadšený, že může pro Kotu pracovat, a pomohl mu dát všechno do pořádku.“

Odmlčela jsem se, abych zapátrala ve svých vzpomínkách.

„Takhle jsme se tam potkali... Já jsem vybalovala nějaké krabi-ce a vtom jsme se na sebe podívali a najednou mi nepřipadal tak starý a drsný jako dřív. Předtím jsme se nějaký čas nevidali, víte?

A najednou už jsme nebyli děti.

Celý ten den, co jsme stěhovali, jsme se o sebe jakoby *náhodně* otírali. Sem tam se na mě podíval nebo zasmál a já jsem se poprvé cítila doopravdy naživu. Prostě... úplně jsem se do něj zbláznila.“

Vtom se mi zlomil hlas a slzy, které jsem se snažila potlačit, mi vytryskly do očí.

„Bydlíme docela blízko u sebe, takže jsem se tehdy často pro-cházela a doufala, že ho třeba zahlédnu. Když k nám jeho matka chodila uklízet, občas se taky objevil. Jen jsme na sebe koukali, nic víc jsme ani nemohli.“ Tiše jsem zavzlykala. „On je Šestý a já Pátá, existují zákony... a pak taky moje matka! Ježíši, ta by zešílela. Nikdo o nás nesměl vědět.“

173

Jak stres z tajemství pomalu vyplavával na hladinu, moje ruce sebou trochu křečovitě škubaly.

„Brzy nato se mi začaly objevovat anonymní vzkazy na okně, v kterých se psalo, že jsem krásná nebo že zpívám jako anděl.

Věděla jsem, že jsou od něj.

K mým patnáctinám mi máma uspořádala oslavu a pozvala i jeho rodinu. Během večírku mě nenápadně zatlačil do kouta a předal mi přáníčko. Řekl mi, abych si ho přečetla, až budu o samotě. Když se mi to povedlo, otevřela jsem ho a nenašla ani jeho jméno ani žádné blahopřání. Jen „Stromový domek. O půlnoci“.

Maxon vytřeštil oči. „O půlnoci? Ale...“

„Měl byste vědět, že illejský zákaz vycházení moc nerespektuju.“

„Mohla jste se dostat do vězení, Americo,“ zalapal po dechu a nechápavě potřásl hlavou.

Pokrčila jsem rameny. „Tehdy mi na tom nezáleželo. Už před naší první schůzkou jako bych létala v oblacích. Věděla jsem, že jde o něj, protože jsem poznala jeho písmo. Stejně jako na ano-nymech. Byla jsem mu vděčná, že to všechno dokázal utajit. Při-

šel i na způsob, jak být spolu. Jenom jsem nemohla uvěřit, že chtěl být se *mnou*.

Tu noc jsem nešla spát a čekala jsem u okna do zadního dvor-

ku. Kolem půlnoci jsem uviděla, jak někdo leze do stromového domku. Vzpomínám si, že jsem si šla ještě vyčistit zuby, jen pro případ. Vyklouzla jsem z domu a vyšplhala na strom. A on tam vážně seděl. Vůbec jsem tomu nevěřila.

Nepamatuju si, jak to začalo, ale brzy jsme si svěřili, co jeden k druhému cítíme, a pořád jsme se smáli, protože jsme měli oba velkou radost, že je to vzájemné. A to, že porušuju zákaz vychá-

zení a lžu rodičům, mi bylo úplně jedno. Neřešila jsem ani to, že 174

jsem každý z jiné kasty. Nedělala jsem si starosti o budoucnost.

Záleželo mi jen na tom, aby mě miloval...

A on mě skutečně miloval, Maxone, opravdu... “

Další slzy. Chytila jsem se za hrudník, protože jsem ze ztráty Aspenu pocítila tak strašnou úzkost jako nikdy předtím. Mluvit o tom nahlas bylo ještě horší, než na to jen myslet. Zbývalo ale dokončit příběh.

„Takhle tajně jsme se scházeli dva roky. Bylo nám spolu krásně, akorát jeho pořád trápilo, že se k sobě musíme jen plížit a že mi nemůže dát to, co si podle něj zasloužím. Když mi přišla přihlá-

ka do Selekce, trval na tom, abych to zkusila.“

Maxonovi poklesla čelist.

„Já vím. Zní to nelogicky, jenže kdybych do toho nešla, jemu by to už navždycky vrtalo hlavou. Kromě toho jsem si *doopravdy* myslela, že mě nevyberou. Jak by mohli?“

Rozhodila jsem zoufale rukama. Ještě pořád jsem byla z toho všeho zmatená.

„Od jeho mámy jsem se dozvěděla, že šetří peníze, aby se oženil s jakousi záhadnou dívkou. To mě nadchlo. Ten večer jsem mu

připravila večeři jako překvapení. Myslela jsem, že ho tak přiměju, aby se vymáčkl a požádal mě o ruku. Hrozně moc jsem se těšila.

Jenže když všechno to jídlo uviděl, myslel jen na peníze, co jsem za něj utratila, a rozčílil se. Je dost hrdý, to on o mě chtěl pečovat, nemělo to být naopak. V tu chvíli mu asi došlo, že toho nikdy nebude schopný. Tak se se mnou radši rozešel...

O týden později mě vylosovali do soutěže.“

Maxon něco neslyšně zašeptal.

„Naposledy jsem ho viděla při loučení s městem,“ dokončila jsem příškrčeně. „Byl tam s jinou.“

„COŽE?!“ vykřikl Maxon.

175

Zabořila jsem si obličej do dlaní.

„Nejvíce mě na tom štve, že za ním pálí i jiné holky, vždycky za ním pálily, a on teď už nemá důvod, aby je odmítal. Možná chodí s tou holkou, co byla na náměstí, možná ne. Já nevím.

Stejně s tím nemůžu nic dělat. Kdybych se teď měla vrátit domů a potkávat ho... To prostě nemůžu, Maxone...“

Brečela jsem a brečela a Maxon na mě nijak nespěchal. Promluvila jsem, teprve až slzy trochu ustoupily.

„Přála bych vám, abyste našel dívku, bez které nebudete moct žít. Opravdu bych vám to přála. Taky doufám, že nikdy nepoznáte, jaké to je zkoušet žít bez ní.“

Maxonův obličej odrážel mou vlastní bolest. Jako by cítil moje zlomené srdce. Ale bylo v tom ještě něco víc, vypadal naštvaně.

„Moc mě to mrzí, Americo. Já nevím...“ Mírně znejistěl.

„Hodí se teď, abych vás pohladil po rameni?“

Tím mě rozesmál. „Ano. Zrovna teď se to hodí výborně.“

Na takové gesto se sice tvářil stále skepticky, ale místo toho, aby mě jen pohladil, nahnul se ke mně a pokusil se mě obejmout kolem ramen.

„Zatím jsem objímal jen svou matku. Je to takhle správně?“
zeptal se.

Zasmála jsem se. „Objmout špatně snad ani nejde.“

Asi po minutě jsem promluvila znovu. „Já vím, jak to myslíte.

Kromě rodiny taky nikoho neobjímám.“

Po dlouhém dni, náročném oblékání, natáčení zpráv, večeri a povídání jsem se cítila úplně vyčerpaná. Bylo mi příjemné, že mě Maxon jen v tichosti objímá a sem tam mi rukou přejede

po vlasech. Nebyl zase tak neohrabaný, jak se zdál. Trpělivě po-

čkal, až se mi zase zklidní dech, a teprve pak se odtáhl, aby se mi podíval do očí.

176

„Americo, slibuju, že vás tu nechám, co nejdéle to půjde. Až v soutěži postoupíme na Elitu, z ní si mám vybrat jen tři dívky a pak si určit manželku. Přísahám, že vy v té trojici budete. Nenechám vás odejít, dokud to půjde, nebo dokud nebudete připravená.“

Přítakala jsem.

„Vím, že se skoro neznáme, ale podle mě jste úžasná. Trápí mě, když vás vidím ztrápenou. Kdyby byl ten váš přítel tady, tak bych ho... tak bych ho...“ Maxon se otrásl a pak si povzdychl. „Je mi to moc líto, Americo.“

Přitáhl si mě zase k sobě a já jsem si položila hlavu na jeho široké rameno. Věděla jsem, že on svůj slib dodrží. Tak jsem se uvelebila na místě, kde bych nikdy nečekala, že najdu opravdo-vou útěchu.

Kapitola 16

q

Následující ráno mě při probuzení tížila oční víčka. Zatímco jsem si je mnula, aby mě přestala bolet, vzpomínala jsem na všechno, co jsem Maxonovi řekla, a cítila jsem přitom úlevu. Přišlo mi legrační, že zrovna v paláci – ve zlaté kleci – můžu konečně otevřeně mluvit o svých emocích.

Maxonův slib mě ujistil o tom, že jsem u něj v bezpečí. Celý proces vybírání jedné dívky ze všech soutěžících mohl trvat týden, nebo dokonce i měsíce. Získala jsem tak čas a místo, které jsem potřebovala. Nebyla jsem si jistá, jestli rozchod s Aspenem vůbec někdy překonám. Kdysi jsem slyšela svou mámu mluvit

o tom, že první lásku si už navždycky neseme s sebou. Po takové době daleko od něj bych se ale mohla začít cítit normálně dřív spíš než později.

Komorné se mě na opuchlé oči nevyptávaly, jen je zamaskovaly. Nevyzvíдалy ani kvůli mým rozčuchaným vlasům, prostě je učesaly. A já jsem jim za to byla vážně vděčná. Nebylo to jako doma, kde každý viděl, že jsem smutná, ale nic s tím nedělal.

178

Na svých komorných jsem poznala, že si o mě dělají starosti, ale místo toho, aby mě vyslyšely, postaraly se o mě s velkou péčí.

Kolem desáté jsem byla přichystaná začít svůj den. Byla sobota, takže nás nečekal žádný program, ale také to byl jediný den, kdy se po nás chtělo, abychom všechny zůstávaly v Dámském salónu.

O sobotách přijížděli do paláce hosté a my jsme měly být připravené pro případ, že by se s námi chtěli setkat. Nebyla jsem z toho zrovna nadšená, ale aspoň jsem si mohla poprvé obléknout své nové džíny. Ještě nikdy předtím se mi nestalo, aby mi kalhoty tak dokonale sedly. Doufala jsem, že když jsme s Maxonem zadobře, nechá mi je, až budu odjíždět.

Pomalu jsem sešla schody, stále trochu unavená z předešlé noci. Než jsem vstoupila do Dámského salónu, už do chodby se ke mně doneslo vzrušené šuškáání. Když jsem vešla dovnitř, Marlee mě popadla za ruku a odtáhla ke dvěma židlím v rohu místnosti.

„No konečně! Čekám na tebe,“ řekla.

„Promiň, Marlee, včera jsem si šla lehnout pozdě a dneska ráno jsem zaspala.“

Zdálo se, že postřehla smutek, který mi v hlase zbyl, ale ohleduplně se radši zaměřila na moje džíny. „Ty jsou fantastické.“

„To teda jo. Jsou pohodlnější než cokoli, co jsem na sobě kdy měla,“ pronesla jsem o něco veseleji. Rozhodla jsem se vrátit ke starému pravidlu: Aspen do paláce nepatří. Zahnala jsem veš-

keré myšlenky na něj a soustředila se jen na svou druhou nejoblíbenější osobu v královském sídle. „Nezlob se, že jsi na mě musela čekat. O čem jsi chtěla mluvit?“

Marlee na okamžik zaváhala, a jak jsme si sedaly, kousla se do rtu. Nejspíš měla nějaké tajemství, protože nám našla místo daleko od ostatních.

179

„Vlastně teď, když na to myslím, napadá mě, že bych ti to asi neměla říkat. Někdy zapomínám, že jsme soupeřky.“

Aha. Její tajemství se týkalo Maxona. Tak to jsem na něj byla skutečně zvědavá.

„Marlee, já vím, jak ti je. Já tě taky беру jako kamarádku a nechce se mi na tebe myslet jako na nepřítele, chápeš?“

„No jo. Jsi tak milá, Americo. A lidi tě zbožňují. Podle mě vyhraješ pravděpodobně ty...“ Ta představa ji očividně trochu mrzela.

Měla jsem co dělat, abych se nezašklebila nebo se nerozesmála.

„Marlee, můžu ti svěřit tajemství?“ navrhla jsem s hlasem naplněným upřímností. Doufala jsem, že mi uvěří.

„Jistě. Cokoli.“

„Netuším, kdo to nakonec vyhraje, a může to být opravdu kdokoli v tomhle salónu. Každá si tady nejspíš myslí, že to bude právě ona. Pokud to nebudu já, přála bych si, abys to byla ty.“

Chováš se laskavě a spravedlivě. Podle mě bys byla skvělá princezna, vážně.“ Takhle jsem jí řekla téměř celou pravdu.

„A ty jsi zase chytrá a moc hezká,“ zašeptala. „Taky bys byla skvělá.“

Naznačila jsem jí hlavou úklonu. Bylo milé, že si to o mně myslí, jenže podobné komplimenty mě uváděly do rozpaků. Máma, May

i Mary... tolik lidí mi už řeklo, že bych byla dobrá princezna. Copak jsem své nedostatky viděla jako jediná? Nebyla jsem kultivovaná, neuměla jsem si udělat ve věcech pořádek. Byla jsem sobecká, měla příšernou povahu a nelíbilo se mi vystupovat na veřejnosti.

Nebyla jsem odvážná a pro práci princezny potřebujete velkou odvahu. Protože o to šlo. Ne o pouhé manželství, ale o pozici.

„Spousta holek mi tu přijde lepších, než jsem já,“ přiznala Marlee. „Každá má nějaké plus, které jí přede mnou dává náskok.“

180

„To je právě ono, Marlee. V téhle místnosti máme všechny něco zvláštního, ale kdoví, co přesně hledá Maxon?“

Marlee potřásla hlavou.

„Proto nemá cenu dělat si starosti. Můžeš mi říct, cokoli tě napadne. Já si tvoje tajemství nechám pro sebe. Fandím jen tobě, a jestli chceš, ty můžeš zase fandit mně. Je hezké mít tady nějaké přátele.“

Usmála se, pak se rozhlédla kolem, aby se ujistila, že nás nikdo neposlouchá.

„Byla jsem s Maxonem na schůzce,“ pošeptala mi.

„Vážně?“ užasla jsem. Nemohla jsem své nadšení udržet pod pokličkou. Zajímalo mě, jestli se Maxon v její společnosti dokázal trochu uvolnit. Také jsem chtěla vědět, jestli na něj Marlee udělala dojem.

„Poslal mi po komorných vzkaz, že by se se mnou chtěl vidět ve čtvrtek.“ Zatímco Marlee vyprávěla, s úsměvem jsem si vzpomněla, jak jsme se s Maxonem den předtím domluvili, že

podobné formality vypustíme. „Samozřejmě jsem odpověděla, že ano. Jak bych ho mohla odmítnout? Přišel si pro mě a pak jsme se procházeli v paláci. Mluvili jsme o filmech a vyšlo najevo, že se nám líbí kupa stejných. Tak jsme sešli až dolů, do suterénu.

Věděla jsi, že tam mají kino?“

„Ne.“ Nikdy jsem v žádném kině ani nebyla a těšila jsem se, až mi ho popíše.

„Je úžasné! Jsou tam široká křesla, co se dají sklopit, a můžeš si dát dokonce popcorn, mají tam na něj přístroj. Maxon si k němu stoupl a sám nám udělal jednu várku! Bylo to tak hezké, Americo. Napoprvé celou várku spálil, protože špatně odměřil olej. Musel zavolat služebnou, aby to uklidila, a pak to zkusil znovu.“

181

Zakoulela jsem očima. Ježiši, ty jsi tak neohrabaný, Maxone!

Ještěže Marlee to připadalo roztomilé.

„Pak jsme teda koukali na film, a když došlo na romantický závěr, vzal mě za ruku! Myslela jsem, že omdlím. Při té procházce jsem do něj sice byla zavěšená, jenže to je celkem normální.

V promítacím sále se mě ale dotkl...“ vzdychla a bezvládně se opřela do židle.

Nahlas jsem se zahihňala. Byla zamilovaná až po uši. Ano, ano, ano!

„Nemůžu se dočkat, až za mnou zase přijde. Je tak krásný, nemyslíš?“ zeptala se.

Na okamžik jsem se zarazila. „Jo, je celkem hezký.“

„Ale no tak, Americo! Musela sis přece všimnout těch jeho očí a jeho hlasu...“

„Pokud se ovšem nesměje!“ Při vzpomínce na Maxonův smích jsem se zazubila. Smál se roztomile, ale divně. Pokaždé přitom nejdřív krátce vydechoval ústy a pak se trhavě nadechoval nosem, jako by šlo o dva různé typy smíchu.

„Jo, fajn, směje se vážně legračně, ale je to miloučké.“

„Jasně, pokud se ti líbí poslouchat astmatický záchvat pokaždé, když řekneš nějaký vtip.“

Marlee se neudržela a smíchy se zlomila v pase.

„Dobře, dobře,“ nadechla se, jakmile se zase napřímila. „Něco se ti na něm ale přece musí líbit.“

Asi dvakrát nebo třikrát jsem otevřela pusu, ale hned jsem ji zase zavřela. Měla jsem na jazyku další vtipy na princovo konto, nechtěla jsem ho ovšem před Marlee moc shazovat. Tak jsem zauvažovala.

Co se mi na Maxonovi líbí?

„No, když se přestane hlídat a uvolní se, je celkem fajn. Tře-182

ba když mluví, aniž by kontroloval svoje slova, nebo když ho přistihneš, jak si něco prohlíží... jako by v tom hledal skrytou krásu.“

Marlee se usmála a já jsem pochopila, že ho vidí stejně.

„Navíc, když je s tebou, vypadá, že ho doopravdy zajímáš. Jako by zapomněl, že musí řídit celou zemi a má dalších tisíc úkolů.“

Skutečně se věnuje tomu, co má právě před sebou. To se mi taky líbí.

A... tohle nikomu neříkej, ale ty jeho ruce. Má nádherně mužné ruce.“ To už jsem celá zrudla. Já hloupá... Proč jsem jen nezůstala u jeho dobrých vlastností? Naštěstí Marlee se mojí poznámky nadšeně chytila a hned na ni navázala.

„Přesně! I pod silnou vrstvou oblečení mu jdou nahmatat svaly, že jo? Musí mít neuvěřitelnou sílu,“ vychrlila na mě.

„Nechápu, jak to? Vždyť sílu ani nepotřebuje, sedí pořád za psacím stolem. Je to zvláštní.“

„Možná rád posiluje před zrcadlem,“ zašklebila se Marlee a na-pnula drobné svaly na svých ručkách.

„Chacha! To bude určitě ono. Schválně, jestli se ho na to ze-ptáš!“

„V žádném případě!“

Zdálo se, že Marlee si schůzku skutečně užila. Proč o ní tedy Maxon mluvil předchozí večer tak zdráhavě? Z jeho reakce bych si myslela, že spolu žádné rande neměli. Že by se styděl?

Rozhlédla jsem se po místnosti a všimla si, že většina dívek se tváří napjatě nebo nespokojeně. Janelle, Emmica a Zoe pozorně poslouchaly, co jim vypráví Kriss, celá rozradostněná. Janelle přitom vypadala ustaraně a Zoe si okusovala nehty. Emmica si nepřítomně mnula místočko pod uchem, jako by ji bolelo. Kousek od nich si vzrušeně povídaly Celesta s Annou, které spolu 183

ve skutečnosti moc nekamarádily. Celesta se při řeči jako obvykle nafoukaně ušklíbala. Marlee si všimla, kam se dívám, a vysvětlila mi, co se děje.

„Ty, co jsou podrážděné, si s princem ještě nevyšly. Ve čtvrtek mi řekl, že jsem teprve jeho druhé rande o samotě. Snaží se pozvat každou z nás.“

„Myslíš, že je to vážně kvůli tomu?“

„No jo. Vezmi si nás dvě. Jsme obě v pohodě, protože jsme se s ním už setkaly jen mezi čtyřma očima. To, že nás hned po schůzce nevykopl, znamená, že jsme na něj udělaly dobrý dojem. Začíná se rozebírat, s kým si už vyšel a s kým ještě ne. Holky mají strach, že když je nechává tak dlouho čekat, nejspíš o ně nemá zájem. A že až se s nimi konečně setká, pošle je domů.“

Proč mi nic z toho neřekl? Copak jsme nebyli kamarádi? Kama-

rád by o tom přece mluvil. Podle úsměvů v místnosti se Maxon sešel nejméně s tuctem dívek. Předchozí noc jsme spolu zůstali dost dlouho, ale zvládl mě jenom rozplakat. Co je to za přítele, který si nechává svá tajemství pro sebe a namísto toho ze mě tahá ta moje?

Tuesday, co s neklidným výrazem ve tváři poslouchala Camille, se zvedla ze židle a rozhlédla se kolem. Když v rohu zmerčila Marlee a mě, rychlým krokem se k nám vydala.

„Hele, co jsi s ním dělala na rande?“ vyštěkla rovnou.

„Ahoj Tuesday,“ pozdravila ji Marlee vesele.

„Zmlkni!“ okřikla ji Tuesday a otočila se na mě. „Dělej, Americo, vysyp to!“

„Vždyť jsem vám to už řekla.“

„Ne, já myslím včera v noci!“ Vtom k nám přistoupila služeb-

ná, aby nám nabídla čaj, který jsem si chtěla vzít, jenže Tuesday ji odehnala pryč.

184

„Jak...?“

„Tiny vás viděla spolu,“ pokusila se mi Marlee vysvětlit, proč je Tuesday rozčilená. „Jsi jediná, která s ním byla o samotě už dvakrát. Holky, které s ním na schůzce ještě nebyly, si trochu stěžovaly. Podle nich to není fér. Jenže to není tvoje chyba, jestli se mu líbíš.“

„Je to nespravedlivé,“ naříkala Tuesday. „Já ho vídám zatím jenom při jídle, nikde jinde jsem ho ještě ani letmo nezahlédla. Co jste spolu vy dva probůh dělali?“

„My... ehm... šli jsme do zahrady. Ví, že ráda chodím ven.“

Jen jsme si povídali.“ Znervózněla jsem, jako bych provedla něco špatného. Tuesday na mě upírala oči tak naléhavě, že jsem se musela odvrátit. Přitom jsem si všimla, že nás od nejbližších stolů poslouchá několik dívek.

„Jen jste si povídali?“ zeptala se pochybovačně.

Pokřčila jsem rameny. „Přesně tak.“

Tuesday se zašklebila a odešla ke stolu, kde seděla Kriss. Celkem energicky ji vyzvala, aby jí i ona znovu pověděla o své schůzce. Zůstala jsem jako opařená.

„Jsi v pořádku, Americo?“ zajímala se Marlee a vtáhla mě zpět do reality.

„Ano. Proč?“

„Jsi naštvaná?“ Marlee starostlivě stáhla obočí.

„Ale ne. Nejsem. Všechno je v pohodě.“

Najednou, tak rychle, že kdyby neseseděly poblíž, ani bych to nepostřehla, Anna Farmerová – Čtvrtá, která se živila pěstováním na poli – se natáhla k Celestě a vrazila jí facku.

Několik dívek, včetně mě, zalapalo po dechu. Ty, kterým incident unikl, se zvědavě otočily. Nejvíc byla slyšet Tiny, která svým vysokým hlasem vyzvíдалa, co se stalo.

185

„Anno! Ne!“ povzdychla si Emmica.

Vteřinu nato Anně došlo, co provedla. Bylo jasné, že ji pošlou domů. Podle smlouvy jsme jinou soutěžící nesměly fyzicky napadnout. Emmica se k ní rozběhla, zatímco Anna v hrobovém

tichu seděla jako zařezaná. Obě to byly farmářky a velice brzy se sblížily. Nedokázala jsem si představit, jak bych se cítila, kdyby měla Marlee zničehonic odejít.

Annu jsem znala jen od vidění a ohromovala mě svou bouřli-

vostí. Nevypadala ovšem jako někdo přirozeně agresivní, kdo by chtěl ostatním ublížit.

Během útoku rebelů klečela na kolenou a modlila se.

Celesta ji k tomu nepochybně vyprovokovala, jenže to nebylo

možné dokázat vzhledem k tomu, že nikdo neseděl dost blízko, aby je slyšel. Bylo by to jen Annino slovo proti Celestinu, pokud by se to vůbec řešilo. Celesta by měla místnost plnou dívek, které by dosvědčily, že ji Anna udeřila. Maxon by také nemusel mít na vybranou a poslal by ji domů jako příklad pro ostatní.

Když si Anna uvědomila, že její pobyt v paláci je u konce, oči se jí zalily slzami. Celesta jí něco zašeptala a spěšně opustila sál.

Na večeri se Anna už neukázala.

Kapitola 17

q

„Kdo byl během třetí světové války prezidentem Spojených států?“ zkoušela nás Silvia.

Tohle jsem nevěděla, tak jsem sklopila oči a doufala, že mě Silvia nevyvolá. Naštěstí se přihlásila Amy a odpověděla.

„Prezident Wallis.“

Byly jsme shromážděné ve Velkém sále na hodině dějepisu.

Spíš než lekce to ale vypadalo jako test z historie. Ta byla jednou z oblastí, kde se naše vědomosti dost lišily. Všichni lidé neměli vždy stejné informace o tom, co byla pravda a co ne, a navíc měli i jiné vzdělání. Pro dějepis jsme u nás doma neměli sešity jako pro jazyk nebo matematiku, protože máma nás o minulosti učila pouze ústně. Nebyla jsem si ani jistá, jestli byly všechny její pří-

běhy skutečně pravdivé.

„Správně. Prezident Wallis řídil Spojené státy před čínskou invazí a vedl je i po celou válku,“ potvrdila Silvia. Pokusila jsem si to jméno vrýt do paměti. Wallis, Wallis, Wallis. Po návratu domů jsem o něm chtěla povědět May a Geradovi. Učily jsme se toho 187

ale tolik, že bylo těžké zapamatovat si úplně všechno. „Jakou měli Číňané k útoku motivaci? Celesto?“

Hnědovláska se usmála. „Peníze. Američani jim dlužili hodně peněz a nikdy jim je nevrátili.“

„Výborně, Celesto.“ Silvia se na ni líbezně usmála. Jak si Celesta dokáže každého obtočit kolem prstu? Štvalo mě to. „Spojené státy nedokázaly Číně splatit vysoké dluhy, a proto je Číňané napadli. Tímto své peníze bohužel stejně nedostali zpátky, protože Spojené státy mezitím zbankrotovaly. Nicméně tak získali americkou pracovní sílu. A když převzali vládu Spojených států, jak zemi přejmenovali?“

Společně s několika dalšími jsem zvedla ruku i já.

„Jenno?“ vybrala si Silvia.

„Čínsko-americký stát“

„Ano. Čínsko-americký stát si udržel vzhled původní země, ale šlo jen o zevnějšek. V zákulisí tahali za provázky Číňané, kteří ovlivňovali veškeré politické dění a zákony upravovali ve svůj prospěch.“ Silvia pomalým krokem procházela mezi lavicemi. Připadala jsem si jako myš, nad kterou nebezpečně blízko krouží dravec.

Rozhlédla jsem se kolem. Myslela jsem, že jde o obecné znalosti, přesto se několik dívek tvářilo zmateně.

„Chtěla by k tomu některá z vás něco dodat?“ zeptala se Silvia.

Ozvala se Bariel. „Čínská invaze přiměla i zahraniční země, hlavně ty evropské, aby se spojily a utvořily aliance.“

„Ano,“ přikývla Silvia. „Avšak v té době neměl Čínsko-

-americký stát žádného skutečně silného spojence. Evropě trvalo pět let, než se zorganizovala, a nešlo o zrovna pevnou alianci.“

Aby zdůraznila, jak obtížné to tehdy bylo, zatvářila se přehnaně vyčerpaně. „ČAS plánoval bojovat s Čínou o nezávislost, jenže ho překvapila další invaze. Která země stát napadla?“

188

Tentokrát se nás přihlásilo hodně. „Rusko,“ odpověděl kdosi bez vyzvání. Silvia se rozhlédla, aby drzouna našla, ale nepovedlo se jí to.

„Správně,“ pronesla trochu nakvašeně. „Rusko se snažilo expandovat do obou směrů, ovšem neuspělo. Neúspěch Rusů poskytl ČASu příležitost vyrazit do protiútoků. Jak?“

Odpověděla Kriss. „Všechny země na severu a na jihu se spojily, aby bojovaly proti Rusku. To bylo oslabené, protože i jeho napadla Čína, která se mu snažila uloupit nerostné bohatství.“

Silvia se pyšně usmála. „Ano. A kdo vedl ten protiútok.“

Celá místnost sborovně zakřičela „Gregory Illeá!“ a některé dívky dokonce zatleskaly.

Silvia přikývla. „Z aliance, kterou ČAS vytvořil s ostatními ze-měmi, vznikla později jednotná fronta a ta založila tuto zemi.“

Pověst Spojených států byla ovšem tak pošlapaná, že původní název nikdo nechtěl. Nový národ, který Gregory Illeá zachránil a jako první mu vládl, převzal jméno po svém hrdinovi.“

Emmica zvedla ruku a Silvia na ni kývla. „My jsme vlastně trochu jako on. Taky sloužíme naší zemi. I on byl jen obyčejný občan. Přispěl svým bohatstvím a vědomostmi a všechno změ-

nil,“ pronesla Emmica užaslým hlasem.

„Moc hezky řečeno,“ uznala Silvia. „A stejně tak jako on, jedna z vás povýší do královské rodiny. Gregory Illeá se stal králem, když se jeho rodina spojila s jinou královskou rodinou. Vy se spojte s touto.“ Silvia se dojala tak moc, že když Tuesday zvedla ruku, chvíli jí trvalo, než ji postřehla.

„Ehm, proč nemáme o tomhle všem nějakou knihu? Abysme z ní mohly studovat?“ zeptala malinko podrážděně.

Silvia potřásla hlavou. „Milé dívky, historie se nestuduje. Jen byste ji prostě měly znát.“

189

Vtom se ke mně otočila Marlee a zašeptala: „Očividně ale neznáme.“ Své poznámce se usmála a pak se opět soustředila na Silvii.

Připadalo mi vážně zvláštní, že každá víme něco jiného. Proč nám nedají učebnice dějepisu?

Vzpomněla jsem si, jak mi máma pár let předtím řekla, že si u ní v ložnici můžu vybrat něco ke čtení. Zatímco jsem projíždě-

la tituly v knihovničce rodičů, zmerčila jsem tlustou, ošuntělou knihu v rohu a vytáhla ji. Byly to Dějiny USA. Chvilí nato přišel do ložnice táta, a když viděl, co čtu, řekl, že to nevádí, pokud o tom nikomu nepovím.

Aniž bych se ptala proč, poslechla jsem ho a držela to v tajnosti. Hrozně ráda jsem si tou knihou listovala. Ne všechny stránky byly ještě čitelné, hodně jich chybělo a na okrajích byla kniha dokonce popálená, ale právě v ní jsem viděla obrázek Bílého domu a dozvěděla jsem se, jak se slavily svátky.

Nikdy předtím mi to divné nepřišlo, ale když jsem se dozvěděla o našich dějinách celou pravdu, začala jsem se sama sebe ptát, proč král nechává lidem jen dohady?

Místnost osvítil další blesk, který zachytil zářivé úsměvy Maxona a Natalie.

„Natalie, bradu trochu níž, prosím. To je ono.“ Fotograf znovu zmáčkl spoušť. „To by mohlo stačit. Kdo je další?“ zavolal.

Po straně scény se objevila Celesta se svou skupinkou komorných, které se kolem ní točily až do poslední vteřiny. Natalie řek-la ještě něco Maxonovi a přitom koketně vyhodila jednu nohu

dozadu. Princ jí něco v klidu odpověděl a Natalie se od něj, celá rozhiňnaná, vzdálila.

Oficiálně mělo být tohle focení jen pro pobavení veřejnosti, 190

nemohla jsem se ale zbavit pocitu, že v něm vězí něco víc. Dozvě-

děla jsem se, že nějaký časopis vytiskl článek o vzhledu budoucí princezny. Sama jsem ho nečetla, ale Emmica a několik dalších dívek ano. Prý se v něm psalo, že Maxon potřebuje někoho, kdo by vypadal vznešeně a komu by to na fotkách s ním slušelo. Ně-

koho, kdo by se hodil na poštovní známky.

A najednou jsme stály pěkně v řadě, všechny ve stejných šatech krémové barvy, s čepečkovými rukávky a prodlouženým pasem,

přes rameno těžkou rudou šerpu a postupně jsme se fotily s Maxonem. Portréty měli otisknout ve stejném časopise a novináři měli vybrat ten nejpovedenější. Celé mi to bylo trochu nepříjemné. Samotné mi nejdřív přišlo, že Maxon nehledá nic jiného než jen pěknou tvářičku, ale když jsem ho poznala lépe, pochopila jsem, že to tak není. Jenže někteří lidé si to očividně stále mysleli.

Povzdychla jsem si. Některé dívky přecházely kolem, uždibovaly si z připraveného občerstvení a povídaly si, ale většina z nás, včetně mě, přešlapovala kolem provizorního ateliéru, který ve Velkém sále postavili. Na stěně visela obrovská zlatá tapiserie, co se rozkládala i po podlaze a mně připomínala přehozy, které měl táta v pracovně.

Na jedné straně stála malá pohovka a na druhé pilíř. Uprostřed pak illejský státní znak jako prvek vlastenectví. Sledovaly jsme každou soutěžící, která na scénu vstoupila, aby se nechala vyfotografovat.

Hodně dívek si přitom šeptalo, co se jim líbí a co ne, a jak se samy chtějí na fotce tvářit.

Celesta vyrazila k Maxonovi s rozzářenýma očima. Princ se

na ni už zdálky usmíval. Jakmile k němu došla, přitiskla mu rty na ucho a něco do něj pošeptala. Ať už to bylo cokoli, Maxon smíchy zaklonil hlavu a spiklenecky přikývl na souhlas. Bylo zvláštní vidět je takhle. Jak si může někdo, kdo se mnou tak dob-

ře vychází, rozumět s někým, jako je Celesta?

191

„Dobře, slečno, jen se otočte na objektiv a úsměv, prosím,“ na-vedl Celestu fotograf a ta okamžitě uposlechla.

Přitiskla se k Maxonovi, položila mu dlaň na hrud', mírně sklonila hlavu a zkušeně se usmála. Vypadalo to, že ví, jak využít osvětlení k svému prospěchu, a neustále Maxona přesouvala a měnila s ním pózy. Některé dívky – zejména ty, které zatím neměly jistou schůzku – focení protahovaly, ale Celesta chtěla zřejmě prokázat spíš své schopnosti.

Byla ve vteřině hotová a fotograf zavolal další kandidátku. Pohled na Celestu, jak Maxonovi přejíždí prsty po paži, mě tak fascinoval, že mi služebná musela připomenout, že jsem na řadě.

Mírně jsem si nadýchala vlasy a pokusila se soustředit. Vzala jsem si dlouhou sukni do rukou a vydala se k Maxonovi. Jeho pohled přešel z Celesty ke mně a, možná se mi to jen zdálo, tvář se mu malinko rozjasnila.

„Dobrý den, má drahá,“ zapěl.

„S tím ani nezačínajte,“ varovala jsem ho. Maxon se uculil a podal mi ruku.

„Vydržte moment. Máte přetočenou šerpu.“

„To mě ani nepřekvapuje.“ Ta zatracená věc byla tak těžká, že jsem při chůzi cítila každý její pohyb.

„Mě taky ne,“ zavtipkoval.

Šlehla jsem po něm očima. „Vy si dejte radši pozor, aby vás nepověsili jako lustr.“ Ukázala jsem na blyštivé medaile, co měl po celém hrudníku. Jeho uniforma, která se podobala stejno-kroji stráží, ovšem elegantnějšímu, měla navíc zlaté nárameníky a u pasu meč. Trochu přehnané.

„Podívejte se na objektiv, prosím,“ vyzval nás fotograf. Zvedla jsem hlavu a uviděla, že mě sledují nejen jeho oči, ale i oči všech ostatních dívek. Znervózněla jsem.

192

Otřela jsem si zpoceně dlaně do šatů a vydechla.

„Nebud'te nervózní,“ pošeptal mi Maxon.

„Nemám ráda, když se na mě kouká moc lidí.“

Princ si mě přitiskl k sobě a jednu ruku mi položil na bok.

Chtěla jsem ustoupit, ale držel mě příliš pevně. „Podívejte se na mě tak, jako byste mě nesnášela.“ Nato tak směšně našpulil rty, že jsem se neudržela.

Právě v té vteřině nás osvítil blesk a fotoaparát nás zvětčil oba rozesmáté.

„Vidíte?“ řekl Maxon. „Zase tak hrozné to není.“

„No, nevím.“ Zatímco nám fotograf dával různé pokyny a Maxon přecházel z těsnějšího objetí do uvolněnějšího nebo si mě točil zády k sobě, abych se mu opírala o hrud', já jsem byla po celou dobu neustále napjatá.

„Výborně,“ pochoval si fotograf. „Můžeme jich udělat pár i na pohovce?“

Bylo mi líp, protože jsem věděla, že už to mám skoro za sebou.

Posadila jsem se vedle Maxona nejlépe, jak jsem uměla. Jenže on mě každou chvíli polechtal, nebo do mě šťouchl, až jsme opět skončili výbuchem smíchu. Doufala jsem, že fotograf nezachytí můj obličej s pusou od ucha k uchu, což by byla hotová pohroma.

Koutkem oka jsem zahlédla něčí mávající ruku. Postřehl ji

i Maxon. Opodál stál nějaký muž v obleku a očividně potřeboval s princem mluvit.

Maxon si ho přivolal k sobě a muž tázavě přešel pohledem z něho na mě a zpátky.

„Můžete i před ní,“ ujistil ho Maxon a muž před něj poklekl.

„Rebelové zaútočili v Midstonu, Vaše Výsosti.“ Maxon si povzdychl a unaveně sklonil hlavu. „Spálili celé lány úrody a zabili asi tucet lidí.“

„Kde v Midstonu?“

193

„Na středozápadě, pane, poblíž hranic.“

Maxon pomalu přikývl a zatvářil se, jako by si novou informaci ukládal k ostatním, co už měl v hlavě. „Co říká můj otec?“

„Vaše Výsosti, vlastně ho zajímá váš názor.“

Maxon se na zlomek vteřiny zarazil, pak rozhodně promluvil:

„Rozestavte vojska na jihovýchodě Soty a všude podél Tammin-su. Na jihu nepostupujte až k Midstonu, to by bylo zbytečné plýtvání. Pokusíme se je zarazit.“

Muž vstal a uklonil se. „Výborně, pane.“ A vytratil se stejně rychle, jako se předtím objevil.

Měli jsme se sice vrátit k fotkám, ale nezdálo se, že by to Maxona ještě zajímalo.

„Jste v pořádku?“ zeptala jsem se.

Zasmušile přitakal. „Myslím na všechny ty lidi.“

„Možná bychom si měli dát pauzu,“ navrhla jsem.

Zavrtěl hlavou, napřímil se a s úsměvem mě vzal za ruku. „Jed-na z věcí, kterou musíte v tomhle zaměstnání zvládnout, je tvářit se klidně, i když klidná vůbec nejste. Tak se prosím usmívejte, Americo.“

Narovnala jsem se, nesměle se usmála do objektivu a fotograf nás vyfotil. U posledních snímků mi Maxon tiskl pevně dlaň

a já jemu také. V té chvíli jsem mezi námi cítila určité napojení, opravdové a hluboké.

„Mockrát děkuji. Další, prosím!“ zapěl fotograf.

Jak jsme s Maxonem zároveň vstali, ještě pořád mě držel za

ruku. „Nikomu nic neříkejte, prosím vás. Musíte být naprosto diskrétní.“

„Samozřejmě.“

Klapání podpatků, které se k nám přibližovalo, mi připomně-

lo, že nejsme sami. Jenže mně se chtělo ještě zůstat. Maxon mi 194

naposledy stiskl dlaň a pak ji pustil. Při odchodu ze scény mi hlavou běželo několik věcí. Vážila jsem si princovy důvěry, a když se mi svěřoval s tajemstvími, měla jsem pocit, jako bychom byli na okamžik úplně sami. Myslela jsem i na rebely a to, jak rychle se král dokázal o jejich řádění dozvědět, ale tuhle novinku jsem si musela nechat pro sebe. I když mi to nedávalo smysl.

„Janelle, má drahá,“ pronesl Maxon k dívce, která k němu přistoupila. V jeho laskavém hlase byla poznat únava. Zaslechla jsem i jeho další slova, přestože je zašeptal. „Než na to zapomenu, máte dnes odpoledne čas?“

Podivně mě píchlo u srdce. To se asi opět ozvaly nervy.

„Musela udělat něco hrozného,“ trvala na svém Amy.

„Od ní to tak neznělo,“ namítla Kriss.

Tuesday zatahala Kriss za rukáv. „A co ti vlastně řekla?“

Janelle poslali domů.

Tahle eliminace pro nás byla zásadní. Potřebovaly jsme pochopit důvod, protože v jejím případě nešlo o žádné porušení pravidel. Nejednalo se ani o skupinové vyloučení na základě prvního dojmu, ani o to, že by Janelle odešla sama ze strachu, jak několik dívek už napadlo. Musela něco provést a my jsme chtěly vědět co přesně.

Kriss, jejíž komnata byla hned naproti Janellině, byla jediná, kdo s ní ještě před odjezdem mluvil. Kriss si povzdychla a po třetí nám vyprávěla, jak to bylo.

„Jela s Maxonem na lov, ale to jsme věděly,“ začala a máchla rukou do prázdna, jako by se snažila ujasnit si myšlenky.

„Bylo to už její druhé rande. Byla jediná, kdo se s ním sešel podruhé,“ poznamenala Briel.

„Ne, nebyla,“ zamumlala jsem. Několik hlav se na mě překva-
195

peně otočilo. Nevymýšlela jsem si. Janelle byla *vedle mě* jediná, kdo měl s Maxonem schůzky dvě. Ačkoli já jsem se ve skutečnosti nepočítala.

Kriss pokračovala: „Vrátila se ubrečená. Zeptala jsem se jí, co se děje, tak mi řekla, že odjíždí. Že ji Maxon posílá pryč. Objala jsem ji, protože byla hrozně smutná, a zeptala jsem se, co se stalo. Jenže to mi prý říct nemohla. To jsem nepochopila. Možná o tom, proč nás vyloučí, ani nesmíme mluvit.“

„Nic takového v pravidlech není, nebo ano?“ podivila se Tuesday.

„Mně o tom teda nikdo neřekl,“ prohlásila Amy a několik dalších dívek mlčky přitakalo.

„A co ještě říkala?“ naléhala Celesta.

Kriss si znovu povzdychla. „Abych si prý dávala pozor na to, co říkám. Pak se odtáhla a zabouchla za sebou dveře.“

V místnosti nastalo zahloubané ticho.

„Musela ho nějak urazit,“ ozvala se Elayna.

„Kdyby to byla pravda, pak by to nebylo spravedlivé, protože Maxon přece tvrdil, že ho *některá* z nás urazila hned na první schůzce,“ stěžovala si Celesta.

Všechny v místnosti se začaly rozhlížet kolem ve snaze odhalit viníka. Možná by se ho – mě – potom také snažily dostat z kola ven. Nervózně jsem pohlédla na Marlee a ta nadhodila:

„Třeba nějak kritizovala zemi, politiku nebo podobně.“

Bariel nesouhlasně mlaskla. „Prosím tě. To by to jejich rande musela být hodně velká nuda, aby skončili u politiky. Copak ně-

která z vás mluvila s Maxonem o vládě?“

Nikdo neodpověděl.

„Jasně že ne,“ pokračovala Bariel. „Maxon nehledá spolupracovníci, ale manželku.“

196

„Nemyslíš, že ho trochu podceňuješ?“ ohradila se Kriss. „Podle tebe Maxon nechce někoho, kdo má i něco v hlavě, vlastní ná-

zory?“

Celesta smíchy zaklonila hlavu. „Maxon zvládne řídit zemi docela sám. Je na to vyškolený. Kromě toho má k ruce týmy lidí, co mu pomáhají, tak proč by chtěl, aby mu žena říkala, co má dělat? Na vašem místě bych byla radši zticha. Aspoň dokud se s vámi neožení.“

Bariel si jenom přisadila: „Což neudělá.“

„Přesně,“ řekla Celesta s úsměvem. „Proč by se měl obtěžovat nějakou Třetí s mozkem, když může mít Druhou?“

„Hele!“ zvolala uraženě Tuesday. „Maxona číslo nezajímá.“

„Ale jistě že zajímá,“ namítla Celesta tónem, kterým se obvykle mluví k dětem. „Proč si myslíš, že všechny pod čtyřku odjely pryč?“

„Já jsem ještě tady,“ přihlásila jsem se. „A jestli si myslíš, že ho máš přečteného, tak jsi na omylu.“

„Ale podívejme, holka, co neví, kdy má držet jazyk za zuby,“ ušklíbla se Celesta.

Sevěřela jsem ruce v pěsti a rozhodovala se, jestli má cenu ji praštit. Nebo taková je součást jejího plánu? Než jsem mohla ale cokoli udělat, do dveří vrazila Silvia.

„Pošta, dámy!“ zahlaholila a napětí v místnosti se rozplynulo.

Všechny jsme se k ní seběhly, nedočkavé získat do rukou něco z její hromádky. V paláci jsme byly už dva týdny a kromě dopisů, které jsme od rodin dostaly hned druhý den po příjezdu, byl tohle náš první opravdový kontakt s domovem.

„Tak se na to koukneme,“ řekla Silvia a začala se přehrabovat v dopisech, aniž by tušila, že ještě před pár vteřinami se schylovalo k hádce. „Lady Tiny?“ zvolala a rozhlédla se po místnosti.

197

Tiny zvedla ručku a šla si pro psaní.

„Lady Elizabeth? Lady America?“

Dopis jsem jí skoro vyrvala z rukou. Praha jsem po slovech od našich, a jakmile jsem je měla ve spárech, odešla jsem stranou do rohu, abych měla klid.

Drahá Americo,

už se strašně těším na pátek. Nemůžu uvěřit, že budeš mluvit s Gavrilem Fadayem! Ty máš takové štěstí.

Tak mi to rozhodně nepřipadalo. Následující večer nás všechny čekal Gavrilův výslech a já jsem netušila, na co se bude ptát. Byla jsem si jistá, že ze sebe udělám idiota.

Chybí mi tvůj hlas a ráda bych tě zase slyšela zpívat po celém domě. Máma nezpívá a od té doby, co jsi pryč, je u nás hrozné ticho.

Zamáváš mi z televize?

Jak probíhá soutěž? Máš hodně kamarádek? Zнала jsi holky, co už vyloučili? Máma teď pořád opakuje, že jestli nevyhraješ, nic se neděje.

Polovina z těch vyloučených je už zasnoubená se syny starostů nebo s významnými osobnostmi. Říká, že jestli si tě nevezme Maxon, tak někdo jiný určitě. Gerad doufá, že se vdáš za hráče basketbalu, a ne za nudného prince. Mně je ale jedno, co kdo říká. Maxon je naprosto úžasný!

Už jste se políbili?

Políbili? Vždyť jsme se sotva setkali. Navíc Maxon nemá ani důvod k tomu, aby mě políbil.

Vsadím se, že líbá nejlíp z celého vesmíru. Prostě musí!

Mám toho ještě tolik, co bych ti napsala, ale máma chce, abych 198

šla malovat. Napiš mi brzy pořádný dopis. Dlouhatánský! A hodně, hodně podrobný!

Mám tě moc ráda! Jako všichni tady.

May

Takže ostatní dívky se už zasnoubily s jinými boháči. Netušila jsem, že když vás princ odloží, poskytne vám tím dokonce služ-

bu. Zatímco jsem se procházela kolem stěn místnosti, přemýšlela jsem o Mayiných slovech.

Přála jsem si vědět, co se vlastně děje. Byla jsem zvědavá, jak to bylo skutečně s Janelle a jestli měl Maxon na večer naplánovanou další schůzku. Potřebovala jsem ho vidět.

V hlavě mi vířily myšlenky, zatímco jsem se snažila přijít na způsob, jak se s ním sejít. Zabraná do svých úvah jsem zůstala hledět na papír ve svých rukou.

Druhá stránka Mayina dopisu byla téměř celá prázdná. Během

chůze jsem z ní kousek odtrhla. Některé dívky byly ještě stále ponořené do dopisů od svých rodin, jiné si mezi sebou vyprávě-

ly, co nového doma. Zastavila jsem se u návštěvní knihy, která k Dámského salónu patřila, a sebrala z ní pero.

Rychle jsem na ten cár papíru naškrábala:

Vaše Výsosti,

tahám se za ucho. Kdykoli.

Vy kročila jsem z místnosti, jako bych potřebovala jednoduše na toaletu, a rozhlédla se po chodbě. Byla prázdná. Chvilí jsem počkala, než zpoza rohu vyšla služebná s tácem čaje v rukou.

„Promiňte?“ oslovila jsem ji tiše, jinak se hlasy v prostorných chodbách strašně rozléhaly.

199

Dívka se přede mnou uklonila. „Ano, slečno?“

„Nejdete s tím náhodou k princí?“

Usmála se. „Ano, slečno.“

„Mohla byste mu ode mě prosím donést tohle?“ Podala jsem jí složený vzkaz.

„Samozřejmě, slečno!“

Nadšeně si papírek vzala a plná nové energie odešla pryč. Bezpochyby chtěla psaníčko rozbalit hned, jak se dostane z dohledu, ale to mi nevadilo, protože rozluštit ho nemohla.

Chodby paláce mě přímo fascinovaly, každá byla zdobená víc než celý náš dům. Nádherné byly tapety, zrcadla v pozlacených rámech i obří vázy s čerstvými květinami. Přepychové koberce bez poskvrnky, vyleštěná okna a na stěnách kouzelné malby.

Poznala jsem obrazy od malířů, o kterých jsem se učila – van Gogh, Picasso. Ostatní autory jsem určit nedokázala. Také ně-

které fotografie budov jsem už viděla. Například legendární Bílý dům. Když jsem o něm četla ve staré učebnici dějepisu, zdál se mi mnohem větší a luxusnější, ale paláci se nemohl rovnat. Přes-to jsem si ho ráda prohlížela.

Pomalou jsem postupovala chodbou, až jsem došla k portrétu královské rodiny. Musel mít už několik let, protože Maxon na něm byl menší než královna. Jako dospělý ji přitom o dost převyšoval.

Za celou dobu, co jsem byla v paláci, jsem je spolu vídala jen při jídle a u natáčení Zpráv z Illejského kapitolu. To jsou tolik rezervování? Je jim nepříjemné mít tolik cizích dívek v domě?

Líbí se jim vládnout, nebo to dělají jen z povinnosti? Nevěděla jsem, co si mám o té neviditelné rodině myslet.

„Americo?“

Otočila jsem se po směru, z kterého se mé jméno ozvalo. Chodbou ke mně klusal Maxon.

200

Bylo mi, jako bych ho viděla poprvé.

Bez saka, rukávy bílé košile vyhrnuté až po lokty. U krku se mu houpala uvolněná modrá kravata a obvykle ulízané vlasy mu při běhu poskakovaly na hlavě. Rozdíl mezi princem v uniformě a tímhle klukem z masa a kostí byl neskutečný.

Ztuhla jsem. Doběhl až ke mně a chytil mě za zápěstí.

„Jste v pořádku? Co se děje?“ vyzvídal.

Co se děje?

„Nic, jsem v pohodě,“ odpověděla jsem. Maxon vypustil dech, který zadržoval.

„Díkybohu. Když jsem dostal váš vzkaz, lekl jsem se, že jste nemocná, nebo že se stalo něco u vás doma.“

„Ne, to ne! Nezlobte se, Maxone. Věděla jsem, že je to hloupý nápad. Potřebovala jsem vás vidět, ale nevěděla jsem, jestli budete u večere.“

„A o co jde?“ zeptal se. Zamračeně si mě prohlížel, jako by se ujišťoval, že nejsem zraněná.

„Jenom jsem vás chtěla vidět.“

Maxon se zarazil. Užasle mi pohlédl do očí.

„Jenom jste mě chtěla vidět?“ Zatvářil se příjemně zaskočeně.

„Co vás na tom tak překvapuje? Je normální, že se spolu přátelé vídají.“ Tón mého hlasu dodával „samozřejmě“.

„Aha, vy se na mě zlobíte, protože jsem byl celý týden zaneprázdňený, je to tak? Naše přátelství jsem ale zanedbávat nechtěl, Americo.“ Najednou to byl zase starý, praktický Maxon.

„Ne, já se nezlobím. Ptal jste se, co chci. Vypadá to ale, že ne-máte čas. Vraťte se k práci a sejdeme se, až budete moct.“ Vtom mi došlo, že mě pořád drží za zápěstí.

„A nevadilo by vám, kdybych s vámi ještě pár minut zůstal?

Nahoře mají schůzi o rozpočtu a tu já nesnáším.“ Aniž by čekal 201 na mou odpověď, odvedl mě ke krátké plyšové pohovce pod oknem v polovině chodby. Jak jsme si sedali, malinko jsem se uchichtla. „Je tu něco k smíchu?“

„Vy,“ odpověděla jsem s úsměvem. „To, že vás vaše práce štve.

Co je schůzí tak hrozného?“

„No,“ pronesl. „Je to stále dokola. Otec sice umí rádce uklidnit, ale s výbory je strašně těžká práce. Máma na otce tlačí kvůli školnímu systému – čím vyšší vzdělání, tím méně kriminality.

Jenže otec nedokáže výbory přesvědčit, aby snížily rozpočet oblastem, kterým by přitom stačily i nižší příspěvky. Úplně mě to rozčiluje! Já ovšem neporoučím, takže můj názor nikdo neposlouchá.“ Maxon si položil lokty na kolena a opřel si hlavu do dlaní. Vypadal opravdu vyčerpaně.

Konečně jsem viděla kousíček z Maxonova světa, ale stejně pro mě byl naprosto nepředstavitelný. Jak může někdo popírat hlas svého budoucího panovníka?

„To je mi líto. Ale v budoucnu budete mít stejně hlavní slovo vy.“ Pohladila jsem ho po zádech, abych ho podpořila.

„Já vím, to si říkám taky. Štve mě ale, že kdyby mě poslouchali, mohli bychom změnit spoustu věcí už teď.“ Jelikož mluvil ke koberci, bylo mu trochu špatně rozumět.

„Nenechávejte se odradit. Vaše maminka je na dobré cestě, ale jenom vzdělání nestačí.“

Maxon zvedl hlavu. „Co tím chcete říct?“ Znělo to skoro, jako by mě obviňoval. A měl by na to právo. Vždyť jsem právě zpo-chybnila myšlenku, kterou se snažil prosadit. Pokusila jsem se z toho vykrotit.

„Víte, ve srovnání s kultivovanými profesory, které máte vy, je vzdělávací systém pro Šesté a Sedmé naprosto příšerný. Podle mě by jim pomohlo, kdyby dostali lepší učitele nebo lepší vybavení.

202

Ale co potom s Osmými? Není právě tahle kasta zodpovědná za většinu zločinů? Osmí nemají vzdělání žádné. Myslím, že kdyby se mohli něco naučit, cokoli, mohlo by je to povzbudit.

Kromě toho...“ odmlčela jsem se. Nebyla jsem si jistá, jestli kluka který vyrostl v přepychu, bude tohle vůbec zajímat. „Měl jste někdy hlad, Maxone? Ne jen tak před večeří, ale *hlad jako vlk*? Kdybyste byl úplně bez jídla a nebylo by nic ani pro vaše rodiče a vy byste věděl, že byste se mohli najíst, pokud byste vzal něco lidem, kteří toho na jeden den mají víc, než jste měl vy za celý život... co byste udělal? Kdyby na vás vaše matka a otec spoléhali, vy byste to pro své nejbližší neriskoval?“

Princ chvíli nic neříkal. Už jednou – když jsme spolu během útoku mluvili o mých komorných – jsme pocítili, jak široká je mezi našimi světy propast. Tahle situace byla vážnější a opravdovější, viděla jsem, že se chce odpovědi vyhnout.

„Americo, chápu, že někdo to má těžké, ale krást...“

„Zavřete oči, Maxone.“

„Cože?“

„Zavřete oči.“

Zamračil se, ale poslechl. Počkala jsem, dokud se mu obličej docela neuvolnil.

„Někde tady v paláci je dívka, která se stane vaší ženou.“

Všimla jsem si, jak mu škubly koutky úst, než se roztáhly do úsměvu plného naděje.

„Možná ještě netušíte, jak vypadá, ale zkuste si vybavit soutěžící v Dámském salónu. Představte si, že jedna vás miluje ze všech nejvíc. Představte si ‚svou drahou‘.“

Jeho ruka, která ležela na pohovce hned vedle mé, mi nepatrně přejela po prstech. Ten dotek mě donutil ucuknout.

„Promiňte,“ zamumlal a přitom se na mě podíval.

203

„Nekoukejte!“

Maxon se tiše zasmál a zase oči zavřel.

„Máte tu dívku? Představte si, že je na vás naprosto závislá. Potřebuje, abyste si jí vážil a abyste se k ní choval tak, jako by k Selekcii nikdy nedošlo. Jako byste si ji vybral, i kdybyste se ji vydal hledat na vlastní pěst. Kdybyste prošel celou zemi, našel byste si právě ji.“

Jeho nadějný úsměv začal ochabovat. Víc než to, začal se pro-hýbat.

„Ta dívka potřebuje, abyste se o ni postaral a chránil ji. A kdybyste najednou neměli co jíst a vy byste celé noci nespál, protože by vás budilo kručení jejího žaludku...“

„Přestaňte!“ Maxon rychle vstal. Přešel na druhou stranu chodby a chvíli zůstal stát zády ke mně.

Bylo mi trapně. Nenapadlo mě, že ho to rozčílí.

„Omlouvám se,“ zašeptala jsem.

Pokýval hlavou, ale hned se neotočil, to až po delší pauze.

Smutným a zároveň tázavým očima vyhledal ty moje.

„Vážně je to takové?“ zeptal se.

„Co?“

„Tam venku... vážně se to děje? Opravdu lidé tolik hladovějí?“

„Maxone, já...“

„Povězte mi pravdu.“ Přísně sevřel rty.

„Ano. Děje se to. Znáám rodiny, v kterých se vždycky někdo obětuje a přenechá svou porci dětem nebo sourozencům. Znáám chlapce, kterého za krádež jídla zbičovali na náměstí. Ze zoufa-losti se dělají různé šílenosti.“

„Jak starý byl ten chlapec?“

„Bylo mu devět,“ vydechla jsem rozechvěle. Pořád jsem měla před očima jizvy na Jemmyho zádičkách. Maxon sebou trhl, jako by ty rány sám cítil.

204

„Vy jste taky,“ nato si odkašlal. „Vy jste taky někdy trpěla hladu?“

Prozradila jsem mu to jen skloněním hlavy. Neměla jsem chuť mu o tom vyprávět.

„Jak moc?“

„Jen by vás to víc rozzlobilo, Maxone.“

„Nejspíš ano,“ uznal zasmušile. „Teprve si ale začínám uvědomovat, jak málo toho o své zemi vím. Prosím.“

Povzdychla jsem si.

„Několikrát jsme na tom byli opravdu hodně špatně. Když máme na výběr, radši si necháme odpojit elektřinu, aby nám zůstalo na jídlo. Nejhorší to bylo jednou o Vánocích. Byla hrozná zima, tak jsme doma chodili navlečení a z úst nám vycházela pára. May tehdy nechápala, proč nejsou pod stromečkem dárky.

Obvykle nám od oběda či od večere nikdy nic nezbude. Vždycky je někdo, kdo by si chtěl ještě přidat, ale nemůže.“

Sledovala jsem, jak princ bledne v obličeji. Mrzelo mě vidět ho smutného. Musela jsem to stočit k něčemu pozitivnějšímu.

„Jsem si jistá, že šeky, které od vás moje rodina teď dostává, opravdu moc pomáhají. Navíc moji rodiče umí hospodařit, ur-

čitě si dávají i něco stranou, aby zůstalo na horší časy. Udělal jste pro nás hodně, Maxone.“ Zkusila jsem ho přimět k úsměvu, ale jeho výraz se nezměnil.

„Panebože. Když jste říkala, že jste tu jen kvůli jídlu, tak jste nežertovala, že ne?“ zeptal se a zkroušeně potřásl hlavou.

„Věřte mi. Poslední dobou se nám celkem vedlo. Já...“ Nestihla jsem svou větu ani dopovědět.

Maxon přišel blíž a políbil mě na čelo.

„Uvidíme se u večere.“

Při odchodu si utáhl kravatu.

Kapitola 18

q

Měli jsme se vidět u večere, ale Maxon se v Hodovní síni neobjevil. Při příchodu královny, která vstoupila sama, jsme se všechny postavily. Elegantně jsme se jí poklonily, a když se posadila, uvelebily jsme se na židlích i my.

Rozhlédla jsem se, ale žádná dívka nechyběla.

Celé odpoledne jsem si rozhovor s Maxonem přehrávala v hlavě. Nebylo divu, že jsem nikdy neměla žádné kamarády. Očividně jsem to s nimi vůbec neuměla.

Později vešli do jídelny i Maxon s králem. Sako měl princ zase na sobě, ale vlasy stále poněkud rozčuchané. Oba muži spolu při vstupu hovořili. Všechny jsme vyskočily na nohy. Jejich konverzace vypadala dost živě. Maxon máchal rukama a král přikyvoval na znamení, že synova slova vnímá, ale přitom vypadal, že duchem je někde jinde. Když došli až k čelu stolu, král Clarkson stroze poplácal prince po zádech.

Pak se otočil směrem k nám a obličej se mu rázem nadšeně roz-zářil.

206

„Probůh, milé dámy, posad'te se.“ Nato políbil královnu do vlasů a sám usedl.

Ovšem Maxon zůstal stát.

„Dámy, mám pro vás jedno oznámení.“

Všechny oči se upřely na něj. Co nám chce asi tak říct?

„Vím, že finanční náhradu za účast v Selekcii jsme slíbili vám všem.“ Jeho hlas zněl velmi autoritativně. Takhle jsem ho slyšela mluvit jen jednou – tu noc, kdy mě pustil do zahrady. Ten tón mu moc slušel. „Nicméně došlo na určité přerozdělení. Pokud jste Druhé či Třetí, vaše rodiny už příspěvky pobírat nebudou. Rodiny Čtvrtých a Pátých budou podporu dostávat i nadále, půjde ovšem o něco nižší sumu, než dostávaly dosud.“

Některým dívkám poklesla šokovaně brada. Peníze byly součástí dohody. Například Celesta úplně běsnila. Napadlo mě, že když má člověk hodně peněz, nejspíš je zvyklý je neustále hromadit.

Pravděpodobně jí nebylo po chuti, že někdo jako já dostane něco, co ona ne.

„Omlouvám se, pokud vám tím způsobím nějaké obtíže, ale zítra večer ve zprávách všechno vysvětlím. Berte prosím na vědomí, že toto rozhodnutí je konečné. Pokud s tím má některá z vás problém-

my a nechce v soutěži pokračovat, může po večeři palác opustit.“

Princ se posadil a dal se znovu do hovoru s králem, který vypadal zabraný spíš do večere než do jeho slov. Bylo mi sice líto, že naši budou dostávat méně, ale aspoň něco. Snažila jsem se soustředit na jídlo, ale nemohla jsem se zbavit myšlenek na to, co to asi znamená. A nebyla jsem jediná, celou místností se rozléhalo vzrušené šušání.

„O co podle vás jde?“ zajímala se šepem Tiny.

„Možná je to test,“ napadlo Kriss. „Vsadím se, že někdo je tu jenom kvůli penězům.“

207

Zatímco jsem ji poslouchala, neuniklo mi, jak Fiona dloubala do Olivie loktem a přitom kývla směrem ke mně. Odvrátila jsem hlavu, aby nevěděla, že jsem ji přistihla.

Dívky probíraly všemožné teorie, já jsem však nespouštěla oči z Maxona. Zkoušela jsem zachytit jeho pohled, abych se mohla zatahat za ucho, jenže on se na mě ani nepodíval.

Ten večer jsem byla v komnatě jen s Mary. Blížilo se další natáčení Zpráv z Illejského kapitola a první setkání soutěžících s Gavrilem – a s celým národem. Bylo jasné, že se přitom budeme

všechny sledovat a navzájem kritizovat. Říct, že jsem byla nervózní, by bylo málo. Zatímco Mary vymýšlela dotazy, které by podle ní mohly publikum zajímat, neustále jsem se ošívala.

Jak se mi v paláci líbí? Co nejromantičtějšího pro mě Maxon udělal? Stýská se mi po domově? Už jsem Maxona políbila?

Při téhle otázce jsem na Mary nedůvěřivě pohlédla. Na všechny předchozí jsem odpověděla, aniž bych nad nimi příliš přemýšle-la, ale na tuhle se mě zeptala určitě z vlastní zvědavosti. Úsměv na její tváři to jenom dokazoval.

„Ježišmarjá, ne!“ Chtěla jsem to vyslovit rozzlobeně, ale přišlo mi to příliš legrační, takže jsem se jen ušklíbla. A Mary se zahihňala. „Ty jedna... běž radši něco uklidit!“

Nato se Mary rozesmála nahlas, a než jsem jí stihla říct, ať přestane, do dveří vrazily Anne s Lucy, které přinášely vak na šaty.

Lucy se tvářila nadšeněji, než jak jsem ji viděla, když jsem poprvé vstoupila do své komnaty, a Anne byla podezřele potichu.

„Co se děje?“ podivila jsem se, když si přede mě Lucy stoupla a hluboce se mi uklonila.

„Dokončily jsme vaši róbu na natáčení, slečno,“ odvětila.

208

Zamračila jsem se. „Další šaty? Copak nestačí ty modré, co jsou ve skříni? Vždyť jsou úplně nové a mně se moc líbí.“

Všechny tři komorné si mezi sebou vyměnily pohledy.

„Co je to za šaty?“ vyzvíдалa jsem s prstem naměřeným na vak, zatímco ho Anne zavěšovala na háček poblíž zrcadla. Skoro jsem se bála, že z něj něco vyskočí.

„Slečno, občas mluvíme s ostatními komornými a dozvíme se spoustu věcí,“ začala Anne. „Víme, že vy a lady Janelle jste jediné, kdo měl s Jeho Výsostí víc než jednu schůzku. A z toho, co jsme pochopily, vyloučení lady Janelle by mohlo souviset s vámi.“

„Ale jak?“ podivila jsem se.

„Slyšely jsme,“ pokračovala Anne, „že o vás před princem nemluvila zrovna hezky. Princ nesouhlasil a okamžitě ji poslal domů.“

„Cože?“ Zakryla jsem si dlaní ústa, abych skryla svůj šok.

„Jsme si jisté, že vy jste jeho favoritka, slečno. Říkají to skoro všichni,“ povzdychla si Lucy spokojeně.

„Podle mě jste slyšely špatně,“ namítla jsem. Anne s úsměvem pokrčila rameny, jako by jí můj názor ani v nejmenším neznepo-kojoval.

Vtom jsem si vzpomněla, jak jsme na to téma vlastně přišly.

„Co to má co dělat s mými šaty?“

Mary přešla k Anne a společně se daly do rozepínání zipu na dlouhém vaku. Opatrně odhalily překrásnou červenou róbu, která se ve slábnoucím světle z oken nádherně zaleskla.

„Ó, Anne,“ vydechla jsem v naprostém úžasu. „To je mistrovské dílo.“

Na mou pochvalu Anne jen pokývala hlavou. „Děkuju, slečno. Pracovaly jsme na tom ale všechny tři.“

„Jsou dokonalé. Pořád ale nechápu, jak souvisí s tím, co jsi říkala.“

209

Mary začala šaty vytahovat z vaku, zatímco Anne vysvětlovala.

„Spousta lidí v paláci si myslí, že jste princova oblíbenkyně.“

Její Výsost o vás hezky mluví a ze všech dívek upřednostňuje vaši společnost. Ostatní soutěžící si toho zřejmě taky všimly.“

„Jak to myslíš?“

„Většinou chodíme šít do pracovny dole, kde je i sklad veškerého materiálu a taky ševcovna. Pracují tam samozřejmě i ostatní komorné. Na dnešní večer si všechny slečny vyžádaly modré šaty.

Komorné si myslí, že se vás snaží kopírovat, protože vy nosíte modrou skoro každý den.“

„Je to tak,“ přidala se Lucy. „Lady Tuesday a lady Natalie si dnes nevezmou ani žádné šperky. Přesně jako vy.“

„A většina chce jen docela jednoduchou róbu, jak se ráda oblékáte vy,“ podotkla Mary.

„To pořád nevysvětluje, proč jste mi ušily červené šaty.“

„Abyste byla vidět, samozřejmě,“ odpověděla Mary. „Lady Americo, jestli se principi opravdu líbíte, musíte neustále vyčnívat.

Jste k nám tolik laskavá, hlavně k Lucy.“ Všechny jsme se podívaly na Lucy, která přitakala. „Vy... vy byste se klidně mohla stát princeznou. Byla byste skvělá.“

Horečnatě jsem se z toho snažila vykroutit. Nesnášela jsem být středem pozornosti.

„Ale to třeba i všechny ostatní. Co jestli se principi líbím právě proto, že se nesnažím zviditelnit jako jiné, a vy mi navléknete tohle, a všechno se tak pokazí?“

„Občas potřebuje zazářit každá žena. Navíc my Maxona známe téměř celý jeho život. Bude nadšený.“ Anne mluvila s takovou jistotou, že jí nešlo odporovat.

Nemohla jsem jim vysvětlit, že vzkazy, co mi princ posílá, a čas, 210

který se mnou tráví, jsou pouze ve znamení přátelství. To by nepochopily. Jenom bych jim zkazila radost a navíc jsem potřebovala naše tajemství s Maxonem udržet pod pokličkou, abych

mohla zůstat. Tak jsem ho udržela. Jinak to nešlo.

„Fajn, tak si je pojďme zkusit,“ svolila jsem s povzdechem.

Lucy začala poskakovat kolem, dokud ji Anne neokřikla, že se chová nepatřičně. Potom mi navlékly hedvábné šaty přes hlavu a na těle dodělaly ještě poslední úpravy. Mary mě svýma šikovnýma rukama učesala tak, jak se to k šatům nejlépe hodilo, a půl hodiny nato jsem byla připravená.

Studio bylo tentokrát postavené trochu jinak. Trůny pro královskou rodinu stály na svém obvyklém místě po jedné straně a stupínky s našimi křesly naproti, ale ve středu celé scény nebylo klasické pódium, nýbrž dvě vysoké stoličky s opěradly.

Na jedné z nich ležel mikrofon, který jsme nejspíš měly použít při rozhovoru s Gavrilem. Při tom pomyšlení se mi stáhl žaludek.

Místnost byla skutečně naplněná róby v různých odstínech

modré. Některé se blížily zelené, jiné spíš fialové, ale barva večera byla jasná. Cítila jsem se mezi nimi nepříjemně. Zachytila jsem Celestin pohled a rozhodla se, že se od ní budu držet dál, dokud nebude čas jít se posadit.

Všimla jsem si Kriss a Natalie, které si naposledy kontrolovaly make-up. Obě se tvářily poněkud nespokojeně, i když u Natalie to bylo těžké odhadnout. Alespoň Kriss se od davu také

mírně odlišovala. Její modré šaty přecházely do bílé, jako by z ní k zemi splývaly jemné pruhy ledu.

„Vypadáš nádherně, Americo,“ řekla mi, když procházela kolem, ale znělo to spíš jako obvinění než pochvala.

„Díky. Tvoje šaty jsou překrásné.“

211

Kriss si přešla dlaněmi živůtek, aby uhladila neviditelné záhy-by. „No jo, taky se mi líbí.“

Natalie vzala mezi prsty jeden z mých čepečkových rukávů.

„Co je to za materiál? Ten bude pod reflektory hezky zářit.“

„Vlastně ani nevím. Jako Pátá se v tak kvalitních věcech nevy-znám,“ přiznala jsem s pokrčením ramen. Prohlédla jsem si látku a poznala, že z ní mám ještě aspoň jedny další šaty, ale nikdy mě nezajímalo, jak se jmenuje.

„Americo!“

Zvedla jsem hlavu a uviděla Celestu hned u mě. Usmívala se.

„Celesto.“

„Mohla bys se mnou na chvíličku? Potřebuju pomoc.“

Aniž by počkala na mou odpověď, odtáhla mě od Kriss a Natalie za těžký modrý závěs, který visel na pozadí studia.

„Svlíkni ty šaty!“ nařídila mi a začala si rozepínat svoje.

„Cože?“

„Chci tvoje šaty. Sundej je. Sakra! Zatracené zapínání,“ rozčilovala se, zatímco se snažila dostat ze své róby.

„Já si svoje šaty nesundám,“ prohlásila jsem a vydala se pryč.

Moc daleko jsem se nedostala, protože Celesta mi zaryla nehty do nadloktí a zatáhla mě zpátky.

„Au!“ vyjekla jsem a chytila se za bolavou ruku. Vypadalo to, že se mi udělá modřina, ale naštěstí to nekrvácelo.

„Zmlkni a svlíkni si je. Hned!“

Zůstala jsem stát se ztuhlým výrazem ve tváři a odmítala se pohnout. Celesta se prostě musí smířit s tím, že není středem Illey.

„Nebo ti je sundám sama,“ pohrozila ledovým hlasem.

„Já se tě nebojím, Celesto,“ pronesla jsem se založenýma rukama na prsou. „Tyhle šaty ušily pro mě a já si je na sobě nechám.“

Až si budeš příště vybírat, co si oblečeš, možná bys měla zkusit 212

být sama sebou, a ne se opíčet po mně. Vlastně počkat, to by si potom Maxon mohl všimnout, jak jsi rozmazlená, a poslat tě domů, co?“

Celesta se na mě bez váhání vrhla a utrhla mi jeden rukávek.

Pak odkráčela pryč. Naštvaně jsem zaklela, ale byla jsem tak ohromená, že na víc jsem se nezmohla. Podívala jsem se uškubnutý kousek látky, co mi trapně visel z ramene, a vtom jsem uslyšela, jak nás Silvia svolává na místa. Dodala jsem si odvahy a vyšla zpoza závěsu.

Marlee mi držela křeslo vedle sebe, a když mě zmerčila, šokovaně vytřeštila oči.

„Co to máš s šaty?“ zašeptala.

„Celesta,“ vysvětlila jsem znechuceně.

Emmica a Samantha, které seděly před námi, se otočily.

„Ona ti roztrhla šaty?“ zeptala se Emmica.

„Jo.“

„Práskni ji Maxonovi,“ prosila. „Ta holka je noční můra pro nás všechny.“

„Já vím,“ povzdychla jsem si. „Řeknu mu to, až ho zase uvidím.“

Samantha posmutněla. „Kdoví, kdy to bude? Myslela jsem, že s ním budeme trávit víc času.“

„Zvedni ruku, Americo,“ vyzvala mě Marlee. Zkušeně mi zastrčila odpáraný rukáv do živůtku a Emmica odtrhla zbylé nitě.

Nebylo ani poznat, že by se s šaty něco stalo. A pokud šlo o mod-

řiny po Celestiných nehtech, našťastí byly na levé paži, takže na druhé straně od kamery.

Blížil se začátek. Gavril ještě procházel své poznámky a jako poslední vešla do studia královská rodina. Maxon měl na sobě tmavě modrý oblek a na klopě sponu se státním znakem. Tvářil se přísně, ale klidně.

213

„Dobrý večer, dámy,“ pozdravil s úsměvem.

Odpověděl mu sbor „Výsostí“ a „Veličenstev“.

„Jak už víte, nejdřív promluví krátce o svém oznámení a potom ohlásím Gavрила. To bude velká změna, protože obvykle uvá-

dí on mě!“ zazubil se a my se také zasmály. „Chápu, jestli jste trochu nervózní, ale to opravdu nemusíte. Buďte samy sebou.

Lidé vás chtějí poznat takové, jaké skutečně jste.“ Během jeho řeči jsme se několikrát setkali pohledem, ale jen na tak kratičké okamžiky, že jsem v jeho očích nedokázala číst.

Vypadalo to, že moje šaty vůbec nepostřehl. Napadlo mě, jak budou moje komorné zklamané.

Přešel scénu na druhou stranu a přes rameno nám popřál „hodně štěstí“.

Poznala jsem, že se něco děje. Došlo mi, že jeho oznámení

souvisí s rozhodnutím, o kterém nám řekl předchozí den, ale pořád jsem nechápala, co to všechno znamená. Tohle Maxonovo

tajnostkářství mě natolik rozptýlilo, že jsem přestala mít strach z rozhovoru s Gavrilem. Zatímco hrála hymna a kamera zabírala princův obličej, bylo mi celkem fajn. Na Zprávy z Illejského kapitulu jsem se dívala už od malička a věděla jsem, že Maxon ještě nikdy k národu nemluvil, ne takhle přímo. Bylo mi líto, že jsem mu nemohla také popřát hodně štěstí.

„Dobrý večer, dámy a pánové Illey. Dnešní večer bude pro nás všechny vzrušující, jelikož celá země si konečně vyslechne dvacet pět žen, které v Selekcii zůstaly. Osobně se nemůžu dočkat, až se s těmito úžasnými mladými dámami seznámíte, a jistě se mnou

budete souhlasit, že každá z nich by byla skvělou budoucí princeznou a panovnicí.

Než se ovšem k soutěžícím přesuneme, rád bych vám pověděl o projektu, na kterém pracuji a který je pro mě velmi důležitý.

214

Při setkáních s těmito dámami jsem měl možnost nahlédnout do světa za branami paláce, do kterého se dostanu jen málokdy.

Nechal jsem si vyprávět o dobrotě a laskavosti jeho obyvatel, byl jsem však také upozorněn na jeho stinné stránky. Díky rozhovorům s těmito mladými ženami jsem pochopil význam vás všech.

Když jsem slyšel o utrpení nižších kast, rozhodl jsem se s tím něco udělat.“

Cože?

„Potrvá přinejmenším tři měsíce, než všechno zařídíme, ale ke konci roku budou na Správních úřadech v každé provincii zřízena centra na pomoc hladovějícím. Kterýkoli Pátý, Šestý, Sedmý či Osmý se bude moct večer co večer najíst kvalitně a zadarmo.

Měli byste také vědět, že všechny dívky, jak zde vidíte, obětovaly část své odměny, nebo celou svou odměnu, aby tento důležitý program podpořily. Nemůžeme slíbit, že centra budou fungovat už napořád, ale rozhodně se je budeme snažit udržet otevřené, co nejdéle to půjde.“

Snažila jsem se skrýt vděk a obdiv, ale prozradily mě slzy. Uvědomovala jsem si, že musím dbát na svoje líčení, jenže jsem měla takovou radost, že make-up přestal být mojí prioritou.

„Dobrý panovník nemůže nechat svůj lid hladovět. Illeu tvoří zejména nižší kasty a já si uvědomuji, že jsme je příliš dlouho přehlíželi. Právě proto jsem se rozhodl zasáhnout a tímto žádám i ostatní, aby se ke mně přidali. Tím mám na mysli Druhé, Tře-tí, Čtvrté... Cesty, po kterých jezdíte, se nevydláždí samy. Vaše domy se neuklidí mávnutím kouzelného proutku. Nyní máte

příležitost uznat tuhle pravdu a ocenit služby tím, že přispějete Správnímu úřadu vaší provincie.“

Než princ pokračoval, na chvíli se odmlčel. „Dostalo se vám požehnání, že jste se narodili do vyšší kasty, a nyní přišel čas, 215 abyste své požehnání uznali. O rozvoji tohoto projektu vás budu nadále postupně informovat, zatím vám děkuji za to, že jste mému oznámení věnovali pozornost. Teď už však přistoupíme

k tomu, proč nás dnes večer doopravdy sledujete. Dámy a páno-vé, Gavril Fadaye!“

Nato každý ve studiu tak trochu zatleskal, ačkoli bylo jasné, že ne všichni jsou z princova oznámení právě nadšení. Například král plácal dlaněmi s naprosto kamennou tváří, zato královna se dmula pýchou. Rádcové také zjevně nevěděli, jestli je ten nápad dobrý, nebo ne.

„Děkuji vám mnohokrát za takové uvedení, Vaše Výsosti!“ zahlaholil Gavril, když vběhl na scénu. „Dobrá práce! Pokud váš nový projekt neuspěje, měl byste zvážit práci v zábavním průmyslu.“

Maxon, který kráčel ke svému křeslu, se nahlas rozesmál. Kamera zabírala Gavрила, ale já jsem sledovala prince a jeho rodiče.

Nechápala jsem jejich odlišné reakce.

„Illejský lide, dnes večer se skutečně pokocháš! Nyní se totiž blíže seznámíme s těmito mladými ženami. Víme, že se už ne-můžete dočkat, až uslyšíte, jak se věci s princem Maxonem pro každou z nich mají... však se na to hned zeptáme! A začneme se slečnou,“ Gavril nahlédl do svých kartiček, „Celestou Newsomovou z Clermontu!“

Celesta sešla velmi ladně stupínky od svého místa v nejvyšší řadě, a než se posadila před Gavрила, políbila ho na obě tváře.

Průběh rozhovoru se dal celkem předpokládat, totéž platilo i pro Bariel. Obě dvě se snažily vypadat sexy, přičemž se hodně na-kláněly, aby kamery mohly natočit ty správné záběry. Celé se to zdálo vyumělkované. Na obrazovkách kolem jsem viděla jejich obličeje a to, jak neustále pomrkávaly na Maxona. Sem tam, 216

třeba když si Bariel pomalu olízla rty, jsme se na sebe s Marlee podívaly a hned jsme se od sebe musely zase odvrátit, abychom nevyprskly smíchy.

Jiné dívky byly klidnější. Tiny mluvila příliš slabým hláskem, věrným jejímu jménu, a během rozhovoru jako by se víc a víc

uzavírala do sebe. Protože jsem ale věděla, jak je ve skutečnosti milá, doufala jsem, že ji Maxon nevytloučí jen kvůli tomu, že není žádná velká řečnice. Emmica působila vyrovnaně, stejně jako Marlee. Hlavní rozdíl mezi nimi byl v Marleeeině hlasu naplněném takovým vzrušením a nadšením, že jí během řeči vyskakoval stále výš.

Gavril pokládal všemožné dotazy, ale dva vytasil na každou: Co si myslíte o princ Maxonovi? A jste dívka, která na něj křičela?

Na to, až celému národu přiznám, že jsem seřvala budoucího krále, jsem se zrovna moc netěšila. Naštěstí pro všechny jsem se tak zachovala jen jednou.

Každá soutěžící hrdě prohlásila, že ona na prince neječela. Každá si o Maxonovi myslela, že je moc milý. Většinou zaznělo přes-ně tohle slovo: milý. Celesta o něm řekla, že je hezký. Bariel zase, že je nenásilně mocný, což podle mě znělo divně. Několika dívek se Gavril zeptal, jestli je Maxon už políbil. Celé červené všechny odpověděly záporně. Po třetím či čtvrtém ne se komentátor oto-

čil na Maxona.

„Vy jste žádnou z nich ještě nepolíbil?“ zeptal se ohromeně.

„Jsou tu teprve dva týdny! Za jakého muže mě máte?“ odvětil

Maxon. Pronesl to sice vesele, ale trochu jako by se v křesle zavrtěl. Zajímalo mě, jestli se vůbec někdy s někým líbal.

Samantha akorát dopověděla, že si to v paláci náramně užívá, a Gavril zavolal moje jméno. Vstala jsem a ostatní soutěžící zatleskaly stejně jako každé. Nervózně jsem se na Marlee 217 usmála a cestou na scénu jsem se soustředila na chůzi. Jakmile jsem došla ke stoličkám, zjistila jsem, že přes Gavrilovo rameno vidím přímo na Maxona. Když jsem si brala mikrofon, princ

na mě mrkl. Najednou jsem byla klidnější. S nikým jsem přece nesoupeřila.

Potřásla jsem Gavrilovi rukou a posadila se před něj. Takhle zblízka jsem si mohla konečně prohlédnout sponu na jeho klopě.

Kamera ji nikdy nezabrala do detailů a teprve naproti moderátorovi jsem si všimla, že uprostřed dynamické značky pro forte je vyryté malé X, díky kterému se symbol podobal hvězdě. Krásný doplněk.

„America Singerová, to je ale zajímavé jméno. Jak jste k němu přišla?“ zajímal se Gavril. S úlevou jsem si oddechla. Tahle otázka je jednoduchá.

„Když mě maminka čekala, hodně jsem prý kopala. Říkala, že má v břiše hotového bojovníka, tak mě pojmenovala po národě, který bojoval o udržení této země. Musím uznat, že měla pravdu, protože od té doby spolu my dvě skutečně bojujeme.“

Gavril se rozesmál. „Vaše matka bude asi velmi kurážná žena.“

„To je. Tvrdohlavá jsem po ní.“

„Takže vy jste tvrdohlavá? Býváte prchlivá?“

Zahlédla jsem, jak si Maxon zakrývá ústa, aby zadržel smích.

„Občas.“

„Tak to byste potom mohla být vy, kdo na našeho prince kři-

čel.“

Povzdychla jsem si. „Ano, jsem to já. A moje matka má teď nejspíš infarkt.“

„Řekněte jí, ať vám to poví celé!“ zavolal Maxon na Gavrilu.

Gavril zmateně otočil hlavou sem a tam. „Ó! Povíte nám to celé?“

218

Upřela jsem na něj oči, aby to přešel, ale v tak hloupé situaci to nezabralo.

„První noc v paláci jsem měla takovou menší... klaustrofobii

a potřebovala jsem se dostat ven na vzduch. Strážníci mě nechtěli pustit a já jsem jednomu z nich málem omdlela v náručí. Princ tehdy náhodou procházel kolem a nařídil jim, aby mi otevřeli dveře do zahrady.“

„Aha,“ pronesl Gavril a nahnul hlavu do strany.

„No a potom šel za mnou, aby se ujistil, že jsem v pořádku...“

Jenže já jsem byla hrozně vystresovaná, takže když na mě začal mluvit, vynadala jsem mu, že je povrchní a k tomu snob.“

Nato se Gavril tlumeně zachechtal. Za ním jsem uviděla Maxona, který se smíchy doslova otřásal. Nejtrapnější ale bylo, že se smáli i král s královnou. Na dívky jsem se neotočila, ale za zády jsem slyšela jejich hihňání. Výborně. Třeba na mě konečně přestanou po-hlížet jako na hrozbu. Pro Maxona jsem totiž jen zábavná, nic víc.

„A princ vám odpustil?“ vyzvídal Gavril o něco sušším tónem.

„Kupodivu ano,“ přiznala jsem s pokrčením ramen.

„Když spolu tedy opět dobře vycházíte, co na schůzkách obvykle děláte?“ Moderátor byl zase ve své roli.

„Obvykle se jdeme projít do zahrady. Ví, že se mi líbí chodit ven. A taky si povídáme.“

Po odpovědích některých holek přede mnou to znělo dost chabě. Mluvily o návštěvách divadla, o lovu, o jízdě na koni – takové činnosti byly vedle mého povídání mnohem působivější.

Také to ovšem vysvětlovalo, proč si princ v průběhu předešlého týdne naplánoval tolik rychlých schůzek. Dívky totiž potřebovaly něco, o čem by Gavrilovi mohly vyprávět, takže princ se musel stihnout sejit se všemi. Přišlo mi zvláštní, že mi o tom nic neřekl, alespoň jsem ale věděla, proč neměl celou dobu čas.

219

„To zní jako úplná pohoda. Řekla byste, že zahrada je to, co máte v paláci nejradši?“

Usmála jsem se. „Možná. Ale i jídlo je tu vynikající...“

Gavril se znovu rozesmál.

„Jste poslední Pátá, která v soutěži zůstala, je to tak? Myslíte si, že to může nějak negativně ovlivnit vaše šance stát se princeznou?“

Odpověď mi vyletěla z úst docela bezmyšlenkovitě. „Ne!“

„No páni! Vy jste opravdu rázná!“ Zdálo se, že Gavrilu tak energická reakce potěšila.

„Takže si myslíte, že nakonec všechny porazíte? Že dojdete až do konce?“

Tady jsem se nejdřív radši zamyslela. „Ne, ne. Tak to není. Nemyslím si, že jsem lepší než kterákoli z ostatních dívek. Všechny jsou úžasné. Jenom... jenom nevěřím, že by Maxon vyloučil ně-

koho kvůli kastě.“

Vtom se ozvalo sborové zalapání po dechu. V duchu jsem si

větu zopakovala. Trvalo mi asi minutu, než jsem si svůj omyl uvědomila – nazvala jsem ho „Maxonem“. Kdybych tak o něm

mluvila s kamarádkou za zavřenými dveřmi, šlo by o něco jiného, ale vynechat titul „princ“ na veřejnosti bylo naprosto nevhodné.

A já to řekla v živém vysílání do televize.

Mrkla jsem se na Maxona, jestli se zlobí. Na tváři měl klidný úsměv. Takže se nenaštval... Jenže mně bylo trapně. Zrudla jsem jako rak.

„Ale ale, to vypadá, že jste se s princem skutečně sblížili. Pověz-te mi, co si o *Maxonovi* myslíte?“

Zatímco jsem čekala, až na mě přijde řada, připravila jsem si několik odpovědí. Chtěla jsem si ho dobírat pro jeho smích nebo prozradit, jak si přál, aby mu jeho manželka jednou láskyplně ří-

kala. Připadalo mi, že situaci můžu zachránit jedině dalším vtip-220
kováním. Jenže když jsem zvedla oči, abych pronesla směšnou
poznámku, uviděla jsem Maxonův obličej.

Chtěl to doopravdy vědět.

Nemohla jsem si z něj dělat legraci, když jsem měla šanci říct, co si o něm jako o svém příteli upřímně myslím. Nemohla jsem se posmívat člověku, který mě zachránil od zlomeného srdce

u nás doma, který nakrmil mou rodinu krabicemi koláčků, který za mnou běžel ustaraný, jestli se mi něco nestalo, když jsem si ho dala zavolat.

Před měsícem jsem v televizi viděla prkenného, nudného su-
chara, do kterého se podle mě nemohl nikdo zamilovat. Přestože se vůbec nepodobal
člověku, kterého jsem měla ráda, zasluhoval si mít někoho, koho by mohl milovat.

„Maxon Schreave je ztělesněním veškerého dobra. Bude to fe-
nomenální král. Dovoluje nosit dívkám džíny, i když mají nosit šaty, a nenaštve se, když
mu křivdí někdo, kdo ho ještě nezná.“

Upřeně jsem se na Gavrilu podívala a on se usmál. Maxon mě
se zájmem sledoval. „Dívka, se kterou se ožení, bude mít veliké štěstí. A ať už se se
mnou stane cokoli, budu poctěná, že jsem jeho poddaná.“

Všimla jsem si, jak Maxon polkl, a sklopila jsem oči.

„Mockrát děkuji, Americo Singerová.“ Gavril vstal, aby mi po-třásl rukou. „Jako další si
sem pozvu slečnu Tallulah Bellovou.“

Ačkoli jsem do konce vysílání nespouštěla oči ze dvou stoliček uprostřed scény, vůbec
jsem odpovědi zbylých dívek nevnímala.

K Maxonovi jsem nedokázala ani přejít pohledem. Jen jsem se-
děla a v duchu si dokola přehrávala svůj vlastní rozhovor.

Klepání na dveře méj komnaty se ozvalo kolem desáté. Prudce jsem otevřela a Maxon
obrátil oči v sloup.

221

„Opravdu byste tu přes noc měla mít komornou.“

„Maxone! Odpusťte mi to, prosím. Vážně jsem vám tak přede
všemi nechtěla říct. Taková hloupost!“

„Myslíte si, že jsem naštvaný?“ zeptal se, když vešel dovnitř a zavřel za sebou dveře.

„Americo, říkáte mi jménem tak často, že vám to prostě muselo vyklouznout. Možná se to mohlo
stát radši někde jinde,“ uculil se, „ale já se za to na vás nezlobím.“

„Vážně?“

„No vážně.“

„Uf! Připadala jsem si jako naprostý idiot. Proč jste chtěl, abych vyprávěla, jak jsem vás seřvala?“ Mírně jsem ho plácla do ramene.

„To bylo na celém večeru to nejlepší! Mámu to moc pobavilo.

Za jejího mládí byly dívky ještě nesmělejší než Tiny a to, že jste mě nazvala povrchním... nemohla to rozdýchat.“

Skvělé. Takže už i podle královny se mezi slušné dívky nehodím. Prošli jsme komnatou až na balkon. Jemný, teplý vánek k nám donášel vůni tisíců květů v zahradě. Nad hlavami nám zářil úplněk, který společně s lampami osvětloval celý palác a Maxonově tváři dodával záhadný výraz.

„Hlavně že vy se dobře bavíte,“ prohodila jsem a prsty přitom přejela po zábradlí.

Maxon se o něj opřel a vypadal velmi uvolněně. „S vámi je vždycky zábava. Zvykněte si na to.“

Hmm. Občas je celkem vtipný.

„Ohledně... toho, co jste říkala...“ pokusil se začít.

„Co myslíte? O tom, že jsem vám nadala do všeho možného, nebo o tom, že se hádám s mámou, nebo o tom, že mou hlavní motivací je jídlo?“ Zakoulela jsem očima.

Malinko se zasmál. „O tom, že jsem ztělesněním dobra...“

„Aha. A co s tím?“ Těch několik vět mi náhle přišlo trapnějších než cokoli jiného, co jsem v rozhovoru s Gavrilem uvedla. Sklonila jsem hlavu a žmoulala látku šatů.

„Oceňuju, že mě chcete ukázat v lepším světle, ale nemusela jste tak přehánět.“

Hlava mi sama od sebe vyskočila. Jak ho mohlo něco takového napadnout?

„Maxone, to nebylo kvůli show. Kdybyste se mě na to stejné zeptal před měsícem, odpověděla bych úplně jinak. Teď vás znám ale líp a platí všechno, co jsem o vás řekla. A mnohem víc.“

Princ mlčel, ale usmíval se.

„Děkuju,“ pronesl nakonec.

„Prosím.“

Pak si odkašlal. „I on bude mít veliké štěstí.“ Odtáhl se od zábradlí a přešel až ke mně.

„Cože?“

„Ten, kterého milujete. Až se trochu probere a přijde vás odprosit, abyste ho vzala zpátky,“ řekl věčně.

To mě rozesmálo. Nic takového se nestane.

„To už je pryč. Dal mi naprosto jasně najevo, že se mnou skončil.“ Dokonce i já sama jsem ve svém hlase zaslechla náznak na-děje.

„Tomu nevěřím. Viděl vás v televizi a určitě se do vás znovu zamiloval. Ačkoli podle mě jste pro něj až moc dobrá.“ Maxon mluvil, jako by ho to nudilo. Jako by podobné situace viděl už milionkrát.

„A propo,“ vyslovil o něco hlasitěji. „Pokud nechcete, abych se do vás zamiloval já, nesmíte být tak půvabná. Zítřka jako první věc zařídím, aby vám komorné sešily pytle od brambor.“

Jemně jsem ho plácla. „Mlčte, Maxone.“

„Nedělám si legraci. Jste příliš krásná. Až odtud odejdete, budete s vámi muset poslat strážce. Jinak ten nátlak nápadníků ne-přežijete, chudinko,“ litoval mě posměšně.

„Není to moje vina,“ povzdychla jsem si. „Nikdo nemůže za to, že se narodil dokonalý.“ Ovanula jsem se rukou, jako by mě to, že jsem krásná, strašně vyčerpávalo.

„Ne, za to opravdu nemůžete.“

Zahihňala jsem se. Teprve až po chvíli jsem si všimla, že princovi to vtipné nepřipadá.

Zahleděla jsem se do zahrady, ale koutkem oka jsem viděla, že na mě Maxon pořád zírá. Jeho obličej byl těsně u mého. Když

jsem se k němu otočila, abych se zeptala, na co kouká, s překvapením mi došlo, že je dost blízko na to, aby mě políbil.

Ještě víc mě překvapilo, když to udělal.

Rychle jsem ucukla a couvla. I on udělal krok zpátky.

„Omlouvám se,“ zamumlal stydlivě.

„Co to vyvádíte?“ užasla jsem polohlasem.

„Nezlobte se.“ Mírně se odvrátil, zjevně v rozpacích.

„Proč jste to udělal?“ Zakryla jsem si rukou ústa.

„Já jen... předtím jste o mně tak hezky mluvila a včera jste mě chtěla vidět... a to, jak se chováte... napadlo mě, že se vaše city ke mně změnily. Líbíte se mi, copak jste to nepoznala?“ Nato se na mě podíval. „Nebo... Bylo to tak hrozné? Netváříte se zrovna nadšeně.“

Netušila jsem, jak se tvářím, ale zkusila jsem ten výraz zapudit.

Maxon byl úplně zahanbený.

„Je mi to moc líto. Ještě nikdy jsem nikoho nelíbal. Nevím, co mě to popadlo. Já jen... Nezlobte se, Americo.“ Dlouze a ztěžka vydechl, přitom si rukou několikrát zajel do vlasů.

Zaplavilo mě nečekané teplo.

On si přál, abych byla první, koho v životě políbí.

224

Přemýšlela jsem o novém Maxonovi – muži, který umí pochválit, který mi věnuje výhru, přestože jsem sázku prohrála, který mi odpustil, že jsem ho jak fyzicky, tak i citově ranila – a zjistila jsem, že mi jeho polibek vůbec nevadil.

Ne, na Aspena jsem ještě docela nezapomněla. Nemůžu ho jen tak odpárat. Ale pokud nemůžu být s ním, co mi brání, abych byla s Maxonem? Nepříliš lichotivý obrázek, který jsem si o něm dopředu udělala, ani zdaleka neodpovídá skutečnosti.

Přistoupila jsem k němu a přejela mu dlaní po čele.

„Co to děláte?“

„Vymazávám tuhle vzpomínku. Myslím, že to dokážeme líp.“

Pak jsem ruku stáhla a opřela se vedle něj zády o zábradlí a čelem ke své komnatě. Maxon se ani nepohnul... ale usmál se.

„Americo, minulost se dá jen těžko změnit.“ Výraz jeho tváře prozrazoval, že v to přesto doufá.

„Ale my to zvládneme. Navíc o tom víme jenom vy a já, nikdo

jiný.“

Nato se na mě zahleděl, jako by se chtěl ujistit, že je všechno opravdu v pořádku. Zatímco se mi díval do očí, pomalu a opatrně znovu získával sebedůvěru. Chvíli jsme zůstali takhle stát, dokud jsem si nevzpomněla na svá slova těsně před polibkem.

„Nikdo nemůže za to, že se narodil dokonalý,“ zašeptala jsem.

Přiblížil se ke mně a objal mě jednou rukou kolem pasu tak, abychom k sobě byli čelem. Nosem mě polechtal na mém.

Pak mi tak jemně přejel prsty po tváři, jako by se bál, abych se nerozpadla.

„Ne, za to opravdu nemůžete,“ vydechl.

S dlaní na mém obličejí se sklonil k mým rtům a něžně k nim přitiskl svoje.

Jeho váhání a opatrnost způsobily, že jsem si připadala nád-

225

herná. Nemusel mi slovy vysvětlovat, jak se na tuhle chvíli těšil a jak moc se jí zároveň obával. Z toho polibku jsem vycítila, že mě zbožňuje.

Takže takhle si připadá skutečná dáma.

Po chvíli se odtáhl, zvědavý. „Bylo to lepší?“

Zmohla jsem se jen na přikývnutí. Vypadal, že by nejradši skočil salto vzad. Podobně na tom bylo moje srdce. Vůbec jsem to nečekala. Všechno to bylo tak naráz a zvláštní. Můj vnitřní zmatek se nejspíš odrazil i na mém obličejí, protože Maxon zvažněl.

„Smím něco říct?“

Přitakala jsem.

„Nejsem tak hloupý, abych si myslel, že jste na svého předchozího přítele úplně zapomněla. Víím, čím jste si prošla a že okolnosti tady pro vás nejsou zrovna běžné. Víím i to, že podle vás jsou tu jiné ženy, které se ke mně a pro život v paláci hodí lépe.

A rozhodně nechci nic uspěchat, jen... jen bych rád věděl, jestli existuje možnost...“

Těžká otázka. Mohla bych žít život, po kterém jsem nikdy netoužila? Zvládla bych se dívat, jak se Maxon schází s ostatními dívkami, aby se ujistil, že se ve svém výběru nespletl? Byla bych ochotná přijmout zodpovědnost, kterou má jako princ? Mohla

bych ho milovat?

„Ano, Maxone,“ zašeptala jsem. „Ta možnost existuje.“

Kapitola 19

q

O tom, co se mezi Maxonem a mnou stalo, jsem nikomu neřekla. Dokonce ani Marlee. A ani svým komorným. Chránila jsem si to jako krásné tajemství, ke kterému jsem utíkala během Silviiných nudných přednášek nebo dalšího nekonečného dne v Dám-

ském salónu. A abych řekla pravdu, na naše polibky – neohrabané i sladké – jsem myslela častěji, než bych čekala.

Věděla jsem, že se do Maxona nezamiluju jen tak přes noc. Srdce by mi to nedovolilo. Najednou jsem si ale připouštěla, že bych o to vlastně mohla stát. Jak jsem si tu možnost v klidu probírala v hlavě, párkrát jsem byla v pokušení a málem své tajemství prozradila.

Obzvlášť třetí den poté, kdy Natalie poloprázdnému Dámskému salónu oznámila, že ji Maxon políbil.

Nemohla jsem uvěřit, že mi to tak moc vadí. Přistihla jsem se, jak si Natalii prohlížím a přemýšlím nad tím, co je na ní vůbec zvláštního.

„Pověz nám všechno!“ doprošťovala se Marlee.

227

Většina dívek byla také zvědavá, ale Marlee vyzvídala nejvíc ze všech. Od své poslední schůzky s Maxonem se její zájem o po-kroky ostatních soutěžících výrazně zvýšil. Netušila jsem, co za ním vězí, a neměla jsem dost odvahy, abych se jí zeptala.

Natalie se nenechala přemlouvat. Posadila se na jednu z pohovek a kolem sebe si rozložila sukni. Napřímila se, až při tom vypadala nepřírozeně prkenně, a položila si ruce do klína. Jako by trénovala na budoucí princeznu. Nejradši bych jí řekla, že jedna pusa ještě neznamená vítězství.

„Nerada bych to rozebírala do podrobností, ale bylo to dost romantické,“ vychrlila s bradou na hrudníku. „Vzal mě na střechu, kde je něco jako balkon. Asi ho využívají strážé, vážně nevím.“

Viděli jsme z něj celé hradby a taky světla města, kam oko do-hlédlo. Vlastně ani nic neřekl, jen si mě přitáhl a políbil.“ Celá se tetelila štěstím.

Marlee si povzdychla, zatímco Celesta civěla, jako by měla chuť něco rozbít. Já jsem jen mlčky seděla.

V duchu jsem si opakovala, že by mi to mělo být jedno, že to prostě do soutěže patří. Vždyť nebylo ani jisté, jestli chci s Maxonem opravdu vůbec něco mít. No vážně, měla jsem vlastně štěstí.

Celestin hněv zacítil na nový cíl a po incidentu s šaty, o kterém jsem se zapomněla Maxonovi zmínit, bylo lepší, že mě nechá na pokoji.

„Myslíš, že je jediná, koho políbil?“ zašeptala mi Tuesday do ucha. Její pochyby zaslechla i Kriss, která stála vedle mě.

„Jen tak by nikoho nepolíbil. Natalie ho musela něčím zaujmout,“ zamručela Kriss.

„Co když se líbal už s polovinou holek v Selekcí, ale všechny si to nechávají pro sebe? Možná je to součást jejich strategie,“ nadhodila Tuesday.

228

„Jestli si to některá nechává pro sebe, pochybuju, že v tom vidí nějakou strategii,“ namítl jsem. „Třeba to prostě bere jako sou-kromou věc.“

Kriss se prudce nadechla. „A co když si Natalie jenom vymýšlí?“

Všechny, co jsme tady, si teď děláme starosti a Maxona se na to zeptat nemůžeme. Nikdo nemůže dokázat, jestli Natalie lže, nebo říká pravdu.“

„Podle tebe by toho byla schopná?“

„Jestli je to výmysl, tak jen lituju, že mě to nenapadlo dřív,“ posteskla si Tuesday.

Kriss si povzdychla. „Tahle soutěž je komplikovanější, než jsem si myslela.“

„To mi povídej,“ zamumlala jsem.

„V téhle místnosti mám ráda skoro všechny, ale když slyším, co Maxon s kterou dělá, myslím jen na to, jak být lepší než ona,“ svěřila nám. „Nelíbí se mi s vámi soupeřit.“

„Něco podobného jsem nedávno povídala Tiny,“ přiznala Tuesday. „Ona je sice nesmělá, ale chová se jako pravá dáma a podle mě by byla skvělá princezna. I když bych si přála korunu pro sebe, nemůžu se na Tiny zlobit, pokud se s Maxonem vídá častěji než já.“

Na okamžik jsme se s Kriss střetly očima a bylo jasné, že myslíme na stejnou věc. Tuesday hovoří o *koruně*, ne o *něm*. Nechala jsem to ale plavat, protože její další slova jako by mi mluvila z duše. „S Marlee se o tom bavíme pořád. Každá holka tady je něčím zvláštní.“

Podívaly jsme se jedna na druhou a náhle se něco změnilo. Už jsem na Natalii nežárčila, a dokonce mi přestala vadit i Celesta.

Všechny jsme si procházely tímtéž, akorát každá jinak a možná i z jiného důvodu, ale přinejmenším jsme v tom byly spolu.

229

„Královna Amberly měla možná pravdu,“ řekla jsem. „Jediné, co můžeme dělat, je být samy sebou. Budu radši, když mě Maxon pošle domů kvůli tomu, jaká jsem doopravdy, než aby si mě tady nechával jako někoho, kdo ve skutečnosti nejsem.“

„To je pravda,“ uznala Kriss. „Nakonec stejně třicet čtyři holek bude muset odejít. Kdybych měla zůstat jako poslední, chtěla bych vědět, že mi ostatní fandí. Proto bysme si měly fandit na-vzájem.“

Přikývla jsem na souhlas. Věřila jsem si, že to zvládnou.

Vtom do salónu vtrhla Elise a hned za ní Zoe s Emmicou. Elise byla obvykle velmi klidná a jemná a nikdy nezvyšovala hlas. Jen-

že tentokrát se na nás přímo rozječela.

„Koukněte na ty ozdoby do vlasů!“ vykřikla a ukázala na dva hřebeny poseté drahými kameny, které musely mít cenu snad tisíců dolarů. „Ty mi dal Maxon. Že jsou překrásné?“

Dar způsobil v místnosti další vlnu nadšení a zklamání a moje nově nabytá sebedůvěra se vytratila.

Snažila jsem se to brát s klidem. Nakonec, copak jsem také nedostala dárky? Copak mě také nepolíbil? Ovšem jak se salón postupně plnil dívkami a jejich zážitky s princem, měla jsem chuť někam se schovat. Možná bych dnešek mohla strávit s komornými.

Právě když jsem se chystala opustit salón, vstoupila do něj Silvia, která vypadala poněkud vyčerpaně, ale zároveň potěšeně.

„Dámy!“ zvolala a čekala, až se utišíme. „Dámy, jste tu všechny?“

Sborově jsme zapěly ano.

„No výborně,“ oddechla si. „Je to sice velmi opožděná zpráva,

ale právě jsme se dozvěděli, že za tři dny navštíví palác král a královna ze Swendway. Jak všechny víte, naše královská rodina má s touto rodinou příbuzenské vztahy. Navíc ve stejnou dobu 230

se s vámi přijede seznámit i královnina široká rodina, takže palác bude dost zalidněný. Máme velmi málo času, abychom se připravily, proto na to padnou i vaše volná odpoledne. Vždy po obědě lekce ve Velkém sálu,“ oznámila a zase odešla.

Zdálo se, jako by služebnictvo mělo na přípravu celé měsíce. V zahradě se postavily obrovské stany jako pavilony a podél trávníků stánky s jídlem a vínem. Počet strážů se výrazně zvýšil a připojili se k němu i swendwayští vojáci, kteří přijeli s královským párem.

Pravděpodobně věděli, v jakém nebezpečí se palác nachází. V jednom stanu stály trůny pro našeho krále, královnu a Maxona a také pro krále a královnu ze Swendway. Swendwayská královna, jejíž jméno jsem ani za nic nedokázala vyslovit, byla téměř tak krásná jako královna Amberly, a zdálo se, že jsou dobré přítelkyně. Seděly si pohodlně ve stanu, zatímco princ byl zaneprázdněný procházkami s dívkami a se členy rodiny.

Maxona návštěva bratranců a sestřenic zřetelně nadchla. Radoval se dokonce i z těch nejmenších, kteří ho neustále tahali za sako a zase hned odbíhali pryč. Měl s sebou jeden ze svých foťáků, a zatímco si hrál s dětmi na honěnou, neúnavně mačkal spoušť.

Všechny dívky ze Selekce ho při tom se zalíbením sledovaly.

„Americo!“ zavolal na mě kdosi. Napravo od sebe jsem uviděla Elaynu a Leah, které rozmlouvaly s jakousi ženou neuvěřitelně podobnou královně. „Pojď se seznámit s královninou sestrou.“

V tónu Elaynina hlasu zaznělo něco zvláštního, co mě znervóznělo.

Došla jsem k nim a uklonila se dámě, která se zachichotala, než řekla: „Ale to nemusíš, zlatíčko, já nejsem královna. Jsem Amberlyina starší sestra, Adele.“ Natáhla ke mně ruku, a když jsem s ní potřásla, dáma škytla. Mluvila s mírným přízvukem, který mi byl moc příjemný. Jakoby od nás. V ruce držela téměř 231

prázdnou sklenku od vína a podle unavených očí jsem usoudila, že to není její první.

„Odkud pocházíte? Líbí se mi váš přízvuk,“ nadhodila jsem.

Podobně mluvilo i několik dívek z jihu. Jejich hlasy mi zněly jako úžasně romantické.

„Z Honduraguy. Přimo od pobřeží,“ odpověděla. „Vyrostly

jsme v úplně malinkatém domě,“ pokračovala, přičemž mezi

palcem a ukazovákem naznačila titěrnou velikost. „A podívejte se na ni dnes. I na mě.“

Máchla před sebou dlaní odshora dolů.

„Taková změna.“

„Já jsem z Karolíny a rodiče mě jednou k pobřeží vzali. Bylo tam nádherně,“ řekla jsem.

„Ale kdepak, dítě, ne, ne, ne,“ ohradila se a přitom zamávala zvednutým prstem. Elayna a Leah vypadaly, že každou chvíli vy-prsknout smíchy. Tak neformálně se podle nich královnina sestra jistě chovat neměla. „Pláže ve středu Illey se s těmi na jihu nedají vůbec srovnat. Jednou si tam budete muset zajet.“

S úsměvem jsem přikývla. Svou zemi bych procestovala opravdu ráda, ale pochybovala jsem, že k tomu někdy dojde. Krátce nato příběhlo jedno z jejích mnoha dětí a odtáhlo ji s sebou pryč, načež Elayna s Leah skutečně vyprskly.

„Ta je k popukání, co?“ smála se Leah.

„Já nevím, mně přijde sympatická.“ Pokrčila jsem rameny.

„Je vulgární,“ namítla Elayna. „Měla jsi slyšet, co vykládala, než jsi přišla.“

„Co je na ní tak špatného?“

„Za ty roky jí mohli dát aspoň pár lekcí slušného chování. Jak to, že si ji Silvia nevzala do parády?“ ušklíbala se Leah.

„Mám ti připomenout, že byla vychovaná jako Čtvrtá? Stejně jako ty,“ sjela jsem ji.

232

Úšklebek na její tváři znejistěl a nejspíš jí začalo docházet, že od sebe s Adele zase tolik odlišné nejsou. Elayna se tím ale nezaobírala, protože se narodila jako Třetí.

„Můžete se vsadit, že jestli vyhraju já, tak svou rodinu dám buď převychovat, nebo deportovat. Rozhodně nikoho nenechám, aby mě takhle ztrapňoval.“

„A co je na ní tak trapné?“ trvala jsem si na svém.

Elayna zakoulela očima. „Je opilá. V přítomnosti královny a krále ze Swendway! Měli by ji držet v kleci.“

To mi stačilo a radši jsem si šla pro vlastní sklenku vína. Když jsem ji dostala, nemohla jsem najít jediné volné místo, kam bych se posadila. Celá ta slavnost byla sice nádherná a zajímavá, ale lezla mi pěkně na nervy.

Přemýšlela jsem o Elayniných slovech. Kdybych náhodou zůstala v paláci už napořád, požadovala bych po své rodině, aby se změnila? Dívala jsem se na děti, jak běhají kolem, na lidi, jak si vykládají ve skupinkách. Copak bych tu nechtěla Kennu takovou, jaká je? Copak bych nechtěla, aby se její děti bavily nehledě na to, jestli je jejich chování vhodné, nebo ne?

Jak moc by to změnilo mě samotnou?

Chtěl by mě Maxon změnit? Je to snad důvod k tomu, proč se líbá i s jinými? Je na mně snad něco v nepořádku?

Bude soutěž takhle nepříjemná až do konce?

„Úsměv.“

Otočila jsem hlavu a Maxon mě vyfotil. Překvapením jsem uskočila dozadu. Ta nečekaná momentka mě zbavila i zbytku trpělivosti. Odvrátila jsem se.

„Děje se něco?“ zeptal se a ruku s foťákem spustil k tělu.

Pokrčila jsem rameny.

„O co jde?“

233

„Jen mám dneska prostě pocit, že do Selekce nepatřím,“ odpověděla jsem odměřeně.

Maxon se nenechal vyvést z míry a s klidem ke mně přistoupil blíž. „Máte chuť si o tom promluvit? Můžu se zatahat za ucho,“ navrhl polohlasem.

Vzdychla jsem a pokusila se o úsměv ze slušnosti. „Ne, jen potřebuju přemýšlet.“ Otočila jsem se k odchodu.

„Americo,“ pronesl tiše. Zastavila jsem se a obrátila se k němu.

„Udělal jsem vám něco?“

Zaváhala jsem. Mám se ho zeptat, jestli políbil Natalii? Mám mu povědět, jak jsem od chvíle, kdy se to mezi námi změnilo, nervózní ze všech dívek kolem? Mám mu říct, že se kvůli paláci nebudu měnit a nebudu měnit ani svou rodinu? Už jsem se

mu to chystala všechno vyklopit, když vtom se za námi ozval pronikavý hlas.

„Princi Maxone?“

Patřil Celestě, která si právě povídala s královnou ze Swendway.

Jistě si při tom rozhovoru přála být zavěšená do Maxona. Zamávala na něj, aby šel k ní.

„Jen utíkejte,“ ucedila jsem mrzutě.

Maxon se na mě podíval a výraz v jeho tváři mi připomněl, že jde o součást dohody. Holt se o něj musím dělit.

„Na tuhle si dávejte pozor.“ Spěšně jsem se princovi uklonila a odešla.

Zamířila jsem k paláci a cestou jsem zahlédla Marlee, která seděla sama na jedné lavičce u zdi. V té chvíli jsem neměla chuť ani na její společnost, ale všimla jsem si, že na ni praží sluníčko.

Poblíž ní stál jen mladý a mlčenlivý strážce.

„Marlee, co vyvádíš? Běž se schovat do stanu, nebo se spálíš.“

Nuceně se na mě usmála. „Mně se tady líbí.“

234

„To bych neřekla,“ namítla jsem a přitom jsem ji vzala za nadloktí. „Máš barvu jako moje vlasy. Měla bys...“

Prudce se mi vytrhla, ale promluvila klidně. „Já chci zůstat tady, Americo. Líbí se mi tu.“

Z její tváře bylo možné vyčíst napětí, které se snažila skrýt.

Poznala jsem, že se na mě nezlobí, ale něco se dělo.

„Fajn. Brzo se ale schovej někam do stínu. Spáleniny od sluníčka bolí,“ poradila jsem jí, aniž bych dál vyzvídala, a vydala se zase k paláci.

Rozhodla jsem se, že si zajdu do Dámského salónu, který tou dobou musel být prázdný. Ačkoli moc dlouho jsem v zahradě chybět nesměla. Když jsem ovšem do místnosti vešla, objevila jsem v ní Adele, jak sedí u okna a sleduje dění venku. Otočila se na mě a malinko se usmála.

Došla jsem až k ní a posadila se hned vedle. „Schováváte se?“

Usmála se. „Tak něco. Těšila jsem se, že vás všechny poznám a že uvidím zase svou sestru, ale nesnáším, když se to stočí do takových formalit. Jsem z nich celá nesvá.“

„Já formality taky zrovna nemusím. Neumím si představit, že bych podobné věci dělala pořád.“

„Rozumím,“ pronesla líně. „Vy jste ta Pátá, že ano?“

Způsob, kterým to řekla, neznamenal urážku. Spíš jako by se mě ptala, jestli jsem s ní v klubu.

„Jo, to jsem já.“

„Zapamatovala jsem si vaši tvář. Na letišti jste byla moc milá.

Ona by se tam chovala stejně,“ nadhodila a kývla směrem za okno, ke královně. Pak si povzdychla. „Nechápu, jak to zvládá. Je silněj-

ší, než si většina lidí myslí.“ Zvedla sklenku s vínem a napila se.

„Vypadá skutečně jako silná žena, ale zároveň jako opravdová dáma.“

235

Adele se rozzářila. „Ano, ale je v tom víc. Jen se na ni podívejte.“

Upřela jsem oči na královnu a všimla si, že se dívá kamsi na druhou stranu trávníku. Když jsem její pohled sledovala, došlo mi, že se dívá na Maxona. Mluvil právě s královnou ze Swendway,

s Celestou po boku, a jeden z jeho bratránků mu přitom visel na noze.

„Mohl to být skvělý bratr,“ posteskla si. „Amberly třikrát po-tratila. Dvakrát před ním a jednou po něm. Ještě pořád na to myslí, řekla mi to. Já mám dětí šest. Kdykoli jsme tady, cítím se provinile.“

„Královna to tak určitě nebere. Vsadím se, že je z každé vaší návštěvy nadšená,“ ujistila jsem ji.

Adele se na mě otočila. „Víte, co ji dělá šťastnou? Vy. Víte, co vidí tam venku? Dceru. Těší se, až bude po všem, protože bude mít dvě děti.“

Znovu jsem se podívala na královnu za oknem. „Myslíte? Chová se trochu odtazitě. Žádná z nás s ní ještě ani nemluvila.“

Adele přitakala. „Dočkáte se. Zatím se bojí, aby se na vás příliš neupjala a pak vás jen viděla odcházet. Až budete menší skupinka, uvidíte, že se to změní.“

Z královny jsem přejela očima k Maxoni, pak ke králi a pak zpátky k Adele.

Hlavou mi vířilo tolik věcí. Že rodina je rodina nehledě na kastu. Že každá matka si o své děti dělá starosti. Že mám ráda všechny ostatní dívky v soutěži, ať už se ke mně chovají jakkoli. Že všichni tam venku se snaží tvářit statečně, ať z toho či onoho důvodu. A nakonec, že Maxon mi dal svůj slib.

„Omluvte mě, musím s někým mluvit.“

Adele si usrkla vína a vesele mi zamávala na rozloučenou. Vy-běhla jsem ze salónu a ven do oslepujícího slunce v zahradě. Mu-236

sela jsem chvíli hledat, než jsem našla Maxona, který se s bra-trancem honil kolem keře. S úsměvem jsem se k nim pomalu přiblížila.

Maxon se nakonec zastavil a zvedl ruce na znamení, že se vzdává. Byl celý rozesmátý, když mě uviděl, ale jak se naše pohledy setkaly, úsměv mu pohasl. Zkoušel mi z tváře vypátrat, jakou mám náladu.

Kousla jsem se do rtu a sklopila oči. Nebyla jsem připravená na záplavu pocitů, kterou ve mně účast v Selekcí vyvolávala. Bylo těžké držet je všechny a stále pod pokličkou, ale nemohla jsem se vybíjet na ostatních, tím spíš na Maxonovi.

Myslela jsem na královnu – jak hostí zároveň návštěvníky z vysokých kruhů, členy rodiny i hejno soutěžících. Vedle slavností a událostí zvládá i důležitější záležitosti. Podporuje manžela, syna a celou zemi. A při tom všem je původem Čtvrtá, která ustála všechny vlastní zármutky a nikdy nedovolila, aby jí předchozí postavení nebo současné trápení překáželo v poslání.

Vzhlédla jsem přes řasy na Maxona a usmála se. Pomalu mi úsměv opětoval a potom zašeptal něco do ucha chlapci, který ihned odběhl pryč. Nakonec princ zvedl ruku a zatahal si za ucho. Udělala jsem totéž.

Kapitola 20

q

Královnina rodina se zdržela jen pár dní a návštěva ze Swendway celý týden. Krátce vystoupila i ve Zprávách z Illejského kapitolu, kde se mluvilo hlavně o mezinárodních vztazích a krocích k udr-

žení míru mezi oběma národy.

Po jejím odjezdu se dostavilo něco jiného: klid. Můj pobyt v paláci trval už měsíc a cítila jsem se v něm docela jako doma.

V novém prostředí mi bylo opravdu příjemně, skoro jako na dovolené někde v ráji. Září se chýlilo ke konci a k večeru bývalo už chladno, nicméně stále tepleji než u nás doma. Obrovské

prostory pro mě dávno nebyly tak záhadné a klapání podpatků

o mramor, cinkání křišťálových sklenic, pochodování stráží, to všechno začínalo být stejně normální jako třeba vrnění ledničky nebo Geradovo kopání do míče o stěnu domu.

Jídla s královskou rodinou a chvíle v Dámském salónu se staly nedílnou součástí mojí rutiny, nicméně každé odpoledne přinášelo něco jiného. Častěji jsem se věnovala hudbě. Moje nynější nástroje byly nesrovnatelně lepší než ty staré, co jsem měla doma. Rozdíl v kvalitě zvuku byl neuvěřitelný. Musím přiznat, že mě v paláci pěkně rozmazlovali. V Dámském salónu teď bývalo mnohem živěji, protože se v něm objevovala i královna. Zatím s nikým nepromluvila, seděla na pohodlné židli obklopena svými komornými a dívala se na nás, jak čteme nebo konverzujeme.

Projevy nepřátelství mezi soutěžícími víceméně ustaly. Zvykly jsme si na sebe. Konečně jsme se dozvěděly výsledky ankety s našimi fotografiemi s princem. Zkuste si představit můj šok, když jsem zjistila, že mě veřejnost považuje za jednu z favoritek. Na vrcholu žebříčku byla Marlee a hned za ní Kriss, Tallulah a Bariel.

Celesta se svou „kamarádkou“ potom nemluvila několik dní, ale později to už nikdo neřešil.

Nejvíce napětí způsobovaly útržky informací roztroušené kolem. Kdokoli se v poslední době s Maxonem setkal, nemohl si odpustit ódy na jejich dostaveníčko. Podle jejich vyprávění se zdálo, že si Maxon vybere přinejmenším šest nebo sedm manželek. Ne každá dívka byla ale tolik nadšená.

Například Marlee měla s Maxonem víc schůzek než ostatní, což všechny znervózňovalo. Přesto se z nich nikdy nevrátila tak vzrušená jako po jejich úplně prvním setkání.

„Americo, chci ti něco říct, ale přísahaj, že to nikomu nepovíš,“ naléhala při procházce v zahradě. Pochopila jsem, že jde o něco vážného. Marlee počkala, dokud jsme se nedostaly od našpicova-ných uší v Dámském salónu a od bystrozrakých strážů.

„Jasně že nepovím, Marlee. Jsi v pořádku?“

„Jsem v pohodě. Jen... potřebuju se tě zeptat na tvůj názor.“

Tvář měla celou ustaranou.

„Co se děje?“

Kousla se do rtu a pohlédla na mě. „Jde o Maxona. Nejsem si jistá, jestli to mezi námi může fungovat.“ Pak sklopila oči.

239

„Proč si to myslíš?“ zeptala jsem se znepokojeně. Když už to ze sebe dostala ven, opět jsme se daly do chůze.

„Tak pro začátek, nic... nic k němu *necítím*, chápeš? Žádnou jiskru, žádné napojení.“

„Třeba je to pouze tím, že je Maxon trochu nesmělý. Dej mu ještě chvíli čas.“ Byla to pravda a mě překvapilo, že to o něm Marlee neví.

„Ne, chci říct, že se mi asi *nelíbí*.“

„Aha.“ To je něco jiného. „A zkusila jsi to?“ Hloupá otázka.

„Zkusila! Pořád čekám, až řekne nebo udělá něco, abych měla pocit, že jsme si podobní, ale to se nikdy nestane. Připadá mi hezký, jenže to k vybudování vztahu nestačí. Nevím ani, jestli ho přitahuju. Nenapadá tě náhodou, co by se mu mohlo líbit?“

Zauvažovala jsem. „To vážně netuším. Nikdy jsme spolu ne-

mluvili o tom, co u ženy hledá po fyzické stránce.“

„A to je další věc! Vůbec spolu nemluvíme. S tebou si povídá pořád, ale spolu jako bysme si ani neměli co říct. Většinou jen něco v tichosti sledujeme, nebo hrajeme karty.“

Marlee se tvářila čím dál ustaraněji.

„My taky někdy jen mlčíme. Někdy si spolu jenom sedneme a nic neříkáme. Kromě toho, určité city jen tak přes noc nevyklí-

čí. Možná na to jen oba jdete pomalu.“ Zkoušela jsem ji uklidnit, jenže vypadala, že má slzy na krajíčku.

„Upřímně si myslím, Americo, že mě tady nechává jen kvůli veřejnosti, která mě má ráda. Záleží mu na jejím názoru.“

Na tohle jsem nikdy nepomyslela, ale jak to Marlee vyslovila, znělo to dost hodnověrně. Já jsem na názory veřejnosti nikdy moc nedala, ale Maxon měl svůj lid rád. Národ mohl k výběru

budoucí princezny přispět víc, než si sám uvědomoval.

„Stejně,“ zašeptala Marlee. „Mezi náma je to takové... prázdné.“

240

Nato se rozplakala.

Povzdychla jsem si a objala ji. Opravdu jsem si přála, aby zůstala se mnou, ale pokud Maxona nemilovala...

„Marlee, jestli s Maxonem být nechceš, měla bys mu to říct.“

„To asi nedokážu.“

„Musíš. Maxon se nechce oženit s někým, kdo ho nemiluje.

Pokud k němu nic necítíš, měl by to vědět.“

Marlee zavrtěla hlavou. „Přece ho nepožádám, aby mě poslal domů! Potřebuju tady zůstat. Nemůžu se vrátit... ne teď.“

„Ale proč, Marlee? Co tě tady drží?“

Na okamžik mě napadlo, jestli s Marlee náhodou nesdílíme stejné tajemství. Možná se také od někoho potřebuje držet daleko. Naše situace se lišily jen v tom, že Maxon o mě věděl. Nejradši bych jí to řekla! Ulevilo by se mi, kdybych věděla, že nejsem jediná, kdo se do soutěže dostal kvůli podobně směšným okolnostem.

Marlee přestala plakat tak rychle, jak začala. Několikrát popotáhla nosem a pak se napřímila. Uhladila si šaty, narovнала ra-mena a otočila se ke mně. Než promluvila, nasadila široký, vřelý úsměv.

„Víš co? Podle mě máš pravdu.“ Začala pomalu ustupovat.

„Určitě se to zlepší, když tomu nechám nějaký čas. Už musím jít, čeká na mě Tiny.“

A nato se rozběhla směrem k paláci. Co ji to probůh popadlo?

Druhý den se mi Marlee vyhýbala. Den potom zase. V Dám-

ském salónu jsem radši seděla v bezpečné vzdálenosti a zdravila ji pokaždé, když se naše cesty zkřížily. Chtěla jsem, aby tak pochopila, že mi může důvěřovat. Nicméně se mnou nepromluvila.

Trvalo jí čtyři dny, než se na mě alespoň posmutněle usmála.

Jen jsem jí na to přikývla. Nic víc jsem se o zmatku v jejím srdci pravděpodobně dozvědět neměla.

241

Tentýž den, zatímco jsem seděla v Dámském salónu, si mě ne-

chal zavolat Maxon. Lhala bych, kdybych tvrdila, že se mi neza-točila hlava, když jsem vyběhla ze dveří a přímo do jeho náruče.

„Maxone!“ vydechla jsem a padla mu kolem krku. Jak jsem se pak odtáhla, princ zůstal chvíli jako opařený a mně došlo proč.

Když jsme pár dní předtím opustili zahradní slavnost pro swend-wayskou návštěvu a šli si pohovořit dovnitř, svěřila jsem se mu o svých rozporuplných pocitech, které mě trápily. Navíc jsem ho požádala, aby mě nelíbal, dokud je v sobě nevyřeším. Tím, že se choval jako můj, ale přitom můj nebyl, mi k jejich rozluš-

tění moc nepomáhal. Poznala jsem, že jsem ho ranila. Nakonec ovšem jen přikývl a svůj slib zatím nezrušil.

Po tom, co poslal domů Camillu, Mikaelu a Lailu, zůstávalo v paláci ještě dvacet dva dívek. S Camillou a Lailou si princ jednoduše nerozuměl a jejich odjezd se odehrál celkem bez povšimnutí. Mikaele se zase tolik stýskalo po domově, že po dvou dnech trápení propukla v pláč během snídane. Maxon ji vyprovodil ze síně a cestou ji konejšivě hladil po rameni. Odjezd těch tří dí-

vek ho nijak neznepokojil, naopak byl rád, že se může soustředit na své ostatní nápadnice, včetně mě. Oba jsme ale věděli, že by bylo hloupé, kdyby věnoval celé své srdce jenom mně, pokud

jsem sama netušila, jak je na tom moje vlastní.

„Jak se dnes máte?“ zeptal se a odstoupil ode mě.

„Samozřejmě skvěle. Co tady děláte? Nemáte náhodou pracovat?“

„Odpadla mi jedna schůze, protože předseda Výboru pro infrastrukturu onemocněl. Celé odpoledne jsem volný jako pták.“

Oči se mu rozzářily. „Co byste chtěla dělat?“ zajímal se a přitom ke mně natáhl ruku.

„Cokoli! Ještě pořád jsem neviděla celý palác. Jsou tu prý i koně. A kino. Tam jste mě ještě nikdy nevzal.“

242

„Tak půjdeme do kina. Aspoň si trochu odpočinu. Jaké filmy máte nejraději?“ vyzvídal, když jsme se vydali směrem ke schodišti do suterénu.

„Popravdě řečeno ani nevím. Moc jsem jich neviděla. Ale líbí se mi romantické knihy. A taky komické!“

„Takže romantika?“ Nadzvedl obočí, jako by měl v plánu docela jiný žánr. Musela jsem se smát.

Zahnuli jsme za roh a pokračovali další chodbou, když vtom se před námi objevila skupina hradní stráže. Tvořil ji nejmíň tucet mužů, kteří na povel ustoupili ke stěně a zasalutovali. Na jejich přítomnost jsem byla už celkem zvyklá a ani tak velká tlupa mě nemohla vytrhnout z popichování, kterým jsem se s princem

právě bavila.

Zarazilo mě ovšem, když se jeden z vojáků nahlas prudce nadechl. Maxon i já jsme se otočili.

Stál tam Aspen.

Také jsem zalapala po dechu.

Několik týdnů předtím jsem slyšela jakéhosi funkcionáře mluvit o probíhající náboru vojáků a vzpomněla jsem si na Aspe-na. Pospíchala jsem ale zrovna na jednu ze Silviiných přednášek, a tak jsem neměla čas zabývat se tím víc.

Takže nakonec ho přece jenom povolali. A ze všech míst, kam ho mohli poslat...

Maxon se dovтіpil. „Americo, vy toho mladého muže znáte?“

Aspena jsem neviděla už déle než měsíc, ale byl to pořád člověk, na kterého jsem si roky myslela a který mě ještě stále navštěvoval ve snech. Poznala bych ho kdekoli. Vypadal trochu větší, asi ho dobře krmili, a výcvikem viditelně zesílil. Obvykle neupravené vlasy měl teď ostříhané nakrátko, téměř dohola. Byla jsem zvyklá vídat ho v obnošených hadrech, co sotva držely pohromadě, 243

a najednou tu stál v nablýskané, na míru šité uniformě hradní stráže.

Připadal mi jako cizinec a někdo známý zároveň. Tolik věcí

na něm bylo jinak. Ale ty oči... ty oči byly Aspenovy.

Pohledem jsem sjela na jmenovku na jeho uniformě: Praporčík Leger.

Můj šok trval jen asi vteřinu, během které jsem jakýmsi zázrakem dokázala zachovat klid. Nejradši bych se Aspena dotkla, políbila ho, vynadala mu, nařídila mu, aby moje útočiště opustil.

Chtěla jsem se na místě rozpustit a zmizet, jenže to bohužel nešlo. Bylo to všechno příliš *skutečné*.

Nešlo mi to do hlavy.

Odkáslala jsem si. „Ano. Praporčík Leger je taky z Karolíny.

Vlastně pochází z mého rodného města,“ usmála jsem se na Maxona.

Aspen nás určitě slyšel, když jsme se ještě za rohem hlasitě smáli, a musel si všimnout i toho, že jsem do prince pořád zavěšená.

Ať si to vyloží, jak chce.

Maxon se za mě zaradoval. „No to se podívejme! Vítejte, praporčíku Legere. Určitě jste rád, že vaši hrdinku zase vidíte.“ Na-táhl k němu ruku a Aspen si s ním potřásl. Měl přitom úplně kamenný výraz.

„To jsem, Vaše Výsosti. Opravdu moc rád.“

Jak to asi myslí?

„A jistě jí fandíte, že ano?“ nadhodil Maxon a mrkl na mě.

„Samozřejmě, Vaše Výsosti.“ Aspen se mírně uklonil hlavou.

A jak asi myslí *tohle*?

„Výborně. Když tedy pocházíte ze stejné provincie, nenapadá mě z celého paláce nikdo lepší, komu bych ji mohl svěřit. Zařídím, abyste se u ní střídal na stráž. Tahle holka u sebe přes noc 244 nechce ani své komorné. Ať ji přesvědčuju, jak chci...“ Maxon nade mnou zavrtěl hlavou.

Aspen se zatvářil konečně trochu uvolněně. „To mě nepřekvapuje, Vaše Výsosti.“

Maxon se usmál. „Dobrá tedy. Teď před sebou máte jistě náročný den, proto vás už necháme jít. Pěkný den vám přeju, pánové.“ Spěšně na ně kývl a už mě odváděl pryč.

Musela jsem se ze všech sil přemáhat, abych se neohlédla.

V setmělém kině jsem přemítala, co mám dělat. Maxon se teh-

dy v noci, kdy jsem mu o Aspenovi vyprávěla, vyjádřil zcela jasně. Nesnášel, pokud se ke mně někdo choval nehezky. Kdybych

mu prozradila, kdo je muž, kterého právě pověřil mým hlídáním, třeba by ho chtěl potrestat. Ani bych se nedivila, kdyby to udělal.

Vždyť kvůli mému vyprávění o hladu zavedl systém potravinové pomoci pro celou zemi.

Takže říct mu to nemůžu. To bych Aspenovi neudělala, protože ať jsem na něj byla jakkoli našťavaná, stále jsem ho milovala. A neunesla bych, kdyby se mu něco stalo.

Měla bych snad odejít? Byla jsem tak rozpolcená, že mi to má-

lem utrhlo srdce. Kdybych od Aspenu znovu utekla, nemusela

bych se denně trápit při pohledu na jeho tvář, která mi už nepatřila. Jenže to bych musela opustit i Maxona, kterého jsem měla ráda jako nejbližšího přítele a možná i víc. Nemohla jsem jen tak odejít. Kromě toho, jak bych to Maxonovi vysvětlila a přitom mu o Aspenovi neřekla?

A co moje rodina? Šeky, které dostávala, byly sice menší, ale aspoň něco. May mi psala, že táta jim slíbil nejlepší Vánoce ze všech, ale to jen v případě, že žádné další už tak bohaté nebudou.

Pokud ze soutěže odejdu, kdovíkolik peněz moje zašlá sláva rodině přinese? Budeme muset šetřit, jak to jen půjde.

245

„Moc se vám to nelíbilo, že ne?“ zeptal se Maxon o dvě hodiny později.

„Co prosím?“

„Ten film. Vůbec jste se nesmála.“

„Ach tak.“ Zkusila jsem si vybavit aspoň kousek, nějakou krátkou scénu, o které bych mohla říct, že mě pobavila. Úplné prázdno. „Dneska jsem trochu mimo. Nezlobte se, že jste se mnou takhle promrhal volné odpoledne.“

„Hlouposti.“ Maxon nad mou zkaženou náladou jen mávl rukou. „Jsem s vámi moc rád. Možná byste si ale měla ještě před večeří zdřímnout. Jste trochu bledá.“

Přikývla jsem. Dostala jsem chuť zavřít se u sebe v komnatě a už nikdy z ní nevyjít.

Kapitola 21

q

Nakonec jsem se navzdory svému rozhodnutí neskryla v komnatě, ale místo toho jsem šla do Dámského salónu. Obvykle jsem během dne různě pobíhala mezi knihovnou, procházkami s Marlee či návštěvami u svých komorných. Poslední dobou jsem ovšem využívala Dámský salón jako určitou jeskyni. Bez královna vysloveného souhlasu do něj neměli přístup žádní muži, a dokonce ani strážé. Dokonalé místo.

Tedy aspoň většinou. S tolika dívkami bylo pouze otázkou

času, kdy bude mít některá z nás narozeniny. Ve čtvrtek je měla slavit Kriss. Nejspíš o nich řekla i Maxonovi, který využil každé příležitosti, kdy mohl někoho obdarovat, a výsledkem byla povinná oslava pro všechny soutěžící. Ten den přebíhaly všechny dívky z jedné komnaty do druhé, aby vyzvídaly, jak se která ob-lékne, a zkoušely odhadnout, jak velká sláva to bude.

Nezdálo se, že máme přijít s dárky, nicméně mě napadlo, že oslavenkyni přece jen něčím potěším.

Na oslavu jsem si oblékla jednu ze svých nejoblíbenějších šatů 247

a popadla housle. Do Velkého sálu jsem se doslova plížila a před každým rohem jsem nejdřív zkontrolovala, jestli je čistý vzduch.

Než jsem do místnosti vešla, prohlédla jsem si stráže, které stály v řadě podél stěn. Aspen mezi nimi naštěstí nebyl a přítomnost tolika mužů v uniformách mě nakonec rozesmála. Čekají snad

nějaké výtržnosti?

Velký sál byl nádherně vyzdobený. Na stěny byly přidělané speciálně naaranžované vázy se žlutými a bílými květinami a stejné kytice byly v mísách rozesety i po celé místnosti. Na oknech a čemkoli, co bylo na zdech pevné, visely girlandy z měňavé látky, nikoli z papíru, které se třpytily falešnými drahokamy. Tedy aspoň jsem doufala, že nejsou pravé. Na stolcích pokrytých plá-

těnými ubrusy se leskly drobné blýskavé konfety. Opěradla židlí krásně ozdobné stuhy.

V jednom rohu čekal na rozříznutí obrovský dort v barvách vyzdobené místnosti. Hned vedle něj taburet s několika dárky pro oslavenkyni.

U jedné zdi byl nachystaný smyčcový kvartet, kvůli kterému můj pokus o dar poněkud ztrácel význam, a kolem bloumal fotograf připravený zachytit momentky pro veřejnost venku.

V sále panovala hravá atmosféra. Tiny, která se v poslední době jako jediná dokázala přiblížit k Marlee, hovořila s Emmicou a Ashou a vypadala přitom čilejší než kdy předtím. Marlee po-stávala u okna a podobala se dalšímu vojáku seřazenému u zdi.

Místečko, které si vybrala, nemínila opustit, ovšem kohokoli, kdo právě procházel kolem, zastavovala na pár slov. Obrátila se na mě skupinka Tři – Kayleigh, Elizabeth a Emily – a když mi s úsměvem zamávala, pozdrav jsem jí opětovně. Všechny dívky se zdály tak přátelské a veselé.

Kromě Celesty a Bariel. Obvykle nerozlučné spiklenkyně stály 248 tentokrát na protějších stranách místnosti. Bariel rozmlouvala se Samanthou, kdežto Celesta seděla osamocená u stolu a v ruce

svírala křišťálovou sklenku temně rudé tekutiny. Zřejmě mi uniklo něco, co se muselo odehrát v době mezi večerí a dnešním odpolednem.

Přitiskla jsem si pouzdro na housle k hrudi a zamířila do zadní části sálu k Marlee.

„Ahoj Marlee. To je teda událost, co?“ nadhodila jsem, když jsem odkládala housle.

„To teda je.“ Objala mě. „Slyšela jsem, že později se staví Maxon, aby Kriss popřál osobně. Že je to od něj milé? Vsadím se, že pro ni má i nějaký dárek.“

Chovala se nadšeně jako obvykle. Pořád mě zajímalo, co to má vlastně za tajemství, ale věřila jsem, že kdyby o něm opravdu po-třebovala mluvit, začala by sama. Chvíli jsme si povídali o všem možném, dokud nás nevyrušil rozruch u vstupních dveří do sálu.

Obě jsme se s Marlee otočily, a zatímco ona zachovala naprostý klid, já jsem zůstala jako opařená.

Kriss při výběru svého oblečení myslela očividně hodně na strategii. My ostatní jsme si oblékly jednoduché denní šaty, krátké a velmi dívčí, kdežto oslavenkyně zvolila róbu dlouhou až k zemi.

O délku ovšem ani tak nešlo. Spíš o to, že Kriss byla oděná do kré-mové, téměř bílé barvy, a vlasy měla sepnuté nahoru řadou spo-nek se žlutými drahokamy, která vpředu připomínala korunku.

Vypadala velmi vážně, majestátně... jako nevěsta.

Přestože jsem si byla jistá, komu moje srdce patří, přepadla mě žárlivost. Žádná jiná mezi námi už neměla dostat lepší příležitost. Bylo jedno, kolik oslav a hostin nás ještě čeká. Jakýkoli pokus napodobit Kriss by skončil vždycky trapasem. Všimla jsem si Celesty – ruku, v které nedržela sklenku, svírala v pěst.

249

„Vážně jí to sluší,“ pronesla Marlee tesklivě.

„Víc než to,“ prohodila jsem.

Zatímco oslava probíhala dál, Marlee a já jsme většinou jen pozorovaly dav. Celesta se překvapivě (a podezřele) nalepila na Kriss a rozverně s ní hovořila, zatímco Kriss obcházela celou místnost a každému děkovala za účast, ačkoli ta byla vlastně povinná.

Nakonec se dostala i do zadního rohu, kde jsme se s Marlee vyhřívaly na slunci, které k nám pronikalo okny. Marlee podle očekávání skočila Kriss kolem krku.

„Všechno nejlepší!“ vypískla.

„Děkuju!“ odpověděla Kriss stejně procítěně jako Marlee.

„Dneska je ti teda devatenáct?“ zeptala se Marlee.

„Ano. Lepší oslavu jsem si přát nemohla. Jsem ráda, že se to fotí. Moje rodina bude nadšená! I když se nám vždycky vedlo

celkem slušně, něco takového bysme si nemohli nikdy dovolit.

Taková nádhera!“ rozptylovala se.

Kriss byla Čtvrtá stejně jako Marlee. V životě jistě nestrádaly tak jako já, ale oslava, jako byla tahle, by se jim asi jen tak ne-poštěstila.

„Úchvatné!“ vyhrkla Celesta. „Ke svým loňským narozeninám jsem uspořádala černobílou párty. Pokud na vás byla stopa nějaké barvy, nepustili vás ani do dveří.“

„Týjo,“ užasla Marlee malinko závistivě.

„Bylo to fantastické. Lahůdky, dramatické osvětlení a ta hudba!

Pozvali jsme Tessu Tumbleovou. Slyšely jste o ní někdy?“

Tessu Tumbleovou znali snad úplně všichni. Vyдалa nejméně deset opravdových hitů. Občas jsme s mámou a May koukaly na její videoklipy v televizi, ačkoli máma se nad ní spíš mračila. Podle ní jsme byly mnohem talentovanější a neskutečně ji štválo, že Tessa je slavná a bohatá, zatímco my za stejnou práci třeme bídu s nouzí.

250

„To je moje nejoblíbenější zpěvačka!“ zvolala Kriss.

„No, Tessa je totiž rodinná přítelkyně, takže mi na oslavě za-hrála ona. Přece jsem si nemohla pozvat bandu Pátých, aby nám jen zkazili náladu.“

Marlee po mně krátce střelila pohledem. Určitě se za mě dostala do rozpaků.

„Jejda,“ dodala Celesta a přitom se podívala na mě. „Já zapo-mněla. Bez urážky.“

Vyslovila to tak nechutně sladce, že jsem měla co dělat, abych se udržela a jednu jí nevrazila... Dávej si bacha, holka.

„Ale co tě napadá,“ odpověděla jsem, jak nejkliidněji to šlo. „Co přesně děláš ty jako Druhá, Celesto? V rádiu jsem od tebe ještě nic neslyšela.“

„Jsem modelka,“ odvětila tónem, který naznačoval, že bych to snad měla vědět. „Ty jsi neviděla moje fotky?“

„Neřekla bych.“

„No jistě, vždyť jsi Pátá. Vy si módní časopisy asi nemůžete dovolit.“
To zabořelo, protože měla pravdu. May do časopisů vždycky ráda nakoukla, když jsme šly kolem novinového stánku, ale nikdy jsme si žádný nekoupily.

Kriss se opět zhostila své role oslavenkyně a zkusila to jinak.
„Poslyš, Americo, už dlouho se tě chci zeptat, čemu se jako Pátá věnuješ?“
„Hudbě.“
„Tak to nám musíš někdy zahrát!“
Povzdychla jsem si. „Vlastně jsem si dneska vzala housle, abych ti zahrála. Myslela jsem to jako dárek, ale už tu máš kvartet, takže...“

„Zahraj nám!“ žadonila Marlee.

251

„Americo, prosím, zahraj mi k narozeninám!“ přizvukovala jí Kriss.
„Vždyť ti sem svolali celý...“ Protestovat bylo marné. Kriss a Marlee už kvartet utišily a přivolaly dívky k nám do rohu. Některé si povytáhly šaty a posadily se přímo na podlahu, jiné si přisunuly židle. Uprostřed toho houfu stála Kriss a nadšeně dr-

žela pěsti. Celesta vedle ní svírala křišťálovou sklenku, ze které se ještě stále nenapila. Zatímco se dívky usazovaly, naladila jsem si housle. Čtyři mladí hudebníci přešli k nám na druhou stranu, aby mě podpořili, a číšníci, kteří pobíhali po místnosti, se zastavili a utichli. Zhluboka jsem se nadechla a položila si housle pod bradu. „Pro tebe,“ řekla jsem a ukázala smyčcem na Kriss.

Přidržela jsem smyčec nad strunami, zavřela jsem oči a pak se dala do hraní. V ten moment přestala existovat zlomyslná Celesta, Aspen či-hající kdesi v paláci i rebelové pokoušející se o útěk. Nebylo nic jiného než jedna dokonalá nota navazující na druhou tak, jako by se bály, že bez sebe se ztratí v čase. Držely se ale pevně a společně se vznášely sálem. Dárek, který jsem zamýšlela pro Kriss, se stal dárkem pro mě samotnou.

Byla jsem sice Pátá, ale ne neschopná.

Krátkou, ovšem nádhernou chvíli jsem hrála píseň, kterou jsem znala tak dobře jako hlas svého otce nebo vůni svého pokoje, a poté jsem ji dovedla k nevyhnutelnému konci. Naposledy jsem smyčcem jemně přejela struny a poslala závěrečný tón na cestu vzduchem.

Otočila jsem hlavu zpátky ke svému publiku a doufala, že se

Kriss dárek líbil, ale ani jsem ji nezahlédla. Vzadu za dívkami jsem uviděla vstoupit Maxona. Na sobě měl šedý oblek a v podpaží krabici pro oslavenkyni. Potlesk v sále jsem vůbec nevnímala-252

la. Před očima jsem měla jenom jeho pohlednou tvář, na které se výraz úžasu pomalu přeměnil v úsměv. A ten úsměv patřil jenom mně.

„Výsosti,“ pronesla jsem s úklonou.

Ostatní dívky vyskočily na nohy a pozdravily prince podobně jako já. V rozruchu, který nastal, jsem zničehonic zaslechla šokovaný výkřik.

„Ach ne! Kriss, je mi to tak líto!“

Několik dívek zalapalo po dechu, a když se Kriss otočila smě-

rem ke mně, došlo mi proč. Předek jejích nádherných šatů byl políty od svrchu dolů Celestíným punčem. Kriss tak vypadala jako pobodaná.

„Promiň. Otočila jsem se moc rychle. Vážně jsem nechtěla, Kriss. Ukaž, pomůžu ti.“ Obyčejnému člověku by Celestina omluva připadala upřímná, jenže já ji měla prohlédnutou.

Kriss si zakryla ústa a rozplakala se. Pak z místnosti utekla, a bylo po oslavě. Maxon se zachoval jako skutečný džentlmen

a běžel za ní, ačkoli jsem si přála, aby zůstal.

Celesta se ospravedlňovala před kýmkoli, kdo jí naslouchal, a tvrdila, že šlo o nevinnou nehodu. Tuesday přikyvovala s tím, že prý to celé viděla, ale tolik dívek obracelo oči v sloup a vrtělo hlavami, že její podpora byla Celestě k ničemu. Já jsem si potichu sbalila housle a vydala se pryč.

Vtom mě Marlee chytila za předloktí. „Někdo by s ní měl už něco udělat.“

Pokud Celesta zvládla donutit k násilí někoho tak roztomilého, jako byla Anna, pokud si myslela, že ze mě může klidně strhnout šaty, a povedlo se jí rozzuřit i dobráčkou Marlee, pak opravdu nemá v Selekcii co dělat.

Tu holku musím dostat z paláce pryč.

Kapitola 22

q

„Říkám vám, Maxone, že to nehoda nebyla.“ Byli jsme právě v zahradě a krátili si čekání na natáčení zpráv procházkou. Trvalo dva dny, než princ našel čas, aby si se mnou promluvil.

„Tvářila se ale tak zničeně, pořád se omlouvala,“ namítal. „Jak by to mohla udělat schválně?“

Povzdychla jsem si. „Věřte mi, vidím Celestu každý den. Záměrně zkazila Kriss její chvíli na výsluní. Je strašně soutěživá.“

„Jestli se tím snažila odvrátit mou pozornost z Kriss, tak se jí to nepovedlo. Zůstal jsem s tou dívkou pak asi hodinu. A byl to příjemně strávený čas.“

Tohle jsem poslouchat nechtěla. Mezi námi bylo cosi tak křeh-kého, že jsem se nechtěla potýkat s ničím, co by to mohlo ohrozit.

Aspoň ne do doby, dokud nebudu mít jasno ve svých citech.

„A co Anna?“

„Kdo?“

„Anna Farmerová, kterou jste vykopl, protože Celestu uhodila, vzpomínáte? Celesta ji k tomu vyprovokovala.“

254

„To vám řekla Celesta?“ nadhodil pochybovačně.

„No... to zrovna ne. Ale já jsem Annu znala a vím, jaká je Celesta. Říkám vám, že Anna nebyla typ člověka, který sáhne

rovnou k násilí. Celesta ji musela něčím hrozně urazit, aby u ní vyvolala takovou reakci.“

„Americo, chápu, že vy trávíte s dívkami víc času než já, ale jak dobře je skutečně znáte? Vždyť se před nimi často skrýváte ve své komnatě nebo v knihovně. Dokonce si dovolím říct, že jste si bližší se svými komornými než s kteroukoli soutěžící.“

V tom měl asi pravdu, ale nemínila jsem couvnout. „Tohle

není fér. S Marlee jsem se trefila, nebo ne? Copak podle vás snad není roztomilá?“
Maxon se zašklebil. „Ano... je roztomilá, nejspíš.“
„Tak proč mi potom nevěříte, že Celesta polila Kriss úmyslně?“
„Americo, neříkám, že lžete. Je mi jasné, že vám to tak připadalo. Jenže Celestě to bylo líto. A ke mně je vždycky velmi laskavá.“
„Jistěže je,“ zabrblala jsem si pro sebe.
„Už to nechme,“ povzdychl si princ. „Teď nemám chuť mluvit o ostatních.“
„Pokusila se mi sebrat šaty, Maxone,“ postěžovala jsem si.
„Řekl jsem, že o ní mluvit nechci,“ připomněl mi rozhodným hlasem.
Za dobrotu na žebrotu. Nahlas jsem ústy otráveně vyfoukla a rozhodila jsem do vzduchu rukama, které jsem si pak s plác-nutím nechala dopadnout na stehna. Byla jsem tak naštvaná, až bych řvala.
„Jestli se budete chovat takhle, najdu si někoho, kdo o mou společnost stojí.“ A zamířil pryč.
„Hej!“ zavolala jsem za ním.
„Ne!“ Otočil se a promluvil tak neobyčejně důrazně, až mě to 255 u něj překvapilo. „Na něco zapomínáte, lady Americo! Měla byste mít pořad na mysli, že jsem illejský korunní princ. Prakticky jsem pán a vůdce téhle země a vy se mýlíte, pokud si myslíte, že se ke mně můžete takhle chovat na mém vlastním panství. S mými rozhodnutími souhlasit nemusíte, ale *budete* se jimi řídit.“
Pak se obrátil a odešel, aniž by viděl nebo se staral o slzy v mých očích.
Během večere jsem se na něho ani jednou nepodívala, ovšem při natáčení zpráv to bylo těžší. Dvakrát jsem postřehla, že mě sleduje, a přitom se dokonce táhá za ucho. Znamení jsem mu neoplatila. Neměla jsem chuť s ním mluvit. Nejspíš by mě stejně jenom víc seřval a o to jsem nestála.
Později jsem se vracela do své komnaty natolik rozrušená, že jsem nedokázala ani jasně myslet. Proč mě jen Maxon neposlouchá? Copak jsem podle něj lhářka? Nebo hůř, copak si myslí, že Celesta lhát neumí?
Maxon byl nejspíš prostě normální kluk, Celesta zase krásná holka a to nakonec zvítězilo. Přes všechny ty řečičky o hledání spřízněné duše chtěl možná najít jen někoho do postele.
A pokud byl v jádru skutečně takový, proč jsem s ním vůbec ztrácela čas? Já hloupá, hloupá, hloupá! A to jsem ho políbila!
Řekla jsem mu, že budu trpělivá! Kvůli čemu? Já jsem...
Když jsem zabočila za roh, před dveřmi své komnaty jsem objevila Aspena. Zlost mě okamžitě přešla a vystřídal ji pocit zvláštní nejistoty. Strážce stály obvykle v pozoru a upíraly oči vpřed, ale Aspen hleděl přímo na mě s nečitelným výrazem v obličeji.
„Lady Americo,“ pozdravil mě polohlasem.
„Praporčíku Legere.“
Přestože to neměl v popisu práce, otevřel mi dveře. Pomalu jsem kolem něj prošla a skoro jsem se bála otočit se k němu zády.

Bála jsem se, že není skutečný. Ať jsem se sebevíc snažila vytěsnit ho ze srdce i z hlavy, v té chvíli jsem si ho přála mít u sebe. Když jsem ho mýjela, uslyšela jsem ho vydechnout kousek od mých

vlasů, a po zádech mi přešel mráz.

Než za mnou pomalu zavřel, naposledy se na mě upřeně podíval.

Marně jsem se pokoušela usnout. Hodiny jsem se v posteli jen převalovala, zatímco mi v hlavě vířily myšlenky na Maxona, který mi najednou připadal tak hloupý, a na Aspena, který byl tak blízko. Nevěděla jsem, co si mám počít. Úvahy mě šířaly natolik, že jsem si ani neuvědomovala, jak dlouho se v nich plácám, dokud neodbily dvě hodiny ráno.

Povzdychla jsem si. To si zítra komorné dají pěknou práci, aby mě upravily trochu k světu.

Najednou jsem uviděla světlo z chodby. Dveře se potichoučku, jako by se mi to jen zdálo, otevřely a dovnitř vešel Aspen. Hned za sebou zase zavřel.

„Aspene, co to děláš?“ zašeptala jsem, když přecházel komnatu.

„Jestli tě tady přistihnou, dostaneš se do pěkného průšvihů.“

Pokračoval tiše v chůzi.

„Aspene?“

Zastavil se až u mojí postele a potichu odložil výzbroj na podlahu. „Miluješ ho?“

Pohlédla jsem mu do očí, které byly ve tmě sotva vidět. Na zlomek vteřiny jsem nevěděla, co mu odpovědět.

„Ne.“

Prudce a zároveň ladně ze mě strhl příkrývku. Mohla jsem se

bránit, ale nechala jsem ho. Rukou mi zajel pod hlavu a přitáhl si k sobě mou tvář.

Horečnatě mě začal líbat a najednou se všechny věci na světě zdály být na správném místě. Už nevoněl po ručně 257

vyrobeném mýdle a byl svalnatější než dřív, ale poznala jsem každý pohyb a každý jeho dotek.

„Za tohle by tě zabili,“ vydechla jsem ve chvíli, kdy mi jeho rty brouzdaly po krku.

„Kdybych to neudělal, stejně bych umřel.“

Zkoušela jsem sebrat dost síly a říct mu, aby přestal, ale věděla jsem, že bych to nikdy nemyslela úplně vážně. Na téhle chvíli bylo špatné snad milion věcí – porušovali jsme zákony, Aspen měl přítelkyni, pokud jsem se nemýlila, s Maxonem jsme k sobě chovali určité city – ale bylo mi to jedno. Na Maxona jsem se zrovna strašně zlobila a Aspen mě uměl tak krásně konejšit. Proto jsem jeho rukám dovolila, aby mi cestovaly nahoru a dolů po nohách.

Udivilo mě, jak moc je to najednou jiné. Tolik prostoru jsme pro sebe nikdy neměli.

Přestože mě Aspen tak příjemně rozptyloval, vířit v hlavě mi nepřestalo. Měla jsem zlost na Maxona, na Celestu – a dokonce i na Aspena. Ztraceně, měla jsem zlost na celou Illeu. Vtom jsem se při líbání rozplakala.

Aspen mě líbal i přes slzy, ke kterým se brzy přidaly i jeho vlastní.

„Nenávidím tě,“ řekla jsem mu.

„Já vím, Mer. Já vím.“

Mer. Když se mě takhle dotýkal a říkal mi tímhle jménem,

připadala jsem si jako v jiném světě. Ať jsem se na něj zlobila jakkoli, Aspen pro mě ztělesňoval domov.

Pokračovali jsme dalších asi patnáct minut, než se Aspen vzpamatoval.

„Musím zpátky, bude mě hledat hlídka na obchůzce.“

„Cože?“

258

„V noci se tu dělají namátkové obchůzky. Mám možná dvacet minut, možná hodinu. Pokud je to rychlá obchůzka, mám sotva pět minut.“

„Tak honem!“ pobídla jsem ho a vyskočila z postele s ním-

Posbíral výzbroj a společně jsme pospíchali ke dveřím. Než otevřel, přitáhl si mě k sobě a ještě jednou mě políbil. Jako by mi žíly vyplnilo sluneční světlo.

„Nemůžu uvěřit, že jsi tady,“ pošeptala jsem mu.

Potřásl hlavou. „Věř mi, nikoho to nepřekvapilo tak jako mě.“

„O tom pochybuju.“ Usmáli jsme se na sebe. „Jak to, že jsi skončil u hradní stráže?“

Pokrčil rameny. „Vyšlo najevo, že se na to hodím. Všechny poslali letadlem na cvičiště ve Whites. Úplně pod sněhem, Ameri-co! Žádný poprašek jako u nás doma. Tam nás pořádně krmili,

trénovali a testovali. Dávali nám dokonce pít panáky. Netuším, co v nich bylo, ale strašně rychle jsem zesílil. Umím teď slušně zápasit. Jsem taky chytrý, v testech jsem měl nejlepší výsledky z celé třídy.“

Celá pyšná jsem se na něj usmála. „To mě vůbec nepřekvapu-

je.“ Znovu jsem ho políbila. Pro úděl Šestého ho byla vždycky škoda.

Otevřel dveře a opatrně vykoukl do chodby. Byla prázdná.

„Mám toho tolik, co ti chci vyprávět. Musím s tebou ještě mluvit,“ zašeptala jsem.

„Já vím. Popovídáme si, neboj. Chce to čas, ale vrátím se.“

Dneska v noci už ne. Zatím nevím kdy, ale brzy.“ Naposledy mě políbil, tak tvrdě, že to skoro bolelo.

„Chyběla jsi mi,“ zašeptal přitisknutý na moje rty a postavil se zpět na své místo.

Jako v mlze jsem se vrátila do postele. Nemohla jsem uvěřit

259

tomu, co jsem právě udělala. Jedna moje část – ta hodně na-

štvaná – cítila, že si to Maxon zaslouhuje. Pokud miní Celestu ušetřit a mě ponižovat, pak tu už moc dlouho nezůstanu. Jestli se Celestě podaří obcházet pravidla, nic už mě tu držet nebude.

Problém vyřešen.

Vtom mě přemohla únava a do vteřiny jsem usnula.

Kapitola 23

q

Následujícího dne jsem si už tak jistá nebyla. Přece jen jsem měla být opatrnější. Maxonovo tahání za ucho sice můžu ignorovat, ale to ještě neznamená, že ke mně nepřijde, kdykoli bude chtít.

Co kdyby mě s Aspenem nachytal? Co když Aspenu už sebrali a já o tom zatím nevím?

Jako každou sobotu jsem měla být dole v Dámském salónu,

jenže se mi tam nechtělo. Bála jsem se, že mi někdo na obličej pozná hřích. Tohle jsem nemohla svěřit živé duši. Kdyby se tom někdo (obzvlášť Celesta) dozvěděl...

Šlo o velezradu a na tu existoval jediný trest.

Radši jsem se vymluvila na bolest hlavy. Lehla jsem si do postele a nechala kolem sebe v tichosti pracovat komorné.

Odpoledne mi Mary přinesla lístek od Maxona. Přál si mě navštívit. Zlost, kterou jsem na něj měla předchozí den, se vytratila a nahradil ji provinilý pocit. Bylo mi vážně špatně. Po Mary jsem prince vzkázala, že ho přijmout nemůžu.

Přestože jsem se v noci moc nevyspala, přes den jsem zůstala 261 v posteli úplně bdělá. Anne mi donesla večeri, a když jsem dojde-dla, komorné sebraly tác a odešly.

Teprve potom jsem si dovolila plakat.

Uprostřed noci mě vzbudila Anne, když mi hrubě zatřásla ramenem.

„Co se...?“

„Honem, slečno, vstávejte!“ Její uspěchaný hlas zněl vyděšeně.

„Co se děje? Stalo se ti něco?“

„Ne, ne. Musíme vás odvést do suterénu. Útočí na nás.“

Mysl jsem měla jako omámenou. Nebyla jsem si jistá, jestli slyším dobře. Pak jsem si všimla Lucy za jejími zády, která už vzlykala.

„Jsou uvnitř?“ zeptala jsem se nevěřicně.

Lucyino zakvílení mi jako odpověď stačilo.

„Co budeme dělat?“ polekala jsem se. Díky adrenalinu, který mě náhle zaplavil, jsem se dočista probrala a vyskočila z postele.

Jakmile jsem se postavila, Mary mi okamžitě nazula boty a Anne přese mě přehodila župan. Myslela jsem na jediné: *Seveřané, nebo Jižané? Seveřané, nebo Jižané?*

„Tady v rohu je průchod. Dovede vás rovnou do salónku v su-

terénu. Čekají tam strážé. Už by tam měla být i královská rodina a většina dívek.

Pospěšte si, slečno.“ Anne mě vytáhla do chodby a v určitém místě zatlačila do zdi. Vtom se otevřel vstup do tajné chodby jako z románu. Hned za zdí na mě čekalo schodiště.

Než jsem se stačila pohnout, proběhla kolem mě Tiny a uháněla tajnou chodbou dolů.

„Dobře, pojd'te,“ zavelela jsem. Anne a Mary na mě zůstaly

civět. Lucy se třásla natolik, že se sotva držela na nohou. „Tak pojd'te,“ zopakovala jsem.

„Ne, slečno. My musíme jinam. Pospěšte si, než se dostanou až sem. Prosím vás!“

262

Bylo mi jasné, že pokud je vetřelci najdou, ublíží jim nebo je i zabijí. To bych neunesla. Možná jsem byla paličatá, ale po tom všem, co Maxon začal dělat pro lid, by mu mohlo začít zále-

žet i na služebnictvu, když na něm záleželo mně. A to i přes-to, že jsme byli zrovna rozhádání. Možná jsem na jeho laskavost spoléhala až příliš, ale své komorné jsem tam nechat nemínila.

Strach mě donutil jednat rychleji. Popadla jsem Anne za nadloktí a vtlačila ji dovnitř. Jak klopýtala, nemohla ani odporovat a já jsem k sobě honem strhla i Mary a Lucy.

„Poběžte!“ nařídila jsem jim.

Anne protestovala celou cestu dolů po schodech. „Stejně nás

nepustí dovnitř, slečno. Je to místo jen pro šlechtu... Pošlou nás hned pryč!“ Já jsem ale její námitky neposlouchala. Ať už byl úkryt pro služebnictvo jakýkoli, jistě nebyl tak bezpečný jako úkryt královské rodiny.

Na schodišti bylo každých pár metrů osvětlení, jenže já jsem se i tak pohybovala jako v mlze a několikrát jsem málem upad-la. Mysl mi zatemňovaly starosti. Jak daleko se rebelům v minulosti podařilo proniknout? Vědí o těchto tajných chodbách?

Lucy byla jako ochromená, musela jsem ji neustále postrkovat k chůzi.

Nedovedu říct, jak dlouho nám trvalo, než jsme dorazily až úplně dolů, kde se nám konečně otevřela cestička do vyhloubené jeskyně. Před námi jsem uviděla další schody a dívky. Všechny spěchaly k vratům, která byla silná snad víc než půl metru.

A za nimi naše útočiště.

„Děkujeme, že jste slečnu doprovodily. Můžete odejít,“ řekl jeden strážce mým komorným.

„Ne! Zůstanou se mnou,“ ohradila jsem se pevným hlasem.

„Ale slečno, služebnictvo má vlastní úkryt,“ namítl.

263

„Fajn. Jestli dovnitř nepůjdou se mnou, nepůjdu tam ani já. Až princ Maxon zjistí, že za mou nepřítomnost můžete vy, určitě vás odmění. Jdeme, dámy.“ Vzala jsem Mary a Lucy za ruce. Anne

zůstala jako solný sloup.

„Počkejte! Počkejte! Dobře, běžte dovnitř. Ale pokud s tím bude problém, bude to jen vás.“

„V pořádku,“ souhlasila jsem. Otočila jsem komorné k vratům a s hlavou vztyčenou jsem je dovedla do bezpečí.

Uvnitř bylo velmi rušno. Některé dívky se krčily a plakaly, jiné se modlily. Král a královna seděli opodál a kolem nich stáli další strážníci. Poblíž držel Maxon Elaynu za ruku. Vypadala sice otřeseně, ale princův dotek ji jistě uklidňoval. Všimla jsem si, že krá-

lovská rodina je umístěná velmi blízko u vchodu a připomnělo mi to rčení o kapitánech lodí. Udělají cokoli, aby tenhle úkryt ochránili, ale pokud se to nezdaří, potopí se jako první.

Můj příchod neproběhl bez povšimnutí, král i královna zpozorovali, co si přivádím za společnost. Zatvářili se zmateně, já jsem ale pouze kývla na pozdrav a pokračovala jsem v chůzi, bradu stále zvednutou. Doufala jsem, že pokud si udržím sebejistý výraz, nikdo se mě nebude na

nic ptát.

Jenže jsem se spletla.

Další tři kroky a do cesty mi vstoupila Silvia. Vypadala neuvěřitelně klidná. Očividně to pro ni nebylo nic nového.

„Dobře. Pomoc se hodí. Vy tři! Běžte okamžitě dozadu k zásobníkům vody, postaráte se o občerstvení pro královskou rodinu a dámy. Utíkejte,“ rozkázala.

„Ne.“ Obrátila jsem se na Anne a udělila jí můj první opravdový příkaz. „Anne, dones prosím králi, králově a princovi nějaké občerstvení a pak se vrať ke mně.“ Nato jsem se otočila k Silvii.

„Ostatní se budou muset obejít bez jejich pomoci. Rozhodly se 264 opustit své komorné, takže vodu si napustí samy. Moje komorné budou jen u mě. Pojd'te, dámy.“

Dobře jsem si uvědomovala, že stojíme blízko královské rodi-

ně, a že nás tak uslyší. Ve snaze ukázat Silvii jistou autoritu jsem mluvila trochu moc nahlas, ale bylo mi jedno, jestli jim připadám hrubá. Lucy byla vyděšenější než polovina lidí v místnosti.

Třásla se od hlavy až k patě a v takovém stavu bych jí v žádném případě nedovolila obsluhovat někoho, kdo je na tom lépe.

Možná se ve mně projevila starší sestra, kterou jsem už roky byla, každopádně jsem svoje komorné musela ochránit.

Našly jsme si místočko v zadní části salónku. Kdokoli tyhle prostory udržoval připravené, jistě nepočítal s přívalem tolika lidí, protože spousta židlí chyběla. Ovšem podle zásob jídla a pití jsem odhadovala, že kdyby na to přišlo, mohli bychom tam dole přečkat celé měsíce.

Bylo skoro legrační, jak jsme se tam všichni sešli. Mnozí

funkcionáři pracovali zřejmě dlouho do noci, protože byli ještě v oblecích. Stejně tak i Maxon. Z dívek byly ale téměř všechny jen v tenkých nočních košilkách, které se hodily do vyhrátých komnat, ale ne do podzemí. Žádná z nich si ve spěchu nevzpomněla ani na župan. Já ho sice měla, ale i pod ním mi byla trochu zima.

Několik dívek se nahromadilo přímo před vstupními vraty.

Bylo jasné, že při vpádu dovnitř by zemřely jako první. Na druhou stranu, pokud se vpád konat neměl, měly možnost strávit

celou dobu v blízkosti Maxona! Několik dalších se tísnilo kousek od nás a většina z nich na tom byla podobně jako Lucy – třásly se a vzlykaly nebo byly hrůzou jako zkamenělé.

Zatímco Anne obsluhovala, já jsem jednou rukou svírala Lucy

a Mary ji objímala z druhé strany. Na úkrytu ani na situaci ne-265

bylo nic příjemného, abychom si o tom mohly povídat, tak jsme jen tiše seděly a naslouchaly ruchu kolem. Všechny ten povyk a hlasy, co se překřikovaly, mi připomněly první den v paláci, kdy si nás kosmetičky a kadeřnice vzaly do parády. Zavřela jsem oči a zkusila si představit tu chvíli zkrášlování. Navenek jsem se sice tvářila vyrovnaně, ale uvnitř jsem se potřebovala něčím uklidnit.

„Jste v pořádku?“

Když jsem otevřela oči, stál přede mnou Aspen ve slušivé uniformě. Mluvil velmi formálním tónem a nezdálo se, že by ho

útok znepokojoval. Vzdychla jsem.

„Ano, díky.“

Okamžik jsme jen mlčeli. Mary byla tak vyčerpaná, že mezitím usnula a tlačila Lucy do boku. Ta se nakonec utišila, jen seděla a s jakýmsi úžasem v očích zírala na Aspenu.

„To od vás bylo hezké přivést i komorné. Ne každý je tak hod-ný k lidem, kteří stojí níž,“ řekl.

„Pro mě rozdíl v kastách nebyly nikdy důležité,“ pronesla jsem tiše. Malinko se na mě usmál.

Lucy se právě nadechovala, jako by se Aspenu chystala na něco zeptat, když vtom salónkem zazněl křik. Stráž na druhém konci místnosti zdůrazňovala, abychom se všechny utišily.

Aspen odešel, což bylo dobře. Bála jsem se, aby někdo něco nepoznal.

„Vy toho vojáka znáte, slečno?“ zašeptala Lucy. Copak je to tolik poznat?

„Trochu. Pocházíme ze stejné provincie.“

„Párkrát jsem ho už viděla. Často teď hlídá vaše dveře,“ poznamenala. Bylo mi jasné, že Aspen byl k mým komorným milý podobně jako ke mně. Nakonec i ony byly Šesté.

266

„Je to krasavec,“ dodala Lucy.

Usmála jsem se a zauvažovala, co jí na to mám říct, jenže stráž nás opět vyzvala k mlčení. Jakmile se ztlumily i poslední útržky rozhovorů, v salónku nastalo děsivé ticho.

Teprve potom to bylo slyšet. Nad našimi hlavami se bojovalo.

Ze zvuků střelby a dalších jsem se snažila odvodit, o jakou jde skupinu. Přitom jsem tiskla dívky blíž k sobě, jako bychom se mohly navzájem ochránit před čímkoli, co mělo přijít.

Bitva nad námi trvala celé hodiny. Jediný, kdo nás mohl ze strachu alespoň na chvíli vytrhnout, byl Maxon, který ochotně obcházel a kontroloval všechny dívky. Když dorazil až k nám do rohu, Anne a Mary právě spaly jako omdlené ze stresu či vy-

čerpání. Lucy byla vzhůru a občas jsme si spěšně vyměnily pár neslyšných slov, která jsme si odezíraly ze rtů. Hromada lidí, která na mě ležela, Maxona donutila k úsměvu. Provinilý pocít ze mě vyprchal a nahradil ho vděk. Byla jsem moc ráda, že je v po-

řádku. Přidřepł si ke mně a zašeptal mi do ucha.

„Je vám dobře?“ zeptal se.

Přikývla jsem. Pak se podíval na Lucy a přese mě se k ní naklonil. Nasála jsem jeho vůni. Nevoněl jako nic, co by se dalo onálepkovat. Ani jako skořice, ani jako vanilka, dokonce ani jako ručně vyrobené mýdlo, na které jsem si v mžiku vzpomněla. Maxon měl svou vlastní vůni, vycházela z něj celá směsice vonných látek.

„A vám?“ zajímal se.

Lucy také přikývla.

„Jste překvapená, že jste tady dole?“ usmál se na ni a povznesl se tak nad případ, který byl jinak nemyslitelný.

„Nejsem, Vaše Výsosti. Tady slečna je schopná všeho.“ Při těch slovech kývla hlavou ke mně.

267

Maxon se zase otočil, a jeho tvář se tak ocitla těsně u mé. Přivedl mě tím do rozpaků. Nemohla jsem se pohnout, protože spící komorné mě držely u země jako přišpendlenou. Navíc nás takhle mohla vidět spousta lidí, včetně Aspena. Naštěstí to trvalo jen krát-ce, než se princ obrátil zase na Lucy.

„Vím, o čem mluvíte,“ usmál se. Chvilí se zdálo, že chce ještě něco dodat, ale nejspíš si to rozmyslel a vstal.

Honem jsem ho chytila za ruku a zeptala se polohlasem: „Seveřané, nebo Jižané?“

„Vzpomínáte si na naše fotoportréty?“ vydechl.

Celá ohromená jsem přitakala. Snaží se tedy vyhnout *hrozivé* odpovědi. Blíží se k nám a nikdo je nemůže zastavit. Jsou to Jižané, zabijáci.

„Nikomu ani slovo.“ Pak přešel k Fioně, která se krčila schoulená a kvílela.

Pokoušela jsem se zpomalit svůj dech a přitom vymyslet cestu, kterou bych mohla utéct, až se k nám dostanou, ale jen jsem obelhávala samu sebe. Kdyby rebelové pronikli až k nám dolů, bylo by po všem. Nemohli jsme dělat nic, nezbývalo než čekat.

A čas ubíhal. Neměla jsem ani tušení, kolik je hodin, ale kdo dřímal, už se probouzel, a kdo zatím udržel oči otevřené, pomalu začínal klimbat.

Zvuky nad námi neskončily náraz, s každou hodinou pomalu slábly. Nakonec ustaly docela a dlouhou dobu nebylo nic slyšet.

Několik stráží se vydalo na obhlídku. Trvalo, než pročesaly celý palác, ale vrátily se s dobrou zprávou.

„Dámy a pánové,“ zvolal jeden z nich, „rebelové byli poraženi.

Prosíme vás, abyste se všichni vrátili do svých komnat po zadním schodišti. Všude je velký nepořádek a máme hodně raněných,

bude lepší, když se vyhnete hlavním sálům a chodbám, dokud

268

nebude vše uklizené. Účastnice Selekcce prosíme, aby ze svých komnat do odvolání nevycházely. Mluvil jsem s kuchaři a do hodiny vám nechají přinést jídlo. Potřebuju, aby se mnou šel do nemocničního křídla celý lékařský personál.“

Nato se všichni zvedli a zamířili ven, jako by se vůbec nic nestalo. Někteří se tvářili dokonce znuděně. Zdálo se, že kromě lidí, jako byla Lucy, to většinu ostatních ani nevyvedlo z míry. Jako by to čekali.

Moje komnata byla úplně vzhůru nohama. Na podlaze matrace, ze skříně vyházené šaty, rodinné fotky roztrhané na kousky.

Pod postelí jsem našla svou sklenici s pencí, neporušenou. Za-držovala jsem pláč, ale slzy se mi samy draly do očí. Nešlo jen o to, že jsem měla strach. Nesnesla jsem, že se mi někdo hrabal ve věcech a ničil je.

Jelikož jsme byly všechny unavené, úklid nám zabral spoustu

času. Musely jsme se přemoct. Anne mi dokonce sehnala lepicí pásku, abych si mohla fotky zase slepit. Jakmile mi ji předala, dala jsem komorným volno a poslala je spát. Anne chvíli protestovala, ale bylo jí to k ničemu. Naučila jsem se rozkazovat a nebála jsem se zvýšit hlas.

Když jsem v komnatě osaměla, dovolila jsem si plakat. Pořád jsem měla strach, ačkoli ten největší už přešel.

Vytáhla jsem džíny od Maxona a jedinou košili, kterou jsem si přivezla z domu, a oblékla si je. Hned jsem si připadala alespoň trochu normálně. Vlasy jsem měla celé rozcuchané, tak jsem si je jen stáhla gumičkou do vysokého, nedbalého drdolu. Několik pramenů mi uniklo a zůstalo mi splývat kolem tváří.

Na postel jsem rozložila všechny útržky fotografií a snažila se přijít na to, které k sobě patří. Jako bych měla složit čtyři různá puzzle z pomíchaných kousků ve stejné krabici.

Povedlo se mi 269

dát dohromady teprve jeden obrázek, když vtom se ozvalo ťukání na dveře.

Maxon, napadlo mě. *Prosím, ať je to Maxon*. S velkou nadějí jsem otevřela dokořán.

„Zdravím zlatíčko.“ Za dveřmi stála Silvia. Malinko našpulila rty, čímž chtěla dát nejspíš najevo svou soustrast. Proběhla kolem mě dovnitř, a když se pak na mě otočila, všimla si mého oblečení.

„Neříkejte mi, že taky odjíždíte,“ zanaříkala. „Vždyť to nic nebylo.“ A mávla nad celým incidentem rukou.

Tomuhle bych nic tedy neříkala. Vidí na mně, že jsem brečela?

„Já neodjíždím,“ řekla jsem a zastrčila si vlasy za ucho. „Copak některá z holek ano?“

Silvia si povzdychla. „Zatím tři. Maxon, ten dobrák, mi řekl, ať nechám odjet kohokoli, kdo se chce vrátit domů. Už se to

zařizuje. Zvláštní. Jako by věděl, že to některé vzdají. Na vašem místě bych si dobře rozmyslela, jestli to mám vzdát kvůli takové prkotině.“

Nato se začala zvědavě procházet po komnatě. Prkotina? Co to s touhle ženskou je?

„Ukradli něco?“ zeptala se jakoby mimochodem.

„Ne, madam. Všechno rozházeli, ale zatím mi přijde, že nic nechybí.“

„Výborně.“ Došla ke mně a podala mi maličký mobilní telefon. „Tohle je nejbezpečnější linka v celém paláci. Zavolejte ro-dičům, že jste v pořádku.

Ale neprodlužujte to, musím oběhnout ještě několik ostatních.“

Ta drobná věcička mě fascinovala. Ještě nikdy jsem nedržela

mobil v ruce. U Druhých a Třetích jsem jich pár už viděla, ale nikdy mě nenapadlo, že bych ho jednou také použila. Ruce se mi roztráslы vzrušením. Brzy uslyším jejich hlasy!

270

Dychtivě jsem vytočila číslo. Po tom všem, co se přihodilo, jsem se konečně usmívala. Uslyšela jsem vyzvánění. Hned po druhém mi odpověděla máma.

„Haló?“

„Mami?“

„Americo! Jsi to ty? Panebože, jsi v pořádku? Měli jsme o tebe příšerný strach. Zavolal nám nějaký voják a říkal, že se s tebou teď asi nebudeme moci pár dní spojit. Věděli jsme, že k vám pronikli ti zatracení rebelové. Hrozně jsme se báli.“ Nato se rozplakala.

„Mami, nebreč. Jsem živá a zdravá.“ Podívala jsem se na Silvii, která se tvářila znuděně.

„Vydrž chvíli.“ V telefonu bylo slyšet jakési šramocení.

„Americo?“ Mayin hlas byl uplakaný. Nejspíš si prožila nejhorší den svého života.

„May! Ty mi tak strašně chybíš, May.“ Znovu mi vytryskly slzy.

„Myslela jsem, že jsi mrtvá! Americo, mám tě moc ráda. Slib mi, že neumřeš,“ vzlykala.

„Slibuju.“ Takové přísaze jsem se musela usmát.

„Vrátíš se už? Nemůžeš domů? Nechci, abys tam zůstávala.“

May doslova žadonila.

„Domů?“ zopakovala jsem.

Ta představa ve mně vyvolávala tolik smíšených pocitů. Stýská se mi a skrývání před rebely mě ničí. Soutěž mě už unavuje a nejsem si jistá, jestli se dokážu držet dál od Aspena. Původně jsem do pa-láce vůbec nechtěla a šance, že si mě Maxon vybere – pokud o to vůbec stojím – je tak malá, že ji ani nevidím. Přesto...

„Ne, May, domů se ještě nevrátím. Musím tady zůstat.“

„Proč?“ zaúpěla.

„Proto,“ odpověděla jsem jednoduše.

„Proč proto?“ trvala na svém.

271

„Prostě... proto.“

May se na okamžik odmlčela, asi přemýšlela. „Ty jsi do Maxona zamilovaná?!“ To se ozval blázínek, kterého jsem v May zase poznala. Bude v pořádku.

„Ehm, o tom nic nevím, ale...“

„Americo! Ty jsi do Maxona zamilovaná! Ježíšmarjá!“ V pozadí jsem zaslechla i tátovo „Cože?“ a mámino „Ano, ano, ano!“

„May, já jsem přece neřekla...“

„Já to věděla!“ Ale May se jen smála. Tím se, jakoby nic, všechny její obavy o ztrátu starší sestry rozplynuly.

„May, už musím končit. Potřebujou si zavolat i ostatní. Chtěla jsem vás jen ujistit, že jsem v pohodě. Brzo vám napíšu, slibuju.“

„Dobře, dobře. Napiš mi o Maxonovi! A pošli zase dobroty!“

Mám tě ráda!“ zakřičela.

„Taky tě mám ráda. Ahoj.“

Aniž bych ji nechala říct něco dalšího, hovor jsem ukončila.

V momentě, kdy její hlas dozněl, mi chyběla víc než kdy před-tím.

Silvia jednala bleskurychle. Během vteřiny mi sebrala mobil z rukou a vyrazila ke dveřím.

„Hodná holka,“ pronesla ještě a zmizela na chodbě.

Jako hodná jsem si zrovna nepřipadala. Věděla jsem ale, že až vymyslím, jak všechno s Aspenem a Maxonem urovnat, zase si jako hodná připadat budu.

Kapitola 24

q

Několik hodin poté byly Amy, Fiona a Tallulah pryč. Netušila jsem, jestli se to událo tak rychle proto, že Silvia byla velmi vý-

konná, nebo kvůli tomu, že dívky už to prostě nevydržely s nervy. Zbylo nás tedy devatenáct a najednou se zdálo, že věci nabírají rychlý spád. Jak moc rychle to bude nadále probíhat, jsem však předpovědět nedokázala.

Druhý den po útoku se všechno navrátilo k předchozí rutině.

Snídaně byla výtečná jako vždy a mě napadlo, jestli by mě chutné jídlo v paláci mohlo vůbec někdy omrzet.

„Kriss, tohle je úžasné, co?“ nadhodila jsem a zakousla se do ovo-ce ve tvaru hvězdy. Nic podobného jsem nikdy dřív neviděla. Kriss měla právě plnou pus, tak místo odpovědi aspoň přikývla. To ráno jsem se mezi dívkami cítila příjemně jako mezi sestrami. Po tom, co jsme společně přežily další útok rebelů, se naše tenká pouta změní-la tak, že je už nebylo jednoduché přetrhnout. Emily, která seděla hned vedle Kriss, mi podala med. Tiny po mé pravici se s obdivem v očích vyptávala, odkud pochází můj řetízek s ptáčkem. Atmosféra 273

mi připomínala rodinné večere kdysi dávno, ještě předtím, než se Kenna provdala a z Koty se stal idiot – živá, veselá a rozverná.

Věděla jsem, že s těmihle dívkami zůstanu v kontaktu i po sou-těži, podobně jako královna Amberly se svými přítelkyněmi.

Chtěla jsem se dozvědět, koho si která vezme za muže, a pra-

videlně jim posílat vánoční přání. A pokud bude mít Maxon

za nějakých dvacet let syna, všechny je obvolám a zeptám se jich, které účastníci v Selekcí fandí. Zavzpomínáme si spolu na stará léta a naší někdejší zkušenosti se zasmějeme jako krásnému dobrodružství, ne jako soutěži.

Maxon byl, poněkud překvapivě, v celé síni jediný, kdo vypa-

dal ve stresu. Jídla se vůbec nedotkl, místo toho očima přejížděl řady dívek a měl přitom velmi soustředěný výraz. Jen občas se zarazil, ztracený v myšlenkách, jako by sám se sebou něco řešil.

Když se pohledem dostal až ke mně, všiml si, že ho sleduju, a slabě se na mě usmál. Až na krátkou výměnu slov během útoku jsme spolu od naší hádky ještě nepromluvili. Existovaly ovšem věci, o kterých bylo třeba mluvit. Tentokrát jsem udělala první krok já. S výrazem, který říkal, že jde o prosbu, nikoli o rozkaz, jsem si zatahala za ucho. Maxonův obličej zůstal napjatý. Nicméně nakonec princ znamení napodobil.

S úlevou jsem si oddechla. Vtom se moje pozornost samovolně přenesla ke dveřím. Vycítila jsem, že se na mě odtamtud dívá ještě jeden pár očí. Aspena jsem si všimla už při vstupu do Hodovní síně, snažila jsem se ho ale nevnímat. Jen těžko ovšem dokážete ignorovat někoho, koho jste tolik milovali.

Maxon vstal od stolu tak náhle, že jeho židle zaskřípěla. Celá místnost se k němu otočila. Zatímco jsme na něj všichni hleděli, tvářil se, jako by si přál znovu nepozorovaně usednout. Došlo mu ale, že to jen tak nepůjde, proto radši promluvil.

274

„Milé dámy,“ pronesl a mírně se uklonil hlavou. Vypadal skutečně utrápeně. „Obávám se, že po včerejším útoku jsem nucen přehodnotit průběh Selektce. Jak jistě víte, tři z vás mě včera po-

žádaly, abych je propustil, a já jsem jim vyhověl. Nechci nikoho nutit, aby tu zůstával proti své vůli. Kromě toho se mi nezdá vhodné, abych v paláci a pod neustálou hrozbou útoku držel ty, se kterými nevidím možnost společné budoucnosti.“

V místnosti zavládl nejdřív zmatek a poté si dívky začaly uvědomovat nemilou situaci.

„To nemyslí vážně?“ zašeptala Tiny.

„Bohužel ano,“ odpověděla jsem.

„Probral jsem záležitost se svou rodinou a několika blízkými rádci, a ačkoli mě to velice rmoutí, dospěl jsem k rozhodnutí, že počet soutěžících snížíme rovnou na Elitu. Ovšem místo deseti z vás ponechám v paláci jen šest,“ oznámil Maxon kategoricky.

„Šest?“ zalapala po dechu Kriss.

„To není fér,“ vydechla Tiny a do očí jí vyhrkly slzy.

Rozhlédla jsem se po místnosti, kterou proplouvala vlna stížností. Celesta se tvářila připravená bojovat o své místo. Bariel zavřela oči a sepnula prsty, snad v naději, že si tak získá princovy sympatie. Marlee, ačkoli přiznala, že o Maxona nestojí, se tvářila neuvěřitelně napjatě. Proč jí tolik záleží na tom, aby zůstala?

„Nechci to zbytečně protahovat, a proto zde zůstanou pouze následující dámy. Lady Marlee a lady Kriss.“

Marlee s úlevou vypustila zadržovaný dech a položila si dlaň na prsa. Kriss, celá šťastná, se neposedně vrtěla na židli a nejspíš očekávala, že se s ní budeme radovat i my kolem. Radost jsem za ni měla, ale jen do té doby, než mi došlo, že dvě z šesti míst jsou už pryč. Pošle mě Maxon domů, když to teď mezi námi skří-

275

pe? Proč by se mnou neměl vidět společnou budoucnost? Chci, aby ji viděl? Co budu dělat, pokud mě pošle domů?

Dosud záleželo jen na mně, jestli a kdy se rozhodnu odejít. Na-ráz jsem si ovšem uvědomila, že zůstat je pro mě hrozně důležité.

„Lady Natalie a lady Celesta,“ pokračoval princ a přitom pohlédl postupně na obě zmíněné dívky. U Celestina jména jsem sebou škubla. Nemůže přece vybrat ji a mě ne. Nemohla jsem uvěřit, že ji v soutěži vůbec nechá. Je to tím snad rozhodnuté? Vždyť právě kvůli ní jsme se s Maxonem pohádali.

„Lady Elise,“ pronesl a celá síň se prudce nadechla v očekávání posledního jména. Teprve tehdy jsem si všimla, že si s Tiny na-vzájem tiskneme ruce.

„A lady America.“ Maxon se podíval mým směrem. Každíčký sval v mém těle se rázem uvolnil. Tiny se okamžitě rozplakala a nebyla jediná. Maxon si dlouze povzdychl.

„Všem ostatním se skutečně moc omlouvám, ale doufám, že mi uvěříte, když říkám, že je to pro vaše dobro. Nechci nikomu zbytečně dodávat naději a nechci riskovat ničí život. Pokud si některá z vás, jež odjíždíte, se mnou přeje hovořit, může za mnou hned po jídle zajít do knihovny.“

Princ sice ze síně nevyběhl, ale vyšel, jak nejrychleji to šlo. Sledovala jsem ho až ke dveřím, kde mou pozornost upoutal Aspen.

Tvářil se zmateně a já pochopila proč. Řekla jsem mu přece, že Maxona nemiluju. Jistě tedy předpokládal, že já neznamenanám

zase nic pro něj. Proč mě tedy možné vyloučení tolik znervóznělo? A proč si mě u sebe Maxon přeje ponechat?

Neuběhla ani vteřina a Emmica s Tuesday už pelášily za princem. Nepochybně po něm požadovaly vysvětlení. Některé dívky plakaly se zlomeným srdcem a padaly do náruče nám, které jsme zůstávaly, abychom je konejšily.

276

Byl to velmi nepříjemný okamžik. Tiny mě přestala plácát po ruku a utekla z místnosti. Doufala jsem, že vůči mě ještě víc nezahořkne.

Dívky se začaly rozcházet, všechny přešla chuť k jídlu. Ani já jsem déle nezůstala, nevydržela jsem tu záplavu citů. Jak jsem míjela Aspena, zašeptal mi: „Dneska v noci.“ Nenápadně jsem

přikývla a odešla.

Dopoledne bylo podivné. Nikdy předtím jsem neměla skutečné kamarádky, které by mi chyběly. Všechny obydlené komnaty na druhém podlaží měly dveře dokořán, dívky pobíhaly sem a tam, vyměňovaly si adresy a psaníčka. Společně jsme se smály i plakaly, ale když přišlo odpoledne, palác se proměnil v pochmurné místo, které se mi zdálo cizější než první den.

V malém křídle chodby, kde byla moje komnata, nikdo jiný nezůstal. Nebyly už slyšet spěchající komorné ani zavírání či otevírání dveří. Posadila jsem se ke stolu a četla si, zatímco komorné utíraly prach. Zajímalo mě, jestli je palác vždycky takhle osamě-

lý. Z té prázdnoty se mi začalo stýskat po domově.

Vtom se ozvalo zaťukání na dveře. Anne se rozběhla ke dveřím, a než otevřela, podívala se na mě, jestli jsem na návštěvu připravená. Přikývla jsem.

Když do komnaty vstoupil Maxon, vyskočila jsem na nohy. „Dámy,“ pozdravil komorné. „Tak se opět setkáváme.“ Dívky se uklonily, celé rozhihnané. Maxon k nim pokývl hlavou a otočil se na mě. Teprve až teď mi došlo, jak moc jsem se na něj těšila. Stála jsem u stolu jako omámená.

„Odpusťte, ale potřebuju si promluvit s lady Americou. Můžete nás nechat chvíli o samotě?“

Komorné se znovu poklonily, přitom se stále hihňaly, a Anne se tónem, jako by prince uctívala, zeptala, jestli mu může něco 277 donést. Maxon odmítl a pak už jsme zůstali v komnatě docela sami. Ruce měl v kapsách a chvíli jsme oba mlčeli.

„Čekala jsem, že mě pošlete domů,“ přiznala jsem nakonec.

„Proč?“ podivil se, celý zmatený.

„Protože jsme se pohádali. Protože je to mezi námi divné. Pro-to-že...“ *Protože přestože randíte s dalšími pěti dívkami, je mi, jako bych vás podvedla*, pomyslela jsem si.

Pomalů se ke mně přibližoval a přitom si promýšlel svá slova.

Když ke mně konečně došel, vzal mě za ruce a dal se do vysvětlování.

„Za prvé, nezlobte se, že jsem na vás křičel.“ Mluvil naprosto upřímně. „Jde o to, že některé výbory a taky můj otec na mě dost tlačí, jenže tohle bych si rád rozhodl úplně sám. Pak jsem při našem rozhovoru cítil, že ani vy můj názor neberete vážně, a to mě rozčílilo.“

„Copak výběr dívek nezáleží jen na vás?“ zeptala jsem se.

„Vždyť víte, koho jsem tu nechal. Marlee je oblíbenkyní lidu a na to se musí brát zřetel. Celesta je velmi silná mladá žena a po-chází z významné rodiny, se kterou by nebylo špatné se spojit.“

Natalie a Kriss jsou obě okouzující, příjemné a někteří členové mojí rodiny na ně nedají dopustit. Elise má náhodou styky v Nové Asii, a jelikož se snažíme ukončit tuhle zatracenou válku, svazek s ní stojí taky za zvážení. Probral jsem to hore spodem, ze všech stran.“

Ohledně mě žádné vysvětlení neměl a já jsem se snad ani ne-

chtěla ptát. Bylo jasné, že politicky výhodná nijak nejsem. Byli jsme především přátelé. Ke svému vlastnímu rozhodnutí jsem to od něj ale potřebovala slyšet. Nedokázala jsem mu ani pohlédnout do očí.

„A proč jsem tady já?“ Skoro jsem to zašeptala. Tušila jsem, že 278

to bude bolet. V hloubi srdci jsem tušila, že v paláci zůstávám jen kvůli jeho laskavosti. Byl moc hodný na to, aby svůj slib zrušil.

„Americo, nevyjádřil jsem se snad jasně?“ nadhodil klidně. Pak si povzdychl a rukou mi nadzvedl bradu. Když jsem se na něj

konečně odvážila podívat, doznal se mi.

„Kdyby to šlo, už dávno bych vyloučil všechny kromě vás.“

O svých citech k vám nepochybuju. Může se to zdát unáhlené, ale jsem si jistý, že s vámi bych byl v budoucnu šťastný.“

Zrudla jsem a rychle zamrkala, abych zahnala slzy, co se mi začaly drát do očí. Maxon se tvářil tak zamilovaně a já o to nechtěla přijít.

„Jsou chvíle, kdy mám pocit, že už mezi námi nestojí nic, a pak ty, kdy se bojím, že tu chcete zůstat jenom proto, že se vám to právě hodí. Kdybych si byl jistý, že vaši motivací jsem jen já, já sám...“

Zarazil se a potřásl hlavou. Jako by konec té věty představoval něco, v co ani nedoufal.

„Mýlím se snad, když mám pocit, že si mnou stále nejste jistá?“

Nechtěla jsem ho ranit, ale musela jsem být upřímná. „Nemýlíte.“

„Pak nemůžu vsadit všechno jen na jednu kartu. Pokud budete chtít odejít, nebudu vám bránit. Mezitím si musím vybrat manželku. Přes všechny limity, které mi okolí uděluje, se pokusím rozhodnout se co nejsprávněji, ale nepochybujte prosím ani na okamžik o tom, že mi záleží na vás. A to velmi.“

Slzy se už nedaly zadržet. Vzpomněla jsem si na Aspenu a na to, co jsem ve vzteku provedla, a úplně jsem se zastyděla.

„Maxone?“ Plačtivě jsem popotáhla. „Můžete mi... můžete mi vůbec někdy odpustit tu...?“ nedokončila jsem. Princ ke mně přistoupil ještě blíže a prsty mi začal stírat slzy z obličeje.

279

„Co odpustit? Naši malou hádku? Tu už jsem zapomněl. Vy jste v pocitech skutečně pomalejší než já. Jsem připravený čekat,“ řekl a pokrčil přitom rameny. „Myslím, že neexistuje nic, co bych vám neodpustil. Co ten kopanec do rozkroku?“

Tím mě rozesmál. Maxon se také krátce zasmál, ale hned nato zvažněl.

„Copak je?“ zeptala jsem se.

Potřásl hlavou. „Tentokrát byli hrozně rychlí.“ Umění rebelů ho dráždilo i udivovalo. A já jsem přemlouváním komorných před tajnou chodbou ztratila spoustu času!

„Začíná mě to čím dál víc trápit, Americo. Seveřané, nebo Jižané, obě skupiny jsou stále odhodlanější. Vypadá to, že nepřestanou, dokud nedostanou, co chtějí, a my nemáme ani ponětí o tom, co by to mohlo být.“ Tvářil se zmateně a smutně. „Bojím se, že je jen otázkou času, kdy ublíží někomu, kdo je pro mě důležitý.“

Zahleděl se mi do očí.

„Můžete si ještě vybrat. Jestli se tu bojíte zůstat, měla byste mi to říct.“ Pak se zahloubaně odmlčel. „A pokud si myslíte, že mě nebudete moct nikdy milovat, řekněte mi to taky radši rovnou.“

Nechám vás jít svou cestou a rozloučíme se jako přátelé.“

Objala jsem ho kolem krku a položila si na něj hlavu. Moje gesto ho zjevně uklidnilo i překvapilo. Jen na vteřinku zaváhal, než mě také pevně obejmul.

„Maxone, nejsem si vůbec jistá, co to mezi námi je, ale rozhodně je to víc než přátelství.“

Nahlas si povzdychl. S hlavou na jeho hrudi jsem slabě slyšela tlouct jeho srdce pod sakem. Bušilo zrychleně. Jeho dlaň, laskavá jako vždy, mi zakryla tvář. Podívala jsem se mu do očí a vnímala, jak mezi námi ten nepojmenovatelný pocit narůstá.

280

Pohledem se mě zeptal, na čem jsme se předtím domluvili.

Potěšilo mě, že už nechce čekat. Malinko jsem kývla a Maxon

překlenul úzkou mezeru, která mezi námi zůstávala, a začal mě neuvěřitelně něžně líbat.

Ucítila jsem, jak se mu na rtech objevuje úsměv. A setrval mu na nich ještě dlouho potom.

Kapitola 25

q

Někdo mi šťouchl do ramene. Všude tma. Bylo buď hodně pozdě v noci, nebo velmi brzy ráno. Na zlomek vteřiny mě napadlo, že zase útočí rebelové. Stačilo ovšem jedno slovo, abych pochopila, že se mýlím, a probrala se.

„Mer?“

Ležela jsem k Aspenovi zády a chvíli mi trvalo, než jsem se připravila a otočila se k němu. Věděla jsem, že si mezi sebou musíme něco ujasnit. Doufala jsem, že mi o tom srdce dovolí mluvit.

Když jsem se převalila na posteli, zachytila jsem Aspenovy světle zelené oči a v tu ránu mi bylo jasné, že to nebude vůbec jednoduché. Pak jsem si všimla, že nechal dveře do komnaty otevřené.

„Aspene, zbláznil ses?“ zašeptala jsem. „Zavři ty dveře.“

„Ne, mám to promyšlené. Když je necháme otevřené, budu moci říct, že jsem u tebe slyšel nějaký hluk a přišel jsem tě zkontrolovat, což je přece moje práce. Takhle to nikomu nepřijde podezřelé.“

Jednoduché a geniální. Někdy se tajemství udrží nejlépe tak, že se vynese na světlo.

282

Přikývla jsem na souhlas. „Dobře.“

Na nočním stolku jsem rozsvítila lampičku, aby bylo případnému kolemjdoucímu jasné, že nic neskrýváme. Přitom jsem si na hodinách všimla, že jsou tři ráno.

Aspen se potěšeně zubil. Měl na tváři stejný široký úsměv, kterým mě vítával ve stromovém domku.

„Nechala sis ji,“ pronesl.

„Cože?“

Ukázal na noční stolek, kde stála sklenice s osamělou pencí.

„No jo,“ řekla jsem. „Nedokázala jsem se jí zbavit.“

Z výrazu jeho obličeje se dala vyčíst naděje. Spěšně se otočil ke dveřím, aby zkontroloval, jestli v nich nikdo není, pak se sklonil a políbil mě.

„Ne,“ protestovala jsem tiše a odtáhla se. „To nemůžeš.“

Mazaně se usmál. „Ale no tak, Mer. Tohle jsem přece já.“ Zno-vu se ke mně natáhl, ale já jsem mu položila dlaň na hrud' a zarazila ho.

„Řekla jsem ne. Myslím to vážně. Neměla jsem ti to dovolit ani minule, ale zaskočil jsi mě. Byla jsem naštvaná.“ Posadila jsem se zpříma a jako na obranu jsem si založila ruce na prsou.

„Nezdála ses mi naštvaná,“ namítl škádlivě a přisedl si ke mně na postel. „Vypadala jsi, že mě vidíš ráda.“

Povzdychla jsem si. „Tak za prvé, oba víme, co by se stalo, kdyby nás spolu nachytali. První problém. Nevím jak ty, ale já mám život ráda. Za druhé, už nejsem tvoje holka, vzpomínáš? Vykašlal ses na mě. Nemůžeš se tady uprostřed noci jen tak objevit a líbat mě, jak se ti zachce. Já nejsem... volná.“ Čím dál víc mě zaplavo-vala zlost, ale ta nebyla ničím oproti tomu, co cítil Aspen.

„Nejsi volná? Takže jsi mi lhala? To, že Maxona nemiluješ, byla lež?“ Spíš než otázky to znělo jako obvinění.

283

„Nelhala jsem. Maxon a já jsme kamarádi. Nebo prostě ne-

vím. On ví a já nevím.“ Sklopila jsem oči a hrála si s kouskem příkrývky.

Aspen se, k mému překvapení, rozesmál. „To se spolu procházíte a probíráte svoje city nebo tak nějak?“

Tím mě namíchnul. „Ne, ale snaží se mě poznat. Zajímá se o mě a je ke mně upřímný. Ví dokonce i o tobě.“

„I o mně? Ví, že jsme spolu chodili? Ví, že jsem byl v noci tady u tebe?“ nadhodil pochybovačně. A měl samozřejmě pravdu.

„Ne.“ Nepřestávala jsem muchlat deku. „Neví, že jsme se líbali.“

Neví vůbec, že jsi tady. Tvoje jméno jsem mu nikdy neřekla.“

„A koho teď vlastně chráníš? Mě, nebo sebe?“ zeptal se.

Pravdou bylo, že jsem nevěděla. Netušila jsem, jestli mi jde o Aspenovo bezpečí, nebo se bojím, že tohle by mi Maxon odpustit nikdy nedokázal. Co když spolu máme, Maxon a já, skutečně šanci a já ji zahodím jenom proto, že neřeknu jednoduše ne?

Celá vytočená jsem k Aspenovi zvedla hlavu. „Jestli si mě snažíš získat, takhle se ti to nepovede.“

Zašklebil se, ale uznal to. „Já vím, promiň.“ Pak potřásl hlavou.

„Jen prostě nejsem nadšený z toho, jak se věci změnily.“

Tak to mě pobavilo. „Vždyť to byl *tvůj* nápad!“ vyštěkla jsem trochu moc nahlas.

„Pššt.“ Přesl ke dveřím, aby ověřil, jestli nás někdo neslyší nebo jestli ho někdo nepřichází zkontrolovat. Ať si povídá cokoli a tváří se u toho sebevíc jako nevinátko, tohle je příliš riskantní.

Nedovolím, aby se to opakovalo. Nesmím.

Když se ujistil, že nám nic nehrozí, vrátil se za mnou a tentokrát zůstal stát.

Jeho hlas zněl velmi pokorně. „Americo, já vím, že je to moje vina. Chtěl jsem, abys byla šťastná. Nenapadlo mě, že tě vážně 284

vyberou. Kdybych tě ale nenechal, aby sis zkusila být tou, kterou bys mohla, zlobil bych se sám na sebe. Teď je všechno ale jinak.

Jsem Druhý.“ Poslední slova vyslovil s naprostým úžasem.

Snažila jsem se zůstat klidná. „Jenom proto, že jsi teď Druhý, se má všechno vrátit zase do normálu? Rozhlédni se kolem sebe, Aspene. Nic už nebude tak jako dřív.“

„Třeba to půjde,“ pronesl optimisticky. „Když se o to pokusíme.“

Jeho oči jako by naléhaly. Tak ráda bych mu věřila, vždyť pro mě tolik znamenal. Povzdychla jsem si.

„Aspene, celé roky jsem žila jen pro ostatní a snažila se změ-

nit to, co nešlo. Narodila jsem se jako Pátá a pracovala jsem, abych pomohla rodině přežít. Hledala jsem mosty mezi Kennou

a Kotou a zbytkem rodiny, aby se neztratili jeden druhému z očí.

Pro May a Gerada jsem se snažila být dobrou starší sestrou, aby mohli být klidní. Pro tatku dokonalou dcerou, protože jednou se utrápí k smrti, a jelikož pro mámu dokonalá být nikdy nemůžu, snažila jsem se jí aspoň vyhovět, jak nejlíp to šlo. A pro tebe?“

Odmlčela jsem se.

Při vzpomínce na to, co všechno jsem s ním prožila, se mi stáhlo hrdlo.

„Roky jsem věřila, že to spolu zvládneme. Nechal jsi mě, abych se do tebe zamilovala, a já jsem se ti vždycky snažila usnadnit život. Těšila jsem se, že mě požádáš o ruku, a místo toho jsi mě opustil.“

Na okamžik sklonil hlavu a pak se na mě zase podíval.
„Málem jsem ze sebe sedřela kůži, abych každému dala to, co právě potřeboval. Myslím, že nadešel čas, abych aspoň jednou zkusila udělat něco jen sama pro sebe.“ Rozhlédla jsem se po komnatě. „Tenhle život jsem si pro sebe neuměla ani představit, 285

ale jsem tady. Byla bych hloupá, kdybych běžela zpátky k tobě, když přitom nevím, jestli ti můžu ještě vůbec důvěřovat. Nebo kdybych utíkala pryč od Maxona, který je ke mně tak laskavý.“

Aspen si to celé v klidu vyslechl, jen jednou či dvakrát chtěl něco namítnout, ale spolkl to. Vtom jsem si uvědomila, že ne-pláču. V posledních měsících jsem brečela tolikrát, že bylo divné cítit se najednou v pohodě. Došlo mi, že za to může Maxon.

O něj jsem se mohla opřít.

„Takže dáváš přednost jemu přede mnou?“ zeptal se Aspen.

„Ne, nedávám přednost ani jednomu. Dávám přednost *sobě*.“

O to hlavně šlo. Nevěděla jsem sice ještě, co chci, ale nemohla jsem se nechávat dál zvíkat tím, co bylo buď jednodušší, nebo správné podle někoho jiného. Potřebovala jsem si jen dopřát čas, abych mohla udělat to, co bude nejlepší pro mě.

Aspen si to chvíli přebíral v hlavě a moje slova se mu zjevně moc nelíbila. Nakonec se usmál.

„Je ti jasné, že se jen tak nevzdám?“ Znělo to jako výzva a já jsem se, navzdory vlastní vůli, zaculila. Aspen opravdu nebyl typ člověka, který by se smířil s porážkou.

„Tohle není zrovna vhodné místo, abys o mě bojoval. To tvoje odhodlání by tě mohlo dostat do potíží.“

„Z toho *panáka* v obleku strach nemám,“ vysmíval se.

„Maxon není panák v obleku. Náhodou je moc milý.“

„To je klidně možné, ale vsadím se, že já jsem lepší v líbání. Ne že bys to teda mohla porovnat.“ Přitom na mě mrkl.

Na to se nedalo nic říct, tak jsem jenom zrudla.

Aspen poznal, že se možná spletl.

„Líbala ses s ním?“ zeptal se šeptem.

Moje dlouhé mlčení pochopil jako ano a znovu promluvil.

„Ty to tady myslíš vážně?“

286

„Ano, myslím. Mám ho ráda.“

Chvíli moji odpověď zamyšleně vstřebával.

„To znamená, že budu muset bojovat víc, než jsem předpo-

kládal,“ pronesl a zamířil ke dveřím. Ještě než za sebou zavřel, naposledy na mě mrkl.

„Dobrou noc, lady Americo.“

„Dobrou noc, praporčíku Legere.“

Dveře se zabouchly a komnata se ponořila do ohlušujícího ticha. Od počátku Selekce jsem se bála, že mi jen zničí život.

Najednou jsem ale měla pocit, že jsem poprvé na správném místě.

Příliš brzy se ke mně nahrnuly komorné, aby mě probudily

do nového dne. Anne roztáhla závěsy, a když na mě dopadlo slu-neční světlo, cítila jsem, že začíná můj skutečně první den v pa-láci.

Selekce už nepředstavovala událost, co se mi prostě děla, pro-tože nadále jsem se do ní hodlala aktivně zapojit. Byla jsem Elita.

Odkryla jsem ze sebe příkrývku a vyskočila vstříc ránu.

Konec první knihy

SELEKCE

q

KIERA CASSOVÁ

Z anglického originálu *The Selection* vydaného nakladatelstvím HarperTeen, New York, 2012, přeložila Jana Montorio Doležalová Vydalo nakladatelství Cooboo v Praze roku 2014 ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4,

číslo publikace 18 750

Odpovědný redaktor Michal Kolezsar

Technický redaktor Lubomír Kuba

Sazba Petra Mejstříková

Vytiskla CPI Moravia Books s. r. o. Brněnská 1024, Pohořelice 1. vydání

www.cooboo.cz

www.albatrosmedia.cz

www.facebook.com/cooboo

Document Outline

Bez názvu Kapitola 1 Kapitola 2 Kapitola 3 Kapitola 4 Kapitola 5 Kapitola 6 Kapitola 7
Kapitola 8 Kapitola 9 Kapitola 10 Kapitola 11 Kapitola 12 Kapitola 13 Kapitola 14 Kapitola 15
Kapitola 16 Kapitola 17 Kapitola 18 Kapitola 19 Kapitola 20 Kapitola 21 Kapitola 22 Kapitola
23 Kapitola 24 Kapitola 25